

தொயகும்

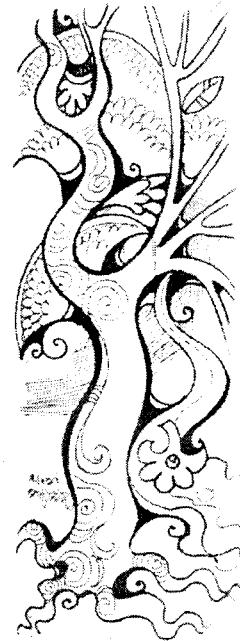

ஜூன் 2004

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

எங்கள் உள்ள விருட்சம்

அரக்கன் ஒருவன் அடிப்டு வீற்ந்ததென
தெருவின் குழுக்கே
திசைநடுங்கப் பாறவீற்று
கூடக்கிறது ஒருநாறு கிளைவிட்ட பெருவிருட்சம்.
இந்த விருட்சத்தை
என் நினைவு தெரிந்திருந்த
அன்றிருந்து நேற்றுவரை கண்டுவிட்டுப் போயுள்ளேன்.
இந்த விருட்சத்தில்
எண்ணிறந்தே மலர்ந்த
பொன்னிற மலர்களிடம் என்னை கிழந்துள்ளேன்.
இந்த மரத்தில் கிழைந்து பிறந்துவந்து
எண்ணற்ற குருவிகளின்
கிசையில் கிலைத்துள்ளேன்.
கிவ்விருட்சம் எத்தனையோ புயல்களினை எதிர்த்து
கிவ்விடம் விட்டோட்டிவிட்ட
கிறுமாப்பிற் சிலர்த்துள்ளேன்.
இந்த விருட்சத்தின் நிழலில் என் தலைமுறைகள்
குந்து எழுந்ததையும் கண்டுள்ளேன்.
நான்கூட
நின்று கிளைப்பாறி நிமிர்ந்து நடந்துள்ளேன்.
எத்தனை காலத்தை,
கிடையறா வரலாற்றை,
கித்தகரையின் மாற்றத்தை, எதார்த்தத்தை,
கண்டுகண்டு
உயிர்த்த அதனழகுக்கு உவமைத்தேடித் தவித்துள்ளேன்.
கின்றது தெருவை
கிரண்டாய்ப் பின்தபடி
எப்படியோ வீற்ந்து சேடம் கிழுத்தபடி
பெருமுச்சு விட்டு
கிறப்பை அழைத்துவிட்டு
தனதிருப் பிழந்து தனதிடத்தில் வெற்றித்தை
நிறைத்தபடி
நிழலும் கிழந்திருக்கும்
விருட்சத்தைக்
கண்டுவிட்டுக் கண்ணீர் துடைத்தபடி அருகிலுள்ளேன்.
வீதிக் கிடைஞ்சலென
வெட்டும் பணி தொடங்க
ஏதேதோ சொல்வதற்கு எத்தனீத்து
கியலாமல்
விறகுகளாய் மாறும் விருட்சத்தைப் பார்த்தபடி,
வரலாற்றை நொந்தபடி,
மருஸ்கிள்ளாள் நற்கள்றேன்.

த. ஜெயசீலன்

புதிய ஜனநாயகம் புதிய வாழ்வு புதிய பண்பாடு

நாயகம்

கலை இலக்கிய சமூகவுக்குளான இந்தி

பிரதம ஆசிரியர்:

க.ந.நிகாரலம்

தூ.ஃ.பி. 021-2223629

ஆசிரியர் குழு:

இ.முந்தையன்

சி.சிவக்கரும்

ருஷந்தா ம.சு.முகவின்கூஸ்

கோ.தீவாஜா

கல்வயல் வே.ருமாரசாமி

அழ.பார்த்தன்

ஜ.சு.ருந்தாநான்

மாவை வீராநயன்

பக்க வடிவமைப்பு:

சிவப்ரதி

ஒவியம்:

சி.துவரவீரசிங்கம்

விடீயேங்கச் செயலர்:

க.ஆவந்தருமாரசாமி

வெள்ளீயீடு:

தேரிய கதை இலக்கிய பேரவை

405, ஸ்ரான்வி வீதி

யாழில்பானம்

அச்சுப்பதீவு:

ஜ.எஸ்.பிறின்டெஸ்

சில்லாகல வீதி,

பண்டத்தாப்பு

உள்ளள்..

வீரத

மணி

மாவை வீராநயன்

சாஞ்சலி

த.ஜேயரீனன்

அழ.பார்த்தன்

சாரங்கா

காவற்தெயீர் மகேந்திரன்

தி.திருக்குமரன்

இ.சிவவிஸ்கம் சிவபாலன்

ஐ.கிருமாஷந்த்

என்.பி.பாலமுருகன்

மீனினா

சிறங்கத

க.சட்டநாதன்

ச.முந்தாவந்தன்

சாந்தா

வங்கா நடராஜா

கட்டுமர

இ.முந்தையன்

ந.கீர்த்திரன்

க.வேல்தஞ்சன்

சாந்தன்

ச.க.தெய்வேந்திரன்

வெளின் மதிவாணம்

சீராளன்

மிதுனி

க.வீ.தங்கஞ்சயன்

நாயகம்

கலை இலக்கிய சமூகவுக்குளான விதம்

புதிய ஜனநாயகம்

புதிய வாழ்வு

புதிய பண்பாடு

இதழ் 50

ஜூலை 2004

50வது இந்தியாசு 'நாயகம்'

நாயகம் 50வது இதழ் வெளிவருகிறது. என்னிக்கை, வருகை ஒழுங்கில் இது ஒரு சாதனை அல்ல. எனினும் தாயகம் ஏற்றுக்கொண்ட இலக்கையும், யணித்துவந்த காலகட்டத்தையும் வைத்து ஞோக்கும்போது - விழர்ச்சர்களின் கண்களுக்கு அது டாவிட்டாலும் - தனது வருகைக்கு ஒரு பெருமானம் உண்டு எனக் கணித்துக்கொள்கிறது.

ஈழத்து இலக்கியப் பிரபுவில் தாயகம் கால்பதித்த காலத்திலிருந்து இன்றுவரை அதன் இடை வெளியில் உலகீனியாகவும் நேரியீநியாகவும் ஏற்பட்ட இருபெரும் நெருக்கடிகள் நிறைந்த காலப்பகுதிக் கூடாக யணிக்க நேர்ந்தது.

தாயகம் தனது இலக்கியச் செல்நெறியாக ஏற்றுக்கொண்ட பொதுவட்டமைத் தத்துவம் உலகெங்கும் எழுச்சி பெற்று ஒய்வடைய அரும்பித்த எழுபதுகளின் நடுப்புதியில் வெளிவர ஆரம்பித்தது. என்பதுகளில் தற்காலிக பின்னடைவைச் சந்தித்த காலத்திலும் நம்பிக்கையுடன் தன் பணி தொடர்ந்தது. அப்பின்னடைவுச் சூழலை வாய்ப்பாகக் கருதி - இருந்தலியல், அமைப்பியல், பின்னவீச்த்துவம், கட்டுடைப்பு என எதாதிபத்திய உலகமயமாதலுக்கு வலுவுட்டும் தனிமனிதவாத கருத்தியல்களை முன்வைத்து - மாக்சியத்தை நிராகரிக்க முயன்ற போதும், மாறுட விடுதலைக்கான தத்துவமாக மாக்சியத்தை தாயகம் அடையாளம் காட்டின்றது.

பட்டியல் போடாவிட்டாலும் கலை இலக்கியத்துறையில் இக்கருத்தினை ஏற்றுக்கொண்டு ஈடுபடும் பலரை தாயகம் உருவாக்கியது. முன்பே இத்துறையில் ஈடுபட்டிருந்த பலருக்கு நம்பிக்கையுட்டும் களமாக இது அமைந்தது. சமூகவிஞ்ஞான ஞோக்கோடு விரிந்த உலகப்பார்வையை பூற விரும்பிய இளம் எழுத்தாளர்கள், வாசகர்களுக்கு உற்சாக்கத்தையும் உந்துதலையும் தருவதற்கு தாயகம் முயன்றது.

பேரினவாத, இந்தியப் பிராந்தியவாத மேலாதிக்க யுத்தகால நெருக்கடிகளுக்கு மத்தியிலும் இம்மன்னிலிருந்து அவற்றுக்கெதிரான கருத்துக்களைத் தாங்கி தாயகம் வெளிவந்தது. நேரிய ஒடுக்குமுறைக்கு எதிரான விடுதலைப் போர்ட்டத்தை ஆதாரித்து வந்ததுடன் - தத்துவார்த்த அரசியல் தளத்தில் நின்று அவ்வப்போது நட்பு நீதியான விழர்சனங்களை இடையிடையே முன்வைத்து வந்துள்ளது. இதனால் பரமான கழகத்திலிருப்பதாக தமிழகம் கூடுதிக்கொண்ட சில தனிமனிதவாத, பழமைவாத மாக்சிய எதிர்ப்பாளர்களின் சொல்லடிகளுக்கு தாயகம் உட்பட வேண்டி இருந்தது.

ஏற்றதாழ்வகளும், ஒடுக்குமுறைகளும் நிறைந்த ஒரு சமூகத்தில் சார்பற்ற, நடுநிலையான, பொதுமையெடுத்தப்பட்ட நிறுவனங்களோ, கருத்தியல்களோ இருக்கமுடியாது. அரசியல், அதிகாரம், அறிவியல், கலை பண்பாடு யாவற்றுக்கும் இது பொருந்தும். தாயகம் ஒடுக்கப்படும் மக்களுக்குச் சர்வானந்து. புதிய ஜனநாயகம், புதிய வாழ்வு, புதிய பண்பாட்டை ஞோக்கி மக்கள் கலை இலக்கியத்தை மேம்படுத்துவதே அதன் இலக்கு. அதனை அடையும் பாதையில் ஏற்படும் தடைகளை விலக்கி தாயகம் நொடர்ந்து வரும். இதுவரை தாயகத்தின் வருகைக்கு ஆக்கமும் ஊக்கமும் அளித்த படையாளிகளுக்கும் வாசகர்களுக்கும் நன்றி சூழ்வதுடன் மீழுஸ் புதியவர்களிடமிருந்தும் அதனை தருகிற எனிபாக்கிறது.

ஒரு நாடோடி

மஹ்முட் டர்விஷ்

கிசைப்பாடல்

தமிழில்: மணி

தெளிவான தெருவென்று
ஒரு சிறுமி ஒரு சிறுமி
நீலவுக்கு ஒளியூட்டப்
பேரகின்றாள், பேரகின்றாள்
சுவடிழுந்து போயினதே
ஒரு தேசம், ஒரு தேசம்,
தேசமுள்ள இடமும் வெகு
தொலைவினிலே தொலைவினிலே

கசப்பான கனவெங்று
குரவெங்று குரவெங்று
பாறையிலே இடையெயான்றைச்
செதுக்குகிடுதே செதுக்குகிடுதே
கண்ணே என் கண்ணீழைமேல்
இல்லையெயனின் இல்லையெயனின்
கீற்றார்ன் தந்திகள் மேல்
போவாயே போவாயே.

கொலைகார நீலவெங்று
நெடுமேரனம் நெடுமேரனம்
காற்றினையும் மழையினையும்
முறிக்கிறதே முறிக்கிறதே
மரஸ்களினை இழைக்கின்ற
கையினிலே கையினிலே
ஆற்றினைஒர் ஊசியென
மாற்றிடுதே மாற்றிடுதே.

மிதக்கின்ற சுவரெங்று
ஒரு வீடு ஒரு வீடு

பார்த்ததன்பின் கண்மறைவாய்
போயினதே போயினதே
எம்மை அவர் ஒருவேளை
கொல்லுவரோ கொல்லுவரோ
ஒழுங்கையிலே வழிதவறிக்
செல்லுவரே செல்லுவரோ

இழுவான யுகமொன்று
ஒரு மரணம் ஒரு மரணம்
கடந்து செல்லும் எங்களையும்
விழைகிறதே விழைகிறதே
எல்லாம் இப்போதே
முடிந்தனவே முடிந்தனவே
நாடோடிப் பயணமிதும்
முடிந்ததுவே முடிந்ததுவே
பயணக்கள் செய்தே நாம்
அலுத்தோமே அலுத்தோமே

தெளிவான தெருவெங்று
ஒரு சிறுமி ஒரு சிறுமி
என் உடலின் சுவர் மீதே
என் உடலின் சுவர்மீதே
படங்களையும் ஒட்டிடவே
கீளம்புகிறாள் கீளம்புகிறாள்
என்னுடைய சூடாரஸ்கள்
வெகுதுலைவில் வெகுதுலைவில்
சுவடிழுந்த சூடாரஸ்கள்,
சுவடிழுந்த சூடாரஸ்கள்

ஐ.சி. செயல்வகை

சமுதாயப் பொறுப்போடு

ஸ்ரீவா

அதிகாரிகள்:

பாணுக்கு வரிசையில் நிற்கிறேன்
நேரம் கடக்கிறது
கடை திறக்கவில்லை இன்னும்
அருசில் நின்றவர் சொல்கிறார்
'நேரத்திற்கு கடை திறக்காமல்...
மற்றவர்களைப் பற்றி
யோசனையே இல்லை'

காலை:

அவசர அலுவல்வான்றிற்காய்
அலுவலகமீமான்றினுள் நுழைகிறேன்
ஒரே கூட்டம்
விசாரிக்கிறேன்
பணிசெய்ய வேண்டியவர்
பணியை விடுத்து
தேநீர் பருகுகிறார்
யார் அவர்?
எட்டிப் பார்க்கிறேன்
காலையில் திட்டிய
அதே மனிதர்

துணிந்தொரு கோயிலில் குழிடப் போகையில்
அணிந்திரு அடையாள அட்டை!

காசின்றிக் கடைத்தொரு போனாலும் ஜிடன்றி
பேசிற்குள் பேணிடப் பழுகு!

இருமெங்கி பொறித்தோர் அடையாள அட்டை
பெருமிடர்க் காக்கிடும் பகை!

பொலிஸ்எட்டுப் பதிவாக அடையாள அட்டையும்
கலிகாலக் காவல்தும் குடிக்கு!

பாவனைத் தேய்வும் படமுக மாற்றமும்
தீவினைக் கேதுவாம் தீனங்!

தூக்கக் கணாவிலும் கடன்காரத் தட்டலாய்
கேட்கும் ஜசியைப் படை!

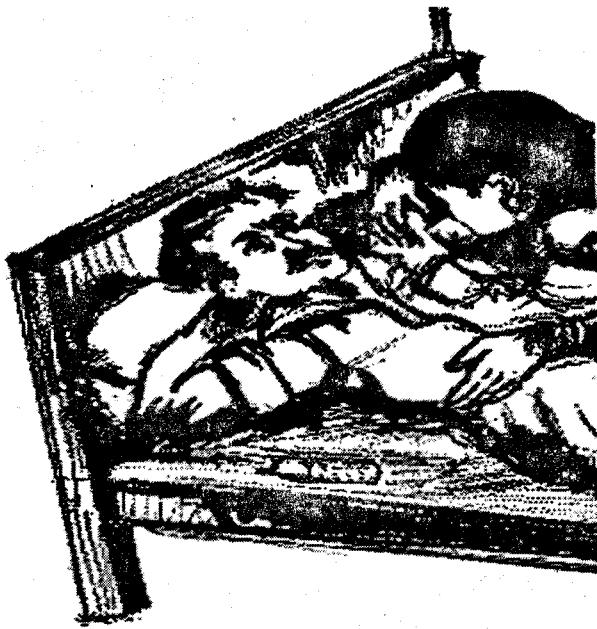
எந்தாட்டு மாந்தரே ஆனாலும் கடிவர்
உள்நாட்டு ஜசியைக் கேட்டு!

விண்ணப்பம் போட்டபின் வாராது வந்திடும்
இன்னாற்போய் கையூட்டற் பின்!

உடமையாய் இதனை எங்கெலாம் கோருவர்
கடமையில் கள்வரும் கேட்பர்!

செக்கபொயின்றில் ஈதின்றி இன்னாலாம் பண்ஸ்கொண்ட
பிக்கபொக்கற் காரணம் புரிவான்!

கேட்டிடும் போதுவாம் காட்டிடும் ஜசிக்கு- கள்ள
வே஗ட்டிட மட்டுமே விலக்கு!

அனுமதி

-க.சட்டநாதன்

‘இப்படிப்பட்ட வல்லமை எனக்கு இருக்கிறதா...’

அனுமதிப்பத்திற்கு இல்லாமல் சில நாளாவது சமாளிக்க முடியுமா?

அவனுக்கு மலைப்பாக இருந்தது.

இந்த ஐந்து வருஷங்களமாக, அவனது வாகனம் பாதாரிகளையோ, வாகனங்களையோ லேசாக முகரப்பர்த்த போதும் - அழுத்தமாக முத்தமிடவில்லை. இதுக்கெல்லாம் அவனது நிதானமும் வேகம் குறைந்த ஒட்டமுமே காரணமாய் இருந்தன. என்ன இருந்தென்ன, வாகன அனுமதிப்பத்திற்கு இல்லாமல் வீதியில் இறங்க முடியாத நிலை. அவனிடம் ரக்ஸ், இன்குரன்ஸ், வாகனப் பதிவுப் பத்திரம் எல்லாம் இருந்தன. இவை எல்லாம் பொலிஸாரை மசியவைக்கா தென்பது இவனுக்குத் தெரிந்திருந்தது.

அனுமதிப்பத்திற்கு இல்லாது அவன் பொலிஸாருடன் கண்ணாருச்சி விளையாடினான். அப்படியான பல சந்திப்பங்கள் அவனது ஞாபகத்தில் இருந்தன. அவனது இரண்டு கண்களுமே பொட்டடைக்கண்கள், கண்களில் புரைவளர்ந்து, சத்திர சிகிச்சைக்கு உட்பட்டவன். இருந்தும், எவ்வளவு தூரத்தில் வைத்தும் அவனால் காக்கிச்சட்டக்களை அடையாளம் கண்டு கொள்ள முடிகிறது. பொலிஸாரைக் கண்டமாத்திரத்தில், சைக்கிள்ளைப் பூட்டிவைத்துவிட்டு - எவ்வளவு தூரமர்னாலும் நடந்து சென்று, தனது கருமத்தை முடித்துத் திரும்புவான். சைக்கிளை எப்பொழுதும் தனது கண்பார்வைப் புலத்தினுள்ளேயே வைத்திருக்க விரும்புவான். இப்படித் தூரப்படுதல் அவனுக்குப் பல சந்தேகங்களைக் கிளர்த்திவிடும். ‘சைக்கிள் களவு போய்விட்டால் என்ன செய்வது...’ பதட்டப்படும் அவன் போன காரியத்தை அரைகுறையாக முடித்துக்கொண்டு சைக்கிள் இருக்குமிடம் திரும்பிவிடுவான்.

மோட்டார் சைக்கிள் வாங்கிய ஆரம்பநாட்களில் ‘எல்’ போட்டு ஓட்டு ஓடியது ஞாபகம் வர; அவன் புதிதாக ஒரு ‘எல்’ போர்ட்டைத் தயார்செய்து, சைக்கிளில் மாட்டிப்பார்த்தான். கொஞ்சம் அனுசாலம் இருந்தபோதும் -

அவனுக்கு அது சிறுபிள்ளையாக இருந்தது. ‘எல்’ போட்டைக் கழட்டி, தூர்வீசிவிட்டு ஒடித்தொடங்கினான். ஒரு சமயம், எதிரும் புதிருமாக, பொலிலைச் சந்திக்க நேர்ந்துவிட்டது. பத்படப்பட்ட இவன் பாதசாரி ஒருவரின் இடதுகாலை இடிப்பதுபோல மோட்டார் சைக்கிளை நிறுத்தவேண்டிவந்துவிட்டது. நிறுத்தியவன், இறங்கி மோட்டார் சைக்கிளை உருட்டியபடி நடந்துசென்றான். பொலிஸ் அவனைக் கண்டு கொள்ளவில்லை. கடவுள் என்ற கருத்தருவத்தில் அதிக நம்பிக்கை இல்லாதவனாக அவன் இருந்தபோதும் கடவுள்தான் அன்று தன்னைக் காப்பாற்றியதாக, இன்றுவரை அவன் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறான்.

பாடசாலை முடிந்த கையுடன், மாலை ரியூசன் வகுப்புக்குப் போய், மாணவர்களிடம் மல்லுக்கட்டி விட்டு, வீடுவந்தபோது - மனைவி பல வேலைகளை ஒன்றன் பின் ஒன்றாக இவனுக்கு ஏவினாள். சிவப்பிரகாசம் பத்தரிடம் போய் ‘எஸ்’ போடக்கொடுத்த அவனது சங்கிலியை வாங்கிவரும்படி கூறினாள். அது முடிந்த கையுடன், ‘அப்பன் முன்பக்கத்துப் பூக்கண்டுகளுக்கு கொஞ்சம் தண்ணிவிடுங்க...’ என்றாள். செடிகளுக்கு நீரவர்த்ததும், சுடச்சுடப் பச்சால் கோப்பி தந்தாள். கோப்பி குடுத்ததும் அலுப்புச் சற்றுத் தளர்ந்தது போலிருந்தது.

பிரம்புக்கதிரையை இழுத்துப் போட்டுக்கொண்டு, ராமகிருஷ்ணனின் உபாண்டவத்துடன் உட்கார்ந்தான். பக்கங்களுள் நுழைய முடியாத சோர்வும் சோம்புவும் கண்களைச் சுழட்ட, கதிரையில் இருந்தபடி, தூங்கி வழிந்தான். ரி.வியில் செய்தி பார்க்கும் அக்கறையும் அவனுக்கு அன்று ஏனோ இல்லாமல் இருந்தது.

குளிர்ந்த கைகள் அவனைத் தீண்டின. விழித்துக்கொண்டான். ‘சாப்பிடவாருங்க...’ செல்லிதான் அழைத்தாள். அவனது கண் மலர்களிலும் ஈரான உதடுகளிலும் முத்தமிட மனசு மறுகியது. ‘இந்தக்கூத்து இப்போதைக்கு வேண்டாமே...’ எனும் நினைப்பு உடன்வர, அவனைப் பின் தொடர்ந்தான்.

சாப்பாட்டு மேசையில் ஆவிபறந்தபடிக்கு அரிசி மாப்பிட்டும் முட்டைப்பொரியலும். அவற்றுடன் ஒரு சிறு கண்ணாடிக் குவளையில் ஒரு அவன் அளவிலான ஸ்கோச் விஸ்கி. அவன் அதிகம் கதைப்படைந்திருந்தால் அவன் இப்படி உபசரிப்பாள்.

விஸ்கியை வக்கென ஒரு மிடறில் விழுங்கியவன், பிட்டைப் பொரியலுடன் சேர்த்துச் சாப்பிட்டான். இஞ்சி சேர்த்தரைத் தட்சை மிளகாய் சம்பலையும் தொட்டுக் கொண்டான். எல்லாமே வாய்க்கு இதமாகவும் ருசியாகவும் இருந்தது. அதிக அளவு சாப்பிட்ட உணர்வுடன் எழுந்து, கையை அலம்பிக் கொண்டான்.

பெட்டுமுக்குச் சென்றவனைத் தொடர்ந்தவள், கட்டிலைத் தட்டி, சீற்றைவிரித்துவிட்டாள். ஏற்படுத்தவன் அவனை அணைத்து, அவனது கண்களில் ஆழ்ந்து முத்தமிட்டான். உதடுகளுடன் உதடுகள் பொருந்தியபோது மெதுவாக இவனைத் தள்ளியபடி கூறினாள்:

‘எட்டடிச்சுப் பழகுங்களப்பா... வைசன்ஸ் எடுக்காமல் மோட்டார் சைக்கிளோடை ரோட்டிலை இறங்கேலாது... ஆத்திரம் அவசரத்துக்கு நீங்க பொலிஸ்க்குப் பயந்து... பயந்து ஓடிரது எனக்குச் சியான எரிச்சலாய் இருக்கு...’

பட்டென எல்லாமே இறுகி உறைந்து போனதான உணர்வு அவனுக்கு; அந்த மார்கழி மாதக்குளிரிலும் அவனுக்கு வேர்த்தது. அவனது கையாலாகாத் தனத்தை அவன் இடித்துக் காட்டுகிறாளா? அவனுடன் அப்படி என்ன ‘அந்த இது’ வேண்டிக்கிடக்கிறது! காயப்பட்ட நானின் உளைச்சலுடன் அவன் திரும்பிப்படுத்துக் கொண்டான்.

‘கோவமா..? அடுப்படி வேலை முடியேல்லை... கொஞ்சம் பொறுங்க ராசன்...’

குழைந்தவள், அவனது நெற்றியில் முத்தமிட்டபடி விலகிப்போனாள்.

ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் இருந்தவன் இடையில் விழித்துக் கொண்டான். செல்லி எப்பொழுது வந்து படுத்தான்? அவனது வலது கரும் இவனது மார்பில் டார்ந்து கிடந்தது. அவனைக் குழப்பாது கையை எடுத்துக் கட்டிலில் வைத்தவன், எழுந்து உட்கார்ந்து கொண்டான். அவனது குழந்தைத் தனமான உறக்கத்தை ஒருக்கணேரம் ரசிப்பிடன் பார்த்தவன், மீளவும் படுத்துக் கொண்டான். அரைகுறைத் தூக்கத்தில் உழன்ற அவனுக்கு அந்தக் கணவு வந்தது.

நல்லூர் கந்தசாமி கோவில் மேற்கு வீதி. அதை, அரசடி வீதி தொடும் சந்தி. இளங்காலை. பனி சமந்த ஈரமும் குளிரும். இவன் மோட்டார் சைக்கிளில் அல்ல சைக்கிளில் வந்து கொண்டிருந்தான். இவனுக்கு முன்பாக யமகிங்கர்போல இருவார். கறுத்த உருவும், கோம்புகளும் அவர்களுக்கு இருந்தன. அண்டா அளவு முழிசல் கண். அவை சிவந்து கிடந்தன. தொந்தியை மேலும் கீழுமாகத் தடவியடி நின்றார்கள். அவர்கள் பக்கமாக ஒரு பழைய மோட்டார் சைக்கிள். அது அவர்களுடையதுதான். கோவண்தாரிகளான அவர்களது கோவண்துத் துண்டைப் பார்த்தான். அது காக்கி நிறத்தில் இருந்தது. அவர்கள் இவனுக்குப் புரியாத அந்நிய பாவை பேசினார்கள். அவர்கள் பேசியபோது, நின்வாடையுடன் இரத்தவேசலும் அடித்தது. அந்த வெடில் இவனது முக்கில் முட்டோமீதியது. அதிர்ந்த அவன் - பொய்முக்கு உடைந்து, இரத்தம் கசிவதை உணர்ந்தான். அவனுக்குச் சட்டென எல்லாமே வெளிச்சமாகியது.

அவர்கள் போலிஸ்காரர்கள்!

லேசாகத்திருந்மியவன், அரசடி வீதியில், அதிவேகமாக வந்த பல்ஸரைக் கண்டான். அதில் ஒரு இளக் மதந்தது. சிவன்கோவிலை நெறுங்கிய அந்த இளக், பொலிஸாரைக் கவனங்கொண்டிருக்க வேண்டும். சடாரென வட்டமிட்டது, வந்த திசைக்கு எதிர்த் திசையில் அது பாய்ந்தது

‘அந்த இளக் ம் என்னைப் போலத்தானா...? அதனிடமும் லைசன்ஸ் இல்லையா?’

இவனுள் இழையும் நினைவுகள்.

உசாரான போலீஸார், மாறி மாறிவிசிலமத்தார்கள். பல்ஸின் புதிவேண்ணைப் பார்த்து எழுத முயற்சித்தார்கள். எதுவுமே பலத்தாகவில்லை. ஒரு பொலிஸ்காரன் - அங்கு பக்கத்தில் நின்ற, மோட்டார் சைக்கிளை இயக்க முயற்சித்தான். அவனது நோக்கம் இவனுக்குப் புரிந்தது. பல்ஸிரத் தோர்ந்து சென்று, அந்த திளைச மடக்க விழும்புகிறான் போலும். அவனது மோட்டார் சைக்கிள் இயங்க மறுத்தது. மக்கர் செய்தது. காபரேட்டருடன் இணைந்திருந்த ரய்யர்களாயை மற்றக் காக்கி தமிழிட்து ஊதியது. பதகளிப்பில் அதன் கோவணம் அவிழ்ந்து தொங்கியது. சுதாகரித்துக் கொண்ட அது, கோவணத் துண்டைச் சிரிசெய்து கொண்டது. மன்னெண்ணையில் இயங்கும் சைக்கிள் போலும்; ‘போக... போக...’ என ஒலை எழுப்பிய வாசில் அது முச்சுப்பாறி நின்றது. அப்பொழுது பல்ஸில் வந்தவன் காற்றில் கரைந்த மாயம் நடந்தது.

இவனால் சிரிப்பை அடக்க முடியவில்லை. குலுங்கிக் குலுங்கிச் சிரித்தான்.

இவனது பக்கமாகப் புரண்டுபடுத்திருந்த செல்வி இவனை அணைத்தபடி கேட்டான்:

‘என்னப்பா வயிறு குலுங்கிற சிரிப்பா இருக்கு... கணவுகினவு கண்டனியினே...?’

‘கனவுதான்...!’

அவனது குரலில் லேசான பதகளிப்பு.

அவன் கனவுகண்டால் அதிகமாக அது பலித்துவிடுவதுண்டு. ஒருசமயம் அவன் கண்ட கணவு விட்தியாசமானது.

ஊர் முத்துமாரி அம்மன், தண்டிகையில் - அலங்கார பூசைத்தயா - வீதி உலா வருகின்றாள். திட்டென அம்மன் முகம் அழிய இவனது அம்மாவே தண்டிகையில் வருவது போலிருந்தது. அம்மா இறந்த செய்தி காலையில் கிடைத்தபோது இவன் அதிர்ந்துபோனான்.

அந்த ஞாபக இழை அவனுக்குப் பயந்தருவதாய் இருந்தது. ‘நனவிலி மனதின் ஆழத்தில், புதைந்துகிடந்த - மோட்டார் சையிக்கிள் பற்றிய எண்ணங்களின் சடைவுதான், கட்டவிழ்ந்து இப்படிக்கனவாக விரிகிறதோ...?’

மனதில் லேசான பதட்ட உணர்வு படர, சில தீர்மானங்களை அவன் எடுத்துக் கொண்டான்:

‘காலையில் எக்காரணம் கொண்டும் மோட்டார் சைக்கிளை எடுப்பதில்லை... அப்படி எடுத்தாலும் - போலிஸ் யோந்து இல்லாத பகுதியாகப் பார்த்து ஓடவேணும்...’

பலயோசனைகளின் அடைசலால் அலைப்புண்ட அவன், நித்திரை இல்லாத உழன்றான்,

செல்வியின் ஆழ்ந்த நித்திரை அவனுக்கு எரிச்சலுடைய இருந்தது. அடுத்த கணம். ‘பாவும் அவன்... தூங்கட்டும்... பாடசாலை, பீடு என்று அடித்துக் கொடுத்து உடைந்து போய்விட்டாள்’ என நினைத்துக் கொள்ளவும் செய்தான்.

காலையில் எழுந்ததும் செல்வி குழழுந்தபடி சூடினாள்:

பேதமைக்கும் அழுகுக்கும் காலத்தைத் தவிர எதிரியில்லை யேட்ஸ்

“பாங்குக்குப் போகவேணும்பா...!”

“பாங்குக்கா...? இண்டைக்குச் சனிக்கிழமை...”

“சனிக்கிழமையிலும் இப்ப வேலை செய்யினம்...”

காலை, சாப்பாடானதும் இலங்கை வங்கி, பிரதான விளைக்குப் புறப்பட்டார்கள், அங்குதான் அவர்களது நடைமுறைக்கணக்கு இருந்தது.

வங்கிக்குப் போவதற்கு - கோவில் வீதி, கொஞ்சம் நாவலர் வீதி, ராசாவின் தோட்டம், ஆஸ்பத்திரி வீதி என எடுப்பது, பொலிஸ் தொந்தரவு இல்லாத பாதுகாப்பான பாதை என்பதுடன், மிகவும் அனுசாலமானதாகவும் அவனுக்குத் தோன்றியது.

அன்று காலையும் அப்படியே அவன் கோவில்வீதியால் வந்து, நாவலர் வீதியில் இறங்கி, இராசாவின் தோட்டத்தில் ஏறியபோழுது, காக்கிச் சட்டைகளின் சிலமன் எதுமில்லை என்பதை உறுதி செய்து கொண்டான். மோட்டார் சைக்கிளைச் சற்றுத்துறிதப்படுத்தினான். வேகம் கொண்ட சைக்கிள், ஸ்ரேசன் சந்தியை அண்மித்த பொழுது கைக்கேட்டிய தூர்த்தில் அவர்கள்; அந்தக் கணவுலக வாசிகள். கொம்புகள், கோவணம் எதுமில்லை. காக்கிச் சட்டைகள் மட்டும் அனிந்திருந்தார்கள்.

இவனை கைஅமர்த்தி மறித்தான். ஒர் உள்ளுணர்வின் சொடுக்கல். சடுதியில் ஒரு ‘எஸ்’ வெட்டு வெட்டி, சைக்கிளின் அக்லிலேற்றிறை முறைக்கினான். போன்பாதை வழியே திரும்பிய வாகனம் காற்றில் மிதந்தது. ஞோட்டு வளைவுகளில், பாதசாரிகளையும் வாகனங்களையும் முட்டி மோதாமல், அவனது துணியும் லாவகமும் - அவனையும் அவனது செல்வியையும் கைலாசபிள்ளையார் கோவில் சந்திவரை கொண்டுவெந்து சேர்த்துவிடுகிறது.

குலுங்கி, முகஞ்சிவந்து, சிரித்தபடி செல்வி சொன்னாள்:

‘போதும் போதும்பா.. வேகத்தைக்குறிறுயங்க... இந்த வெட்டும் ஒட்டமும் போதும்... உங்களாலை நிச்சயமா எட்டடிக்கேலும்... கச்சேரியிலை லைசன்ஸ் எடுக்க விண்ணப்புத்தைக் கொடுக்க...’

‘சிரிசி அம்மா... வங்கி அலுவலையும் திங்கள்தான் பாக்கவேணும்...!’ என்று கூறியவன் மிகமெதுவாக வாகனத்தை வீடு நோக்கிச் செலுத்தினான்.

‘அனுமதிப்பத்திற்கும் கட்டாயம் எடுக்கவேணும்... இனியும் சாக்குப்போக்குச் சொல்லிக் காலங்கடத்தேலாது...’

செல்வி புலம்பிளான். அவனது புலம்பல் அவனுக்குச் சிரியானதாகவே பட்டது.

அவன் அவளை வாஞ்சுகையுடன் திரும்பிப் பார்த்தான். அவனது உதகுகளில் உடையும் மெல்லிய சிரிப்பு. அந்த அழகும் சிரிப்பும் அவனுக்குப் பிடித்தமாய் இருந்தது.

நூல் நோக்கு:

‘சிறுகதை’

ஆசிரியர்: சி.சுதந்திரராஜா

இலக்கியத்தையும் எழுத்தையும் தன்னையோ தன்பேயர் - புகழையோ வளர்க்கும் ஒன்றாக பயன்படுத்த முனையாது, தன் ஆத்ம திருப்திக்கும் தான் சார்ந்த சமூக நலனுக்கும் என்றே பயன்படுத்துவது ஒரு யோகம்; இலக்கிய யோகம்.

இந்த மிகச்சிறுபான்மையைச் சேர்ந்தவர் சி.சுதந்திரராஜா. ஏறத்தாழ மூன்று தசாப்தங்கள்க்கு மேல் தீவிர இலக்கிய வாதியாகச் செயற்பட்டுவருபவர். அவருடைய இந்தத் தீவிரத்திலிருந்து எள்ளளவும் குறையாதது அவருடைய அமைதி.

எந்த ஆர்ப்பாட்டம், விளம்பரம், சண்டை, சச்சரவுக்கும் போகாமல்; கலை - இலக்கியத்தைக் காப்புது பண்ணுவதும் கடைத்தேற்றுவதும் தன்மீது சுமத்தப்பட்ட சிலுவை என்ற பிரமைகளோ பிராந்திகளோ அற்று; தானுண்டு, தன் வாசிப்புண்டு, தன் எழுத்துண்டு - என்ற நிறைவுடன் வாழ்பவர். எழுத்தும் வாசிப்பும் அவர் வாழ்வின் இயல்பான சேதன செய்பாடுகளாகி விட்டவை.

தனக்குச் சரியன்று பட்டதை, தனக்குக் கை வந்த முறையில், தன் இயல்புக்கேற்ப - எந்த முகமூடி, ஜிக்னா, பந்தாவோ இன்றி - அப்படியே படைப்பவர். அந்தத் துய்மை போற்றுதற்குரியது; அகம்-புறம் இரண்டிலும்.

‘மழைக்குறி’ நாவல், ‘சிறுகதை’ என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பு - இவற்றை எழுதி வெளியிட்ட சுதந்திரராஜா இப்போதும் ‘சிறுகதை’ என்றே இன்னொரு தொகுப்பை வெளியிட்டுள்ளார். இங்கே அவர் ஒரு தவறிமூத்திருக்கிறார். இரண்டு தொகுப்புகளும் தலைப்பு ஒன்றேயாதலின், இரண்டும் ஒன்றே என்றே வாசகர் கருதுவர். நான் கூட முதலில் அவ்வாறுதான் நினைத்தேன். தொகுதி.1, தொகுதி.2 என்றாவது குறைந்த பட்சம் வைத்து இக்குழப்பத்தைத் தவிர்த்திருக்கலாம். ஆனால், தன் கதைகளுக்கு - அழகமாக தலைப்புகள் குட்டியுள்ள அவர் இவ்வாறு என் செய்தாரென்பது புரியவில்லை.

இந்த இரண்டாவது - ‘சிறுகதை’ தொகுப்பில் பதினைந்து கதைகள் நாற்பது பக்கங்களுக்குள்ளாகவே

என்றாலும் அவை யாவும் ஆசிரியரின் சமூக பொறுப்புணர்ச்சியையும், அநுபவ விசாலிப்பையும், சார்வையின் ஆழந்தையும் எடுத்துக் கொட்டுவை.

அவருடைய மும்மொழி ஆற்றல், கலையார்வம், அரசியல் தளம் போன்றவை பல்வேறு கோணங்களில் எமது சமகால வாழ்வைத் தரிசிக்கும் வாய்ப்பை வாசகர்க்கட்டுத் தருகின்றன. இத்தொகுப்பின் பதினைந்து கதைகளுமே இவ்வாறானவைதாம்.

குறிப்பிட்டுச் சொல்லக்கூடிய இன்னொன்று ஆசிரியரின் கதை சொல்லும் பாணியும் நடையும். இது பற்றி மாறுபட்ட கருத்துக்களிருக்கக் கூடுமெனினும் (எதில்தான் மாறுபட்ட கருத்துக்களில்லை?) இவை அவரது இயல்பின் இயல்பான வெளிப்பாடுன்றே தோன்றுகிறது.

சி.சு.வின் மொழிநடையானது அதன் தனித்துவம் காரணமாக அவ்வாறோது எஸ். அகத்தியின் ‘உணர்வுற்று உருவகச் சித்திரமான ’நீ’, மற்றும் எஸ். போன்றுத்துரையின் பல்வேறு படைப்புக்களை நினைவுட்டுகிறது.

எலவே குறிப்பிட்டது போல இத்தொகுப்பிலுள்ள அநேக கதைத் தலைப்புகள் கவிதைக் கவர்ச்சியைன்றினைக் கொண்டிலங்குகின்றன - ‘தண லின் துளிரிலை’, ‘கவிதையின் ஒளிநகல்’, ‘வாசலின் வாசல்’ இவ்வாறு.

‘கவிதையின் ஒளிநகல்’, பன்முக ஆற்றல் கொண்ட இளங்கவினான் றிச்சட் டி ஸொய்ஸாவை நினைவுட்டுவது. ஏனைய கதைகளும் இவ்வாறே காலத்தின் பதிவு களாயமைவன. முழுவதையும் படித்து முடித்தபோது இன்றைய இலங்கையின் நெடுக்குவெட்டுமுகத்தை நோக்கிய உணர்வு படிந்தது.

அத்தோடு,

தன் கதை பற்றிய பிரக்கனை, சுதந்திரராஜாவுக்குத் தெளிவாகவே உள்ளது - என்பதும்

-சாந்தன்

எனது வாழ்வும் இலக்கியமும்

- പാളിൻ്റെ

ஆங்கிலத்தில் மொழியெப்பு: டொன்
ஜே.கொவர்ன்

தமிழகம் : ந.சேந்திரன்

ககதப்பதில் நான் சிறந்த தகுறுலை உள்ளவன் அல்லன்; விரிவரை ஆற்றுவதும் எனக்குப் பழக்கப்பட்ட செயற்பாட்டல்ல. ஆசிரியத் தொழிலை நான் ஒருபோதும் செய்தவதுவழிமல்லன். யீபானுக்கு இந்தத்தடவை வருகை தந்தபோது, ‘ஓர் எழுத்தாளனாக எனது 50 ஆண்டு வாழ்க்கை’ என்ற தலையில் டோக்கியோ நகரில் அசாகி மண்டபத்தில் நான் ஆற்றிய உரை இதற்கு விதிவிலக்கு. தமது நாட்டுக்கு வருகை தருமாறு அமைப்பு விடுத்த அனைத்து யப்பானிய நண்பர்களுக்கும் எனது நன்றி யறிதலை தெரிவிக்குமுகமாகவே இந்த உரையை நான் ஆற்றினேன். ‘கலாச்சாரப் புரட்சியின்’ போது எனது பதவியிலிருந்து நான் அகற்றப்பட்டு ‘விமர்சனங்களுக்கு’ உள்ளாக்கப்பட்டேன். தெருக்களில் எனது முகமறிந்த நண்பர்கள் என்னைக் கடந்துசெல்லும்போது, என்னுடன் கதைக்காமல் கடந்துசென்றார்கள். அப்போது எனது யப்பானிய நண்பர்கள், எனது நலம்பற்றி விசாரித்ததோடு என்னைப் பார்ப்பதற்கு வருகை தருவதற்கும் கோரிக்கை விடுத்தனர்.

என்னை முற்று
முழுதாக ‘முடி
த்து விடுவதற்கு’
‘4 காட்டயர்
குழு’ நடவ
டிக்கை எடுக்
காமல் போன
தற்கு இத்தகைய
பல விசாரணை
கள் என்னைப்
பற்றி மேற்கொள்
ளப்பட்ட தே
ஒருக்கால் ஒரு
காரண மாக
இருந்திருக்க
லாம். இதனை

நான் ஒருபோதும் மறக்கமாட்டேன். இவ்வாறாக எனது யப்பானிய நண்பர்கள் என்னை மேலும் புரிந்து கொள்வதற்கு

உதவியாக என்னைப்பற்றி அந்தக் கூட்டத்தில் நான் பேசியதோடு என்னைப்பற்றி, எனது உணர்வுகள், சிந்தனைகள் பற்றி அக்குவேறு ஆணிவேறாய் அந்த உரையில் பிளந்து காட்டினேன்.

உரையாற்றுவதில் நான் திறமையுடையவன் அல்லன் என்பதாலும் உரைகளின்போது, எனது உணர்வுகளை வெளிப்படுத்த இயலாத தன்மையை நான் கொண்டிருப்பதும் - துல்லியமாக இதே காரணத்துக்காகவே நான் எழுத்துத்துறையில் ஈடுபட்டேன். எனது விருப்புகள், வெறுப்புக்களை வெளிப்படுத்துவதற்கான ஒரு வழி முறையாக கதைகளை நான் பயன்படுத்தினேன். ஒரு வாசகண் என்ற நிலையிலிருந்து ஓர் எழுத்தாளனாக நான் மலர்ந்தேன். எனது முதலாவது நாவலான அழிவு (டெஸ்ட்ரக்ஷன்) 1928ம் ஆண்டு பிரான்சில் என்னால் எழுதப்பட்டது. இதனை நான் சீனாவில் உள்ள ஒரு நண்புருக்கு அனுப்பினேன். அவர் செல்வாக்கான ‘சிறுகதை சஞ்சிகை’ என்ற திடழில் இந்தக் கட்டுத்தயிர் பிரசுரித் திருந்தார். இலக்கிய உலகில் எனது இலரு வான் நுழைவை இது குறித்தது.

1966ல் சீனாவில் இடம்பெற்ற பாட்டாளிவர்க்க கலாச்சாரப் புரட்சி மனிதகுல வரலாற்றில் எழுந்த மாபெரும் சிந்தனைப் புரட்சிக்கான அறைகூவலாகவே எழுந்தது, பாஜின் கூறுவது ரோஸ்ரூ அக்'கலாச்சாரப் புரட்சி மானிட வரலாற்றில் ஒரு முக்கியமான நிகழ்வாகும். இது சீனமக்கள் மீது மட்டும் அல்லது முழு மானுட சமுதாயத்தின் மீதும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது.' சீன உழைப்பாளி மக்களின் அனுபவங்களைப்பெற்று மாசேதூங் அவர்களால் ஆரம்பித்து வைக்கப்பட்ட புரட்சி அதனை முன்னெடுத்தவர்களின் அதித்வரிப் போக்கால் எதிர்விளைவுகளையே உண்டுபண்ணியது. சீனப்புரட்சிக்குப் பங்களித்த பல அறிஞர்களும், கலை இலக்கிய வாதிகளும் மிக மோசமான வன்முறைகளுக்கு உட்படுத்தப்பட்டனர். இவர்களுள் விமர்சனங்களுக்கு உள்ளாக்கப்பட்டு பாதிக்கப்பட்டு வெளிவந்தவர்களுள் மறைந்த சீன எழுத்தாளர் பாஜினும் ஒருவர். அவரது அனுபவங்களுக்கூடாக அவரது நிலைப்பாட்டையும் பாதிக்கப்பட்ட அவரது உணர்வு வெளிப்பாட்டையும் அறியமுடிகிறது.

ஆர். குமு

விளைவாக எனது படைப்புக்களை வேறு யார் மூலமாவது அனுப்ப வேண்டிய தேவை எழாதுபோயிற்று. நான்

ஒரு போதும் இலக்கியங்களை முறைமையாகப் படிக்கவில்லை. அத்தோடு சீன மொழில் எழுதுவதற்கான நல்ல தருநிலை உடைய வணக்கமும் நான் இருங்கவில்லை. எனக்கிருந்த ஒளேயொரு வாய்ப்பு நிலை என்னவென்றால், எனக்குக் கிடைக்கக்கூடிய சீனமொழிக் கதைகள், அன்னிய மொழிக் கதைகள் ஆகியவற்றை படிக்கக்கூடியவனாய் இருந்தேன் என்பதுதான். அஃதோடன்று நான் இவ்வாறு படித்தவற்றை நினைவில் வைத்திருப்பதற்கும் என்னால் முடிந்தது. எனது முனை, இலக்கியக் களஞ்சியங்களின் ஒரு குவியலால் நிற்பப்பட்டிருந்தது.

சீவனோபாயத்துக்காக எழுதுவேண்டிய நிலையில் நான் இருங்கவில்லை. அல்லது பெயரூப்பதற்காக எனது எழுத்தைப் பயன்படுத்த நான் விழையவுமில்லை. எனது உணவு, உடை, உறையுள் ஆகியவற்றுக்கு நான் ஆதாரம் தேடவேண்டியவனாய் இருந்தபோதிலும் 40 அகவை கள்வரை நான் திருமணம் செய்யாதிருந்ததால் திருமணம் செய்யாதவன் என்றவகையில் எனது தேவைகளுக்கு நான் அதிகம் தேடவேண்டி யிருக்கவில்லை. எனது எதிரிகளுடன் போரிடுவதற்காகவே நான் எழுதினேன். நான் கூறிய அந்தக் ‘களஞ்சியக்’ குவியலை, படைக்கலன்கள் நிறைந்த ஒரு படைக்கலச்சாலையாக நீங்கள் கருதினால் நான், எனது சமர்களில் எனக்குக் கிடைக்கக்கூடிய அத்தனை படைக்கலன்களையும் பயன்படுத்தக் கூடிய வனாக இருந்தேன் என்பதுதான் உண்மை.

ஒருசிலநாட்களுக்கு முன்பாக யப்பானிய நூலா சிரியர் ஒருவர்; ‘பல, வேறுபட்ட பிரிவுகளைப் பின்பற்றும் நூலாசிரியர்களையும் நூல்களையும் எவ்வாறு உம்மால் விதந்து பாராட்டமுடிகின்றது’ என்று என்னிடம் கேட்டார். இந்த வினாவை எழுப்பியவர், புகழ்பெற்ற யப்பானிய நூகாசிரியரான கிணோவிட்டா ஜீ ஸ்ஜீ ஆவார். ஒரு ஏப்ரல் 6ம்நாள், ரோக்கியோவில் உள்ள நியூ ஒற்றானி விடுதியில் 39வது தளத்தில் ஒரு முழுக்காலை நேரத்தையும் நாங்கள் இருவரும் ‘உரையாடுவதில் கழித்தோம். அசாவுி மண்டபத்தில் ‘ஓர் எழுத்தாளனாக 50வந்தங்கள்’ என்ற தலையில் ஆற்றிய உரையில் பின்வரும் அறிக்கையை நான் விடுத்தேன்: ‘நத்சுமி சொசெக்கி, தெயாமா கத்தாய், அக்குத்தாகாவா றியோனோசுக்கி, முஹாக்குவி, சனியாத்ச ஆகியோரோடு குறிப்பாக அறிவுமா தக்கியோ ஆகிய யப்பானிய ஆ சிரியர்களின் நூல்களை நான் படித்திருக்கின்றேன். அறிவுமாஅவர்களின் ஆக்கங்களில் மிகச்சிலவற்றையே நான் படித்திருந்தபோதும் அவரது சிறுகதையான ‘இனைஞர்களோடு இதயழர்வ உறவுடன்’ என்ற ஆக்கத்தின் சில பகுதிகள் இப்போதும் எனது மனதில் நிறைந்து, நீங்கா இடம் பெற்றுள்ளன. இதனாலேயே கிணோவிட்டா, ‘பல்வேறு பிரிவுகளை(கோட்டாடுகளைப்) பின்பற்றும் நூலாசிரியர்களையும் நூல்களையும் எவ்வாறு உம்மால் விதந்து பாராட்ட முடிகின்றது’ என்ற கேட்டார்.) இந்த வினாவுக்கு நான் பின்வருமாறு பதிலளித்தேன். நான் ஒரு இலக்கிய வாதி அல்லன்; புலமைமிகு அறிஞனும் அல்லன். அஃதோடு நான் எந்தக் கோட்பாட்டுப் பிரிவைச்

சேர்ந்தவனும் அல்லன். இதன் காரணமாக எனது எழுத்துருவாக்கங்கள் எந்த ஒரு கோட்பாட்டாலும் மட்டுப்படுத்தப்படவில்லை’, மீண்டும் அவர் என்னிடம் ஒரு வினா எழுப்பினார். ‘நீங்கள் ஓர் இலக்கியவாதி அல்லன்’ என எவ்வாறு கூறுவர்கள்? எனது விடை பின்வருமாறு அமைந்தது! ‘நான் ஓர் இலக்கியவாதியாக இல்லாதவரை இலக்கியத்தின் விதமுறைகள் எதற்கும் நான் கட்டுப்பாடு உடையவனாக இருக்கமாட்டேன். அத்தோடு எந்தவொரு இலக்கிய வட்டத்திலிருந்தும் வெளியேற்றப்படுவேன் என்று நான் அச்சப்படவேண்டிய அவசியமில்லை’ காலத்துக்கு ஒவ்வாத மரபு முறையான சிந்தனைகள், சமூக முன்னேற்றத்தையும் மானிட அபிவிருத்தியையும் தடைசெய்யும் பகுத்தறிவுக்கு மாறான கட்டடமைப்புக்கள், அன்பு, பாசம், நட்பு, காதல் ஆகியவற்றை மோதிரிதிக்கும் சக்திகள் - இவை அனைத்துமே எனது எதிரிகள். இந்த எதிரிகளை வெளிப்படையாக்க கண்டித்தல், அவற்றின் வெறுமையை வெளிப்படுத்தல், அத்தோடு அவற்றின் மீது தாக்குதல் நடத்துதல் ஆகியவற்றை மேற்கொள்வதே உள்ளார்ந்த நோக்கமாகக் கொண்டவையே எனது நூல்கள்.

1929க்கும் 1948க்கும் இடைப்பட்ட 20 வருட காலப்பகுதியில் நான் மிகவிரைவாக ஏராளமாக ஆக்கங்களைப் படைத்தேன். அந்தக் காலப் பகுதியில் எனது சிந்தனையை ஏதோ நாலு கிளரிவிடுவதற்காக சுவக்கால் அடிப்பதுபோலவும் எனது எழுத்தானியை ஒரு பிசாக கையகம்படுத்திக் கொண்டது போலவும் எனக்கு இழைக்கப்பட்ட அறியாயத்துக்கு நட்டசுடு பெற்றுத் தருவது போல எனது மனம் செயல்படுவதாகவும் நான் உணர்ந்தேன். எனது ஆக்கங்களின் பிரதான கதா பத்திரங்களோடு சேர்ந்து நான் சிரித்தேன்; அழுதேன். பல சமயங்களில் மிகவும் மனச் சோர்வடைந்தவனாகத் தலையைச் சொறிந்து கொண்டேன்.

எனது வாழ்க்கையுடன் இசைவுடையதாகவே நான் எனது ஆக்கங்களை உருவாக்குகின்றேன் என்று கூறும்போது, அத்தோடு ஓர் இலக்கியப் படைப்பின் உச்சக் குறிக்கோளை எட்டுவதாயின் ஒரு படைப்பாளி தனது வாசகர்களுடன் தன்னை அடையாளப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும். இவ்விடயத்தில் நான் ஓர் அடிப்படை ஆக்கக்கூறாக வலியுறுத்தும் கருத்து; படைப்பாளிக்கும் அவர்களது நூல்களும் ஒருப்பாதும் பொய்கூறக்கூடாது என்பதைத்தான்.

ஒரு கலையின் உச்ச நிலைப்பாடு என்பது அதன் வெளிப்பாட்டில் இயற்கை அல்லாத தன்மை இருங்கக் கூடாது என்பதுதான் என அண்மையில் பிரிதொரு சந்தர்ப்பத்தில் நான் கூறியிருந்தேன். பல தசாப்தங்களுக்கு முன்பு இதுவிடயமாக எனது நண்பர் ஒருவருடன் விவாதித்துக் கொண்டிருந்தபோது ‘உடல்ரீதியாகக் கவர்ச்சிகரமானவர்களுக்கு ஒப்பனை எதுவும் தேவையில்லை’ என்று கூறியிருந்தேன். எனது ஆக்கங்கள்

அகோர அரக்கன் ஒருவனது தோற்றத்தைக் கொண் டிருந்ததாலும் அவை ஓய்னை, அலங்காரம் ஏதுமில்லை நிலையில் உண்மையில் அது சிந்தி சிறப்பான தோற்றத்தைக் கொண்டிருக்கின்றது என்றும் அவரிடம் கூறினேன். இதற்கான அவரது பதின் பின்வருமாறு அமைந்திருந்தது; ‘இலக்கியப் படைப்புக்கள் கால ஒட்டத்தின் வேகத்தால் பாரிப்புராமல் நிலைத்து நிற்பதற்கு அவை திறமையாக எழுதப்பட்டிருப்பதே காரணமாகும். ஏற்ததாழ நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு வாழ்க்கை எவ்வாறு அமைந்திருந்தது என்பதைப் பற்றிய விபரங்களை அறிந்துகொள்வதற்கு இதில் யார் அக்கறை காட்டு கிறார்கள்? இந்த வினா எழுப்பை நான் ஏற்கமாட்டேன். ஒரு கதையில் பிரதீபிளிக்கும் வாழ்க்கையையும் அதன் பிரதான கதாப்பாத்திரங்களுக்கும் என்ன நடக்கின்றது என்பதையும் படிக்கும் வாசகர்கள் அதனால் இயக்க எழுச்சி பெறுகின்றார்கள். இதன் பொருள் என்னவென்றால் இட்டுக்கட்டப்படுதல், போலித்தன்மை, இனிமையும் கவர்ச்சியும் நிறைந்த மொழி ஆளுமை ஆகியவற்றை நான் எதிர்க்கின்றேன் என்பதுதான். தமது பொய்கள் போல் மக்களை ஏமாற்ற முயலும் பெருமை, புகுஷ் தேடும் எழுத்தாளர்களை நான் மிகக் கடுமையாக வெறுக்கின்றேன்.

எனது சிறுகதைகள், குறுநாவல்கள், நாவல்கள் - நான் ஓர் எழுத்தாளனாக எனது முதல் எழுத்துலக 20 ஆண்டுகளில் எழுதியவை 14 நூல் தொகுதிகளாகப் பிரகரிக்கப்பட்டுள்ளன. எனது இரண்டாவது எழுத்துலக 20 ஆண்டுக் காலகட்டம் மக்கள் சீனக் குடியரசு உருவாக்கப்பட்டதோடு உதயமாகியது. இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் எனது வாழ்க்கையில் அனைத்தும் மாற்றத்துக்குள்ளாயின. ஒவ்வொன்றில் இருளார்ந்த வெளிப்பாடுகளை மட்டுமே அதுவரை எழுதிவந்த நான், அதனை நிறுத்த முயற்சிக்கும் பணியில் புதிய விடயங்கள், புதிய மக்களைப்பற்றி எழுத ஆரம்பித்தேன். ஆனால் இந்தப் புதிய சமுதாயத்தைப்பற்றி நான் சரியாக அறிந் திருக்கவில்லை. அதனால் அதனுடன் அதிகளுக்குக் கலந்துறவாடுவதில் நான் மிகுந்த சிரமப்பட்டேன். இதன் விளைவாக நான் எழுதிய எழுத்தாக்கலிலே நான் திருப்பியடையவில்லை. இதற்கு மேலதிகமாக நான் பல சமூகச் செயற்பாடுகளில் பங்குபற்றுவதில் எனது நேரத்தைக் கணிசமான அளவில் செலவிட்தால், எழுதுவதற்கு எனக்கு மிகக்குறைவான கால அவகாசமே கிடைத்தது.

நான் மீண்டும் மீண்டும் பல திட்டங்களைத் தீட்டி, எழுதுவதற்கு நான் மேலும் கூடுதலான நேரத்தை ஒதுக்குவேன் என்று அறிவித்தேன். ஆனால் எனது திட்டங்களை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கு முன்னரே, ‘கலாசாரப் புரட்சி’ ஆரம்பமாகிவிட்டது. ஒரு காலத்தில் நான் ‘இலக்கியக்கொடுங்கோலன்’ ஆகவும் ‘வர்க்க விரோதி’ ஆகவும் ‘மாற்றப்பட்டுவிட்டேன். அடிக்கடி நான் இழுத்துச்செல்லவிட்டு, பொது இடங்களில் வைத்துக் கண்டனம் செய்யப்பட்டேன். விரைவில் ஹாங்ஹாயில் உள்ள ‘நால்வர் கும்பலை’ பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் வாங்

முட்டாள்கள் நிறைந்த தேசத்தில் அறிஞர் கடவுளாகிறான். எல்லோரும் அவனை வணங்குவார்கள். எவரும் அவறுடைய விருப்பத்தை நிறைவேற்ற மாட்டார்கள்.

பெர்னாட்ஷா

வெங்கவென் மற்றும் மேலும் 5 பேர் அடங்கிய ‘பொறுப்பான மனிதாள்களால்’ நான் ஒரு ‘எதிர்ப்புரட்சிவாதி’ என்று குற்றும் சாட்டப்பட்டதோடு, இலக்கிய, கலவத்துறைச் செயற்பாடுகள் எவற்றிலும் கலந்துகொள்வதிலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டேன். கலகக்காரர்கள் என்று அழைக்கப்பட்டவர்களும் நால்வர் கும்பலைப் பின்பற்றுவார்களும் என்னைக் கண்டிக்கும் வகையில் பெரிய எழுத்துக்களால் சுவரொட்டிகளை ஒட்டியதோடு. என்னைத் ‘துரோகி’ என்றும் ‘எதிர்ப்புரட்சியாளன்’ என்றும் கட்டுகின்ற பெரிய சுவரொட்டிகளைப் பிரதான வீதிகளில் ஒட்டினார்கள். சாங் சுங்கியோ பொது அரங்கில் வெளிப்படையாக, ‘நான் இனிமேல் எழுத முடியாது என்று அறிவித்தார். ஆனால் வாசகர்கள் மாறுபாடான கருத்தைக் கொண்டிருந்தார்கள். சாங் சுங்கியோ எவ்வளவுதான் அதிகாரம் மிக்கவராக இருந்தபோதிலும் என்னை, வாசகர்களின் மனதிலிருந்து முழுமையாக அகற்ற முடியாது போய்விட்டது. ‘நால்வர் கும்பல்’ வீழ்ச்சியடைந்த பின்பு எனது வாசகர்களின் நம்பிக்கையை நான் மீளப்பெற்றேன். ‘எனது வாசகர்களின்’ எதிர்ப்புக்கள்தான் எனது படைப்புக்களின் பிரதான உந்துசக்தி என நான் அடிக்கடி கூறிவந்திருக்கிறேன். நான் எழுதுவேண்டும் என்று விரும்புகின்றவர்கள் ஒவ்வொரு உயரதிகாரியிடமிருந்தும் நான் எழுதுவதற்கு அனுமதி பெறுவதற்கு காத்திருக்கத் தயாரில்லை. ‘நால்வர் கும்பல்’ இப்போது இல்லை. எனது நூல்கள் மீளப் பிரகரமாயின; வாசகர் தொகையும் அறிகிறத்து.

இரண்டாவது தடவையாக, நான் ‘விடுவிக்கப் பட்டிருந்த’ போதிலும் அது ஏற்ததாழ 10 முழுமையாக வீணாக்கப்பட்ட ஆண்டுகளுக்குப் பின்பே இடம்பெற்றது. ஒரு கோர்க்கனவிலிருந்து நான் விடுப்பட்டபோது, முதுமை என்னை ஆக்கிரமித்து வருவதை நான் கண்டேன். எனக்கு இப்போது 76 அகவைகள். எதனையாவது சாதிப்பதற்கு எனக்கு மிகக் குறைந்த காலப்பகுதியே எஞ்சியிருக்கின்றது. எஞ்சியிருக்கும் இந்தக் காலப் பகுதியை நான் சிறந்த முறையில் பயன்படுத்தவேண்டும். என்னால் முடிந்ததை கூடுதலாக எழுதுவேண்டும்.

நான் ஓர் ஜந்தான்டுத் திட்டத்தை வைத்திருக்கிறேன். அதன்படி நான் எட்டு நூல்களை (இரண்டு நாவல்கள் உட்பட) எழுத விருக்கின்றேன். அத்தோடு அலைக்கான்டர் வெர்சன் அவ்வர்களின் ‘எனது கடந்த காலமும் சிற்தனைகளும்’ என்ற நூலின் 5 தொகுப்புக்களை மொழி பெயர்க்கப்போகின்றேன். பொதுவாகப் படைப்பாளிகள்

தாங்கள் என்ன பணியில் ஈடுபட்டிருக்கின்றோம் என்ற விபரத்தைப் பரப்புவது செய்யத் தேவையில்லை. இதை நான் ஒரு பெரிய நிகழ்வாக மாற்ற விரும்புவதால், மக்களுடைய கருத்தைக் கிளர்ந்துதழச் செய்ய விரும்புவதால் நான் அமைதியாக இருந்து இந்தப் பணியைத் தொடர்வதையாரும் குறுக்கிடவோ, தடுக்கவோ கூடாது என்று நம்புகின்றேன். எழுதுவதற்கு மேலும் கூடுதலான நேரத்தை ஒதுக்குவதற்கு மேலும் கூடுதலான நேரத்தை ஒதுக்குவதற்கான எனது போராட்டம் இதுவாகும்.

நான் மேலும் கூடுதலாக எழுதுவேண்டும். ஆனால் நான் எதை எழுத விரும்புகின்றேன்? எனது சொந்த ‘மனப்போக்குச் சிந்தனைகள்’ நூலின் 5 தொகுப்புகள் வாழ்க்கையில் நான் மேற்கொண்ட ஆய்வுப்பயணத்தின் பெறுபேறுகளாய் அமைந்திருக்கும். இரண்டு நாவல்கள் ‘கலாச்சாரப் புரட்சியில்’ எனது அனுபவங்களைப் பிரதிபலிப்பனவாய் இருக்கும். இதில் இடம்பெறும் கதாபாத்திரங்கள், நிகழ்வுகள், கற்பனையாக இருக்கும். ஆனால் நான் ‘சாத்தியக்கூறுகளின் ஆதிக்கத்தை’ அவை கொண்டிருக்கக் கூடியதாக இந்த நூல்களின் ஆஞ்சலமைப்பரப்பை வரையறை செய்திடுவேன்.

எனது கருத்தின்படி, பத்து ஆண்டுகள் நீஷ்ட்த இந்தக் ‘கலாச்சாரப் புரட்சி மானிட வரலாற்றில் ஒரு முக்கியமான நிகழ்வாகும். இது சீன மக்கள் மீது மட்டும் அல்லது முழு மானிட சமுதாயத்தின்மீதும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. வேறு ஏதோ சந்தர்ப்பத்தில் இது வேறு ஏதோ ஓரிடத்திலும் ஏற்பட்டிருக்கலாம். நான் இதுபற்றி யப்பானிய நன்பர் ஒருவரிடம் பின்வருமாறு கூறினேன்: “இது எமக்கு ஏற்பட்ட ஒரு மாபெரும் துரத்திஸ்டம். உலகில் வாழும் ஏனைய மக்கள் இந்தப் பேருபவிலிருந்து தப்பிவிட்டார்கள். உண்மையில் சீனா ஒருவகை எதிர்மறை எடுத்துக்காட்டாக விளங்கியது” நான் இதுபற்றி அவரிடம் மேலும் கூறுகையில் இந்த விடயத்தில் சீனா பெருமைப் படவேண்டிய ஒர் ஆக்கக்கூறும் உள்ளது. உலகம் முழுவதிலும் உள்ள படைப்பாளிகள், வரலாற்றுக் காலம் முழுவதும் இத்தகைய அச்சுறுத்தலையும் ஏனைப் படுத்தலையும் எதிர்கொண்டார்களா? இத்தகைய வெறியாட்டத்தையும் சித்திரவதையையும் அனுபவித் தார்களா? இதில் அகப்படுவதிலிருந்து சீனப் படைப் பாளிகளில் ஒருவர் கூடத் தப்பித்துக் கொள்ளவில்லை. இவர்கள் மீது பகிரங்கமாக்க குற்றச்சாட்டுக்களை (இவர்களைப் பகிரங்கமாக நிறுத்தி-) மேற்கொண்டதன் மூலம் இந்த மக்கள் தங்களைத் தாங்களே முட்டாள் களாக்கிக் கொண்டார்கள். இவர்கள் புண்படுத்தப்பட்டார்கள்; சிலர் தமது வாழ்வையே தற்கொடைசெய்துகொண்டார்கள். ஆயினும் இந்த வெறியாட்டத்திலிருந்து உயிர் பிழைத்தவர்கள் பல முக்கிய படிப்பினைகளைப் பெற்றுக் கொண்டார்கள். அப்போது நான் கூறியவற்றையும் செய்தவற்றையும் ஏனையோர் கூறியவற்றையும் செய்த வற்றையும் மனதில் மீட்டுப் பார்க்கின்றேன். இவை அனைத்தையும் புரிந்து கொள்வதில் நான் மிகுந்த

சிரமப்படுகின்றேன். நான் இந்தளவுக்கு முட்டாளாகவும் சாதுரியம் அற்றவனாகவும் செயற்கையான முறையில் மயக்கப்பட்டிருந்ததால் என்மீதான கொடுரோமும் இழிவு படுத்தலும் சரியானதாகவும் பொருத்தமாகவும் எனக்குத் தோன்றியது.

நான் எனக்குள் கூறிக்கொண்டேன். இந்தப் பத்தாண்டுக் காலப்பகுதியில் இடம்பெற்ற கொடுமை அனுபவித்த வேதனைபற்றி சில முடிவுகளை நான் எடுக்காதுபோனால், உண்மையில் அப்போது என்ன நடந்தது என்பது பற்றி ஒரு முழுமையான சுயவிமர்சனத்தின் மூலம் எனக்கு நான் தெளிவாக்கிக்கொள்ளாதுபோனால், ஒருக்கால் ஏதோ ஒருநாள் நிலைமை தீவிரமாற்றமடையும்போது நான் மீண்டும் எனது சுயநினைவு இழக்கச் செய்யப்படலாம். அத்தோடு எதுவித காரணமுமின்றி நான் வேறொரு மனிதராக மாற்றப்பட்டும் விடலாம். எத்தகைய அச்சுறுத்தும் ஒரு சிந்தனை. இது எனது ஆன்மாவைக் கடுமையாக உறுத்தும் ஒரு கடன் குமையாக இருக்கின்றது. நான் எவ்வளவு விரைவாக அந்தக் கடனை திருப்பிச் செலுத்துகின்றேனோ அந்தளவுக்கு நல்லது. எனது சிந்தனையில் சாட்டையாகவும் போல நம் மனிக்கூடு 50ஆண்டுகளுக்குப் பின்னோக்கித் திருப்பப்பட்டிருப்பது போலவும் நான் உணருகிறேன். “எழுது!, எழுது!” என்ற சொற்கள் - யாரோ ஒருவர் எனது காதுகளில் கத்துவதுபோல் - மீண்டும் மீண்டும் எனக்குக் கேட்கின்றது.

பின்பு நான் 1944ம் ஆண்டில் எனது வாசகர்களுக்கு அளித்த வாக்குறுதியை நினைவு கூருகின்றேன். ஒர் எழுத்தாளனிடமிருந்து வாசகர்கள் எதிர்பார்த்ததை அவர்களுக்கு வழங்குவதற்கு நான் அவர்களது குரல்களையே யண்படுத்தினேன்; “நீ உனது கைகளில் அவர்களது இதயங்களை வைத்திருக்கின்றாய்; மக்கள் ஒருவரையொருவர் புரிந்துகொள்ள நீ உதவுகின்றாய்; குளிரார்ந்த நாட்களில் அவர்களுக்கு களைப்பை உருவாக்குவதற்காகக் களியை வழங்குகின்றாய்; நேரினால் அவற்படுபவர்களை நீ ஆசுவாசப் படுத்துகின்றாய்.” நான் எழுதுவேன். நான் எனது எழுதுகோலை எடுத்து எழுதுவேன். ஆனால் முதலில் நான் கருணையுள்ளவனாக, தூய்மையானவனாக, ஏனையோருக்கு மேலும் உதவுபவனாக இருக்க விரும்புகின்றேன்”

விரைவில் நான் எனது வாழ்வின் இறுதிக் கட்டத்துக்கு வந்துவிடுவேன். வெறுங்கையுடன் இந்த உலகத்திலிருந்து விடைபெறுவதை நான் வெறுக்கின்றேன். நான் எழுதுவேன்; தொடர்ந்து எழுதுவேன். எனது எழுதுகோல் தீப்பிழம்பாக வெடித்துச் சிதறுவதை நான்விரும்புகின்றேன். அந்தத் தீப்பிழம்புகள் இருக்கமற்ற முறையில் என்னை விழுங்குவதற்கு நான் அனுமதிப்பேன். நான் வெறுமனை ஒரு சாம்பல் மேடாகக் கீடக்கும்போதும் எனது அன்பும் வெறுப்பும் எப்போதும் இந்த உலகில் தொடர்ந்து நிலைத்து நிற்கும்.

துண்மன்று ஆளுமையும் மேம்பாடும்

-அ.க.தெய்வேந்திரன்

ஆளுமை என்றதற்கு திருத்தமான முடிவான வரைவிலக்கணம் கூறுவது மிகவும் கடினமானதாகும். ஆளுமை என்பது ஒருவனுடைய உடற் பண்புகள் உள்ப் பண்புகள், மனப்போக்குகள், சமூக அறநெறிப் பண்புகள் போன்ற எல்லாவகையான பண்புகளின் இணைப்பாகத்தான் இருக்கிறது. ஒரு மனிதனுடைய உடற்தோற்றும், உள்ளம், உணர்ச்சி, இயல்புக்கங்கள் அனைத்துமே அவனுடைய ஆளுமையை நிர்ணயிக்கும் காரணிகளாக அமைந்துள்ளன.

ஆளுமையானது அடிப்படையில் இரு காரணிகளில் தங்கியுள்ளது. ஒன்று மரபு நிலைப்பட்ட காரணிகள் மற்றொன்று குழ்நிலைப்பட்டகாரணிகள். ஒருவருடைய ஆளுமை வளர்ச்சியில் மரபு நிலைக்கு முக்கியமான பங்கு உண்டு. ஒருவருடைய உடல் அமைப்புகள், உறுப்புகளின் வளர்ச்சிப்போக்கு போன்ற மரபுநிலை சார்ந்தன. உயர்ம், புருமன், தோற்றும், உடற்பண்புகள் போன்றன அவனுடைய ஆளுமை விருத்தியில் பாரிய செல்வாக்கக்கச் செலுத்துகின்றன. ஒருவனுடைய உடலைமைப்பில் காணப்படும் குறைபாடுகள் அவனுடைய நடத்தையிலும் ஆளுமையிலும் பாரிய பாதிப்பை ஏற்படுத்துகின்றன. இதேபோலவே குழ்நிலையும் ஆளுமை விருத்தியில் முக்கிய இடம்பெறுகிறது. வாழுகின்ற சமூகத்தின் தன்மை, அச்சமூகம் ஏற்றுக்கொண்டு நடைமுறைப்படுத்தும் நடைமுறைகள், அவர்களது பண்பாடு போன்றவற்றிற்கு ஏற்ப ஆளுமையில் மாற்றங்கள் காணப்படுவது உண்மையே. பொதுவாகப் பார்க்குமிடத்து ஆளுமை வளர்ச்சி என்பது ஒருவன் தனக்கே உரித்தான நடத்தைக் கோலங்களைப் பெறும் ஒரு தொடர்ச்சியான சியான செயன்முறையாகும்.

தனிமனித ஆளுமை எமக்கு ஏன் அவசியம் என நோக்குகின்ற போது நாங்கள் ஒருவருடன் உரையாடச் செல்கின்ற போது அவர் எம்முடன் மகிழ்வாகப் பேச வேண்டும் என எதிர்பார்க்கின்றோம். இதேபோல் அவனும் இதை எம்மிடம் எதிர்பார்க்கின்றார். எனவே இவ்வகையான

நிலைமைகளில் நாம் எம்மை இந்திலைமைகளுக்கு தயார் படுத்தி வைத் திருக்கவேண்டிய தேவை இருக்கின்றது. இது PLEASING PERSONALITY என அழைக்கப் படுகின்றது. இவ்வாறு மகிழ்வான தொடர்பாடலை வைத்திருக்கும்போதே எமது தேவைகளையும் அவனுடைய தேவைகளையும் பூர்த்தி செய்யமுடிகின்றது. ஆளுமையானது மேம்பட்ட நிலையில் காணப்படும்போதே மகிழ்வான தொடர்பாடலை தொடர்ந்து மேற்கொள்ள முடிகின்றது.

ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் மூன்று முகங்கள் உண்டு. முதலாவது ஒரு மனிதன் தன்னைப்பற்றி தான் உள்வாங்கி வைத்திருக்கும் முகம். இது அவனே தன்னைப் பற்றிய எண்ணமாகக் கொண்டிருக்கும் முகம். இரண்டாவது அவன் மற்றவர்களுக்கு தன்னை எப்படி வெளிக்காட்டிக் கொள்ளவேண்டும் என்பதற்காக வைத்திருக்கும் முகம். அதாவது அவன்தான் வெளி உலகிற்கு இவ்வாறு தான் இருக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் தன்னை அமைத்துக்கொண்டுள்ள முகம். மூன்றாவது அவனைப் பற்றி மற்றவர்கள் கொண்டுள்ள எண்ணங்களால் அமையப் பெற்ற முகம். அடிப்படையில் இம்மூன்று முகங்களும் ஒன்றுடன் ஒன்று ஒத்துப் போகக்கூடிய வகையில் ஒரேமாதிரியாக அமைகின்ற பட்சத்தில் அவனிடம் ஆளுமைகள் விருத்தி அடைந்தனவாய் காணப்படும்.

ஆனால் நிஜத்தில் அவ்வாறு அமைவது மிகக் குறைவு. மனிதனுடைய மூன்று முகங்களும் வேறுபட்ட வகையில் காணப்படுகின்றது. இதனால் ஒரு மனிதனிடமே முரண்பாடுகள் காணப்படுகின்றன. இவ் விடத்தில் சூறவேண்டிய முக்கியமான விடயம் எது வெளில் தனிமனித ஆளுமையும்

மேம்பாடும் தொடர்பில் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆய்வில் வினாக்கொத்து ஒன்று வழங்கப்பட்டு பலரிடமிருந்து விடைகள் பெறப் பட்டிருந்தன. இச்செயற்பாட்டின்போது கண்டுகொண்ட உண்மை எண்ணவெளில் பலர் அறிந்த விடைகள் தாங்கள் எப்படி இருக்கவேண்டும் என்பதற்காக

நாங்கள் பதர்வித்துக்கள்லை எஸ்.பி.பாலமுருகன்

நல்லிடைகளை போல தான்

நாங்கள் இருக்கின்றோம்

வாழ்தகவுடன்

உறங்கு நிலையில்

உறுதியாய்த்தான் இருக்கிறோம்

வாழ்தகவுடைய வித்துகளுக்கு

நீர், ஏர்ப்பதன், வளி

கிடைக்கும்போது

அது முனைத்து விருட்சமாகிவிடும்

எங்களுக்கும்

உரிமைகள், உதவிகள், கல்வி

என்பன கிடைத்தால்

விழுதுவிட்டு விருட்சமாகிவிடுவோம்

உறக்கத்திலிருந்து விழுத்துவிடுவோமென

பேரினராட்சியும்

எமக்கு எதுவும் கொடுக்கவில்லை.

எம்மை கொத்தடியையாக்கி

உழைப்பை உறிஞ்சியும்

எம்மினத்தை திட்டமிட்டு குறைக்கிறது.

நாங்கள் பதர்வித்துக்கள்லை

வாழ்தகவுடன் இருக்கின்றோம்

ஆனாமை விருத்தியடைய வேண்டும் எனும் போது முதலில் யதார்த்தத்துடன் ஒத்துவரக்கூடியவாறான என்னாங்களை நாம் எம்மளவில் வளர்த்துக்கொள்ள வேண்டும். நல்ல சிந்தனைகள் எம் ஆனாமை விருத்தியில் மிகப் பெரிய பங்கை வகிக்கின்றன.

ஆனாமையின் மேம்பாடு எனப்படுகின்ற போது அது எவ்வாறு ஏற்படுகின்றது? எப்படி ஆனாமையை மேம்பாடு செய்யலாம்? போன்ற பல வினாக்கள் எம்மனதில் எழுவது இயற்கையே. ஆனாமை மேம்பட வேண்டுமாயின் எம்மிடம் சில பண்புகள் காணப்படவேண்டும். அவ்வாறு காணப்படாத போது அவற்றை விருத்தி செய்ய நாமே முயற்சி செய்தல் வேண்டும். எம்மிடத்தில் எத்தனை பேரிடம் பாராட்டும் உள்ளம் இருக்கின்றது. ஒரு மனிதன் ஒரு விடயத்தை நல்ல முறையில் நிறைவு செய்தபோது அவனை மனநிறீரந்து பாராட்டும் உள்ளம் இருத்தல் வேண்டும். இந்த ஸேரத்தில் எம்மிடம் பாராட்டும் உள்ளம் இல்லையா என நீங்கள் கேட்பது புரிகிறது. உங்கள் எல்லோரிடமும் பாராட்டும் உள்ளம் இருக்கிறது. ஆனால் மனநிறீரந்து பாராட்டும் உள்ளம் இருக்கிறதா என சிந்தித்துப் பாருக்கள். பல சந்தர்ப்பங்களில் நாங்கள் பாராட்டும் போது மனில் ஒரு ஏக்கமோ, கோபமோ, கவலையோ, பொராமையோ கூட்டுக்கொள்கிறது. இதை நாங்கள் தவிர்க்கப் பழகிக் கொள்ள வேண்டும். இது எம்மிடம் ஏற்றுக்கொள்ளும் மனப்பான்மை இல்லை என்பதை காட்டுகிறது. ஒருவிடயம் நடைபெறும் போது அதை ஏற்றுக்கொள்ளப்பழகிக்கொள்ள வேண்டும். சிலர் மற்றவர்கள் நல்லவிடயங்களைச் செய்யும்போது ஏற்றுக்கொள்வதில்லை. இது ஒரு ஆனாமைக் குறைபாடே என்பது இவ்விடத்தில் நோக்கற்பாலது.

இன்றைய நிலையில் பலரிடம் காணப்படும் ஒரு மிகப் பெரிய குறைபாடு தாழ்வு மனப்பான்மை. குறிப்பாக இன்றைய இளைஞர்களின் மத்தியில் காணப்படும் பெரிய சிக்கலே தாழ்வுமனப்பான்மையாகத்தான் இருக்கிறது. இந்தக் குறைபாட்டுக்குப் பொறுப்புச் சொல்ல வேண்டியவர்களாக இன்றைய கல்வியாளர்களும் இன்றைய கல்வி முறையும் இருக்கின்றது. புத்தக அறிவை மட்டும் சொல்லிக் கொடுத்துவிட்டு வாழச் சொல்லிக் கொடுக்காத கல்வி முறையின் பாரிய விளைவுகளில் இதுவும் ஒன்று என்பது குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றாகும். ஒரு விடயத்தை செய்ய ஆரம்பிக்கும்போதே பலருக்கு எம்மால் முடியுமா? என்ற கேள்வி மனதில் விழுகின்றது. நம்மால் முடியும் என்பதற்கும் நம்மால் முடியுமா என்பது நம்பிக்கை நம்மால் முடியுமா என்பது சந்தேகம். முடியுமா என்று சந்தேகம் குடி கொள்ளத் தொடங்கியவுடனே முழுமையாக அச் செயற்பாட்டை செய்ய முடிவுறில்லை எனவே எந்தவொரு விடயத்தையோ செய்ப்பாட்டையோ செய்ய முயலும்போது முடியும் என்ற நம்பிக்கையுடன் தொடங்கப் பழகவேண்டும். என் முடியுவில்லை? என்பதற்கு ‘எல்லாம் நேரம்தான்’ என்பது நித்திரைக்குப் போனவரின் கூற்று. நினைத்தால்

முடியும் என்ற நம்பிக்கையுடன் செயற்படுங்கள் உங்களுக்கு வெற்றி நிச்சயம்.

மனிதரிடத்தில் சனளக்காத மனம் இருக்கவேண்டும். ஆனாமையில் மேம்பாடான நிலையில் இருப்பதற்கு சனளக்காத மனம் வேண்டும். இது ஒரு விடயத்தை சொய்வோ சிந்திக்கவோ எமக்கு உறுதியைத் தருகின்றது. உறுதியான மனம் உள்ள ஒருவன் பல அரிய செயல் கணையெல்லாம் செய்யக்கூடிய தருதியடையவன் ஆகிறான், ‘ஆயிரம் மைல் பயணம் என்பது முதல் மைலை கடப்பதிலே தங்கியுள்ளது’ என்ற மா சே துங்கின் கூற்று இங்கு முக்கியமானது. ஆயிரம் மைல் எனத் திகைத்து நின்றோமானால் எமது பயணத்தை தொடர முடிவுகில்லை. சனளக்காத மனத்துடன் பயணத்தில் முதல் மைலைக் கடப்போமெனில் வெற்றியடையலாம். எனவே சனளக்காத மனம் ஆனாமை விருத்தியில் முன்னேற்றமான நிலையை ஏற்படுத்த உதவுகிறது.

நாங்கள் அடுக்கடி கூறிக்கொள்கிற ஒரு புகழ்பெற்ற வாக்கியம் ‘பிரச்சனை என்பது பிரச்சனை அல்ல. பிரச்சனையை பார்க்கும் விதத்தில்தான் பிரச்சனை.’ இக்கற்றைச் சொன்னவர் புகழ்பெற்ற கிரேக்க தத்துவ வாதியான எபிகூரஸ் என்பவர். ஆனாமை மேம்பாட்டில் பிரச்சனையைத் தீர்க்கிறது என்பது முக்கியமான விடயமாக இருக்கிறது. ஏனெனில் பிரச்சனைகளை இலகுவில் சிந்திக்கும்போது மனம் சிக்கவில்லாமல் தெளிவாக இருக்கும்போது ஆனாமை உயர் நிலையில் இருக்கும். பிரச்சனைகளை இரண்டுவகையாகப் பார்க்கலாம். ஒன்று நடைமுறைகள். மற்றொன்று உணர்வுகள். நாம் பல பிரச்சனைகளை உணர்வு சார்பாகப் பார்த்துப் பழகிவிட்டோம். நடைமுறை சார்பாகப் பார்ப்பதில்லை. உதாரணமாக ஒரு விழாவுக்கு அழைப்பு வரவில்லை என்றபோது அவர்கள் எம்மை ஏமாற்றிவிட்டார்கள் என்றோ எனக்கு அந்த விழாவிற்கு போக தகுதியில்லை என்றோ அல்லது வேண்டுமென்று இப்படிச் செய்துவிட்டார்கள் என்றோ உணர்வு சார்பாகப் பிரச்சனையை பார்க்கிறோமே தவிர தபால் பிந்தியதால் வரவில்லை என்றோ தவறுதலாக தவற விடப்பட்டோ என்று நடைமுறை சார்பாக பிரச்சனையைப் பார்ப்பதில்லை. எனவே பிரச்சனையை நடைமுறை சார்பாகப் பார்க்கிறதன் மூலம் பிரச்சனைகளுக்குரிய தீர்வை இலகுவில் தேஷுக்கொள்ளலாம். ‘உண்மைக்குப் புறம்பாக பல மூடந்திப்பிக்கைகளை வைத்துக்கொண்டு அவற்றை ஊடு பார்ப்பதே பிரச்சனைகளைத் தோற்றுவிக்கிறது.’ என்கிறார் எபிகூரஸ். யதார்த்தமாக என்ன செய்யலாம் எனப் பார்க்க மறுப்பதே பிரச்சனைகளுக்கு வித்திடுகிறது. எந்தவொரு விடயத்தையும் யதார்த்தமாக நோக்குவதன் மூலம் பிரச்சனைகள் வராமல் இருக்கவும் வருகின்ற பிரச்சனைகளை இலகுவில் தீர்க்கவும் முடிகின்றது.

இருப்பு

சாருமதி

ஆயிரம் மொக்குகள் அவிழ்ந்து
தீருகெறிந்து அண்ணார்ந்து
பரித்தியுடன் பானை கொள்ள
விலைந்த காற்று விணாய்ப் போகாயல்
உரிந்து சென்ற
வசந்த மனத்தை
களவு செய்த
பருவத்தின் படலையைத்
தீருந்தபோதுதான்
இரையும் இந்த
இடுகளும் ஓலிகளும்
என்னை
எதிர்கொண்டு அழைத்தன.

மொக்குகள் மூடின
இலைகள் உதீர்ந்த ரோசாச் செடிகள்
தடிகளைய் மிஞ்சின
வேர்த்த முகத்தைத்
நடைத்த போது காற்றில்
இணங்களே மணந்தன.

பருவ வளர்ச்சியில்
பரிணாமம் பாய்ந்து
முதுமைத்தனம்
முச்சில் கலந்தது
துயரச் சுமைகள்
தோள்களை அழுக்கின.
இதுவே-
இலங்கைத்தீவில்
எனக்கு
இருப்பாக்கப் பட்டாயிற்று.

சமூக நிறுவனங்களும் சமூகச் செயற்பாடுகளும்-3

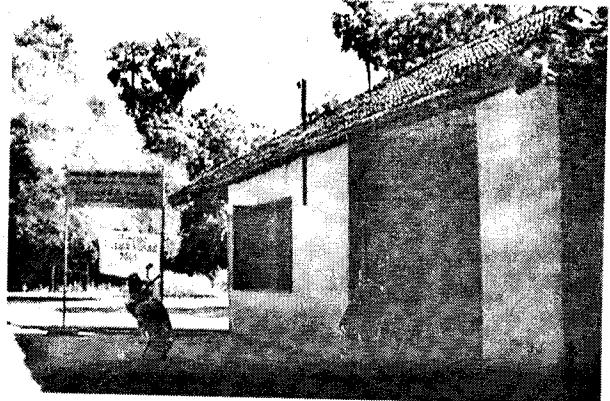
ஹப்பது தூண்டுகள் நிறைவில் காலையை மறுமலர்ச்சி மன்றம்

யாழ் குடாநாட்டுனுள் யாழ்ப்பாண நகரிலிருந்து பதினைந்து கிலோமீட்டர் தூரத்திலுள்ளது பண்டத்திலிப்பு எனும் சிறிய நகரம். அதன் இரண்டுகிலோமீட்டர் தூரத்திலுள்ள கிராமம் காலையை. அங்கே பள்ளிக்கூடப் படிப்பின் இறுதி நிலையில் கற்கும் ஒன்பதாம் பத்தாம் வருட்பு மாணவர்கள் முருகன் விளையாட்டுக் கூகுக்கும் ஒன்றை நடத்துவார். அதற்கான நிதி தீர்ட்டவும் விண்ணானப் பொருட்காட்சியோன்றை நடத்தினார். தத்தமது பாடசாலைகள் நடாத்திய பிரமாண்டமான காட்சிப்படுத்தவில் நகல்தான் இதுவேணிலும் முழு ஆர்வத்துடன் அதனைச் செய்தனர். அவர்களது ஆர்வத்தையும் எந்தியார்ப்பையும் விடப் பண்டங்கு உர்சாகத்துடன் ஊர் பங்கெடுத்துப் பார்த்து அவர்களை அதிரவைத்தது. அது மனிதன் சந்திரனில் காலையைத்ததை ஆர்வத்துடன் அசைபோட்டுக் கொண்டிருந்த 1969. அவர்களும் சந்திரமண்டலத்துக்கும் சைக்கிளில் போய்வந்து கொண்டிருந்தார்கள். கனவுகளில் விளையாட்டுக் கூகுக்கும் தான். அதற்கான நிதி தேட்டத்துக்கும் விண்ணானக் குதுகலியுக்கு மாக்கத்தான் அந்த விண்ணானப் பொருட்காட்சி. ஆயினும் அவர்களை அறியால் சிராமத்தைத் தமது தேவைக்காக ஈர்க்குறோம் என நினைத்த அவர்கள் கிராமத்தினுள் முழுதாகத் தத்தெடுக்கப் பட்டார்கள்.

அதேகாலத்தில் பொருளாதார ரீதியில் அடிமட்டத்தில் குடிசைகளில் வாழ்ந்துவந்த மக்களின் பிள்ளைகள் ஒன்றுசேர்ந்து நாடாக்களைப் பதின்மூன்றுவயதினராக இருந்தாலும் நடித்து தேவைகோபால கிறிஸ்தனாடக மன்றம் அமைத்து நாடக விழாக்களை நடாத்தி கிராமத்தில் பேராடுத்துக்கொண்டிருந்தனர். இரண்டு மன்றங்களும் இனைந் 1972.09.17 அன்று ‘காலையை மறுமலர்ச்சி மன்றம்’ என்கைத் தெருக்கினர்.

விளையாட்டு, நாடகம், அருடானம், நிதி தீர்ட்டலுக்காக வயல்களில் அருவிவெட்டு மற்றும் இரவப்பாடாலை என்பதுடன் தீவாளினின்றைத் தீவாளினில் ஊர் பூரவும் ‘தீவாளித்திருந்தான் பெற்றாளா’ எனக் கண்டன ஆர்ப்பாட்ட ஊர்வாலம் எனக்கிராமத்தின் அடையாளத்தைப் பூர்த்தியெடுத்தது மன்றம். வேகம்பெற்ற எழுச்சி நிலையில் கிராமத்து இளைஞர் - யுவதிகள் அனைவரும் கூடும் வகையில் மாதுமிருந்து கலை இலக்கிய கருத்தால்கள் நிறைத்த கூட்டம் கூடினர். கையெழுத்துப் பிரதிகள் வெளியிட்டனர். இவ்வாறுக அந்தச் சிற்றுறுக்களை பலமுறைக் கலாசார புரட்சியை நடாத்தியபடி அந்த இளைஞர்களையும் யுவதிகளையும் வளர்த்துத்து மன்றம்.

மன்றம் இயங்கியது பலகுடும்பங்களாகப் பிரிந்த ஒரு பரம்பரையினருக்கான ஒருவகுக்கூடியில் தானாகப் பொதுக்காணியாக ஆகிய பரியதொரு வளவில் அதனை அந்த வேளையில் பராமரித்தவர் ஆறுமுகம் கந்தசாமி ஆசிரியர் (ஊரார் அழைப்பது கந்ததையா வாத்தியர்) மத நம்பிக்கை சார்ந்த பழைமைப் பிடிப்பையுடையவராக இருந்த அதேவேளை மிகுந்த முற்போக்காளர். அவரும் அந்த வளவின் பரம்பரையினரும் அயற்கிராமத்தவர். ஆசிரியர் என்பதால் அவர் வேறுபாடு காட்டாமல் அந்தக் கிராமத்தின் பண்டாட்டுமுக்கியக்கு அந்தவாஸாவைத் திறந்துவிட்டார். அவருக்கு முன் அந்த வளவில் சிறிய முருகன் பட்டத்தில்லை. அவருக்கான பராமரிப்புக்கட்டைம் அங்குள்ள சிறிய முருகன் கோயில் மட்டாலயை பூசை புனிச்காரக் கவனிப்பு மட்டுமே. அந்த நேரம்போக ஏனைய பொழுதுகளில் அந்த இளைஞர்களை உற்சாகமுடிதி வளர்த்திருக்கிறார்.

மன்றம் சமூக ஒடுக்குமுறைகளுக்கெதிராக குரல்கொடுக்கும் வகையில் இயங்கியது. இக்கிராமத்தவரின் ஆலய நிறுவெம் பாலை விழாவில் சின்னமேளம் என்ற சதுராட்டத்துக்கெதிராக சத்தியாக்கிரக போராட்டத்தில் சடிப்படனர். இதில் ஆலயத்தில் இருந்துவந்த வெப்பியாட்டத்தினரால் மண்டை உடைப்பட்டு காய்ப்பட்டு நின்றனர். கேள்விகள், விவாதங்கள் மூலம் சாதிய, பெண்ணொடுக்குமுறைகளை கண்ணந்தனர். பொருளாதார வேறுபாடுகளுக்கு அப்பால் இருக்கக் கூடிய சாதிய வேறுபாடுகள் ஓரளவுக்கு இல்லாததாழிக்கப்பட்டன என்றே சொல்லலாம். சமத்துவ சமுகத்துக்காக இன்றும் இக்கிராம இளைஞர்கள் குரல் கொடுக்கிறார்கள் என்றால் அது மன்றத்தின் வழிகாட்டலே என்பும்பெர்ந்த மக்கள் கூறுகிறார்கள்.

1975 இல் ‘காலித்புலிகள்’ என்ற நவீனாடாகத்தை உருவாக்கி அதனை யாழ்குடாநாட்டுவேள்ள கிராமங்கள் தோறும் நிகழ்த்தி சமுகமாற்றத்துக்கான உந்துதலை அளித்தனர். ஜம் பதுக்கும் மேற்பட்ட மேடையேற்றங்களை கண்ட இந்நாடகம் பிரகாலத்தில் போலிஸ் இராணுவ கெடுபிழகளுக்காக்கி 1982-ஆம் ஆண்டில் ‘மீண்டும் பாராதி’ என பெயர் மாற்றப்பட்டது குறிப்பிடக்கூடியது. மன்ற ஆண்டுவிழாக்களிலும் முற்போக்கான நாடகங்கள் மேடையேற்றப்பட்டதுதான் தெருநாடங்கள், குழந்தை ம.சண்முகலங்கும் எழுதிய சிறுவர் நாடகங்கள், பாரதி வெப்பா, கலை இலக்கியவெட்டம், ‘காலைக்கத்தி’ சுந்திகை என செய்பாடுகள் அமைந்திருந்தன. 1985இல் புலம்பெயர்ந்த மன்ற உறுப்பினர்கள், கிராமங்களில் ஒத்துறைப்பட்டன எதுவித அரசு, அரசு சாஸ்பற்ற நிறுவனங்களின் ஒத்துறைப்புக்களும் இன்றி அமர்ச் ஆறுமுகம் கந்தசாமி ஞாபகார்த்த கலாசார மண்டபத்தையும் பொதுநிலைத் தையும் நிர்மாணித்து 1988இல் அவரது பாரியாரான அமர்ச் செல்லம்மா கந்தசாமி அவர்களால் திறந்து வைக்கப்பட்டு இன்று கிராம இளைஞர்களாலும் சிறுவர்களாலும் பயன்படுத்தப் பட்டுவருகிறது.

இலக்கிய கந்த்தாங்கள், நூல்வெளியிட்டு அறிமுக அரங்குள் என்பவற்றையும் நடாத்தி புத்தக பண்பாட்டையும் வளர்க்க முன்னந்துள்ளார்கள்.

மன்ற மூத்த உறுப்பினர்களின் வழிகாட்டலில் புலம்பெயர்ந்த மக்கள் அவர்களது பிள்ளைகளும் உள்ளுரில் இருக்கக்கூடிய பிள்ளைகளும் இணைந்துபங்குற்றும் வகையில் சென்ற ஆண்டு ஆடிமாத்தில் ‘பணிப்புலம் கிராமிய சங்கம்-2003’ நிகழ்வை நடத்தினர். முதல்நாள் விளையாட்டு நிகழ்வுகளும் அடுத்த நாள் கலைநிகழ்வுகளாகவும் நிகழ்ந்த இன்னிகழ்வு இவ்வாறு முறைக்கமைக்கப்பட்டுள்ளது.

கிராமத்து சிறார்களுக்கு யென்படும் வகையில் கணிசியிலகும் ஒன்றையும் அமைத்து ஆவுலுடன் சடுபடும் இவர்கள் சமூக ஏற்றந்தாழிவுகளை ஒழித்து வீறுநடைபோடுவார்கள் என எதிர்க்கிறார்கள் இக்கிராமத்தின் முற்போக்கு என்னைம் கொண்ட வர்கள்.

மலையக சுலை இலக்கியத்துவ் சுந்தாங்து சுலைப்பாருகள்

-வெளின் மதிவானம்

மலையக சமூகஅமைப்பில் நிலவும் ஒரு கூட்டு அமைப்பு முறையானது உழைப்புடன், அல்லது உற்பத்தியிடன் சம்பந்தப்படுத்திக் கொள்ளும்போது அதன் வெளிப்பாடாக பீற்று எழுகின்ற கலை இலக்கிய உணர்வுகளும் இவ் அம்சத்தினை பிரதிபலிப்பதாகவே அமையும். அக்கூட்டு அமைப்பு முறையானது சோகத்தை இசைத்தாலும், அவைகூட சமூக அசைவியக்கத்தை முன்னெடுப்பதாகவே அமையும்.

இவ்வகையில் மலையக இலக்கியத்தினை பின்வரும் அடிப்படை கொண்டு நோக்குதல் யென்மிக்கதொன்றாகும். சமூக மாற்ற செயற்பாடுகளில் இலக்கியத்தின் பங்கு முக்கியமானதொன்றாக இருப்பதோடு, சமூகத்தின் அசைவியக்கத்திற்கும் இலக்கியம் வழிகாட்ட வேண்டும். எனவே தான் இலக்கியம் காலத்தைப் பிரதிபலிப்பதாக மட்டுமன்றி அதனை உருவாக்குகின்ற பணியினையும் ஆற்றுகின்றது. இரசிய புரட்சியின் விளைபொருளான மார்க்ஸிம் கார்க்கியின் ‘தாய்’ நாவல் அப்புரட்சியின் தீசமர்க்கத்தினை காட்டி செல்வதிலும் முக்கிய பங்கினை ஆற்றியள்ளது. இப் பண்பு மலையக இலக்கியத்திற்கும் போருந்தும்.

மலையக இலக்கிய வரலாற்றை எடுத்து நோக்குகின்றபோது அவ்விலக்கிய தொகுதி இரு வகையினரால் எழுதப்பட்டு வந்துள்ளது. அவை வருமாறு:

1. மலையகத்தை பிறப்பிடமாகக் கொண்டு, அந்த பண்பாட்டுக்குள் தோற்றம்பெற்ற இலக்கியப் படைப் பாளிகள்.
2. மலையகத்தைப் பிறப்பிடமாக கொள்ளாத, அதே சமயம் மலையகத்தோடு தொடர்பு கொண்ட இலக்கியப் படைப்பாளிகள்.

இவ்விருவகைக்கப்பட்ட எழுத்தாளர்களாலும், வளர்ச்சி பெற்றுள்ளது என்ற விடயம் ஒருபுறமிருக்க, மலையகத்து சமூகவழைப்பு குறித்து புரிந்து கொள்வதில் காணப்படுகின்ற வேறுபாடுகள் குறித்துக் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டியது அவசியமானதொன்றாகும்.

முதலாவது பிரிவில் சி.வி. வேவுப்பிள்ளை, என்.எஸ்.எம். இராமையா. சாரல்நாடன், அந்தனிஜ்வோ, மல்லிகை சி.குமார், ச.முரளிதாரன், மரியதாஸ், முத்துவேல், மாத்தனை வாழவேஸன், கேகுலை கைலைநாதன், லெவின் மதிவானம், இராகலை பன்னீர், முருகவேள் இராமையா முதலானோரைக்குறிப்பிடலாம்.

இரண்டாவது பிரிவில், யோ.பெனட்கபாலன், செ.கணேசலிங்கன், நந்தி, புலோலியூர் க.சதாசிவம், தி.ஞானசேகரன், வ.அ.இராசரத்தினம், அ.செ.முருகானந்தம், சுபத்திரன், டானியல், இ.நாகராஜன். வ.ஐ.ச.ஜேயபாலன் முதலானோரைக் குறிப்பிடலாம்.

‘இந்த இரண்டு எழுத்தாளர்களிடையேயும், சிற்.சில வேறுபாடுகள் கண்டுக் கொள்ளத்தக்கனவாய் உள்ளன என எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளது.’ மலையக சமூகவழைப்பின் உற்பத்தி முறை, உற்பத்தி உறவு என்பனவற்றினையும், அதனடியாக எழும் வாழ்வியல் அம்சங்களை புரிந்துக் கொள்வதினாலே அவ்வேறுபாடு காணப்படுகின்றது.

மலையக பண்பாட்டிற்குள் நின்று, அம்மக்கள் பற்றி இலக்கியம் படைத்தவர்கள், மலையக வாழ்வியலை உள்ளின்று சித்தாங்கக் முனைவதனை காணலாம். யதார்த்த நோக்கு, சமூக அசைவியக்கம், வர்க்க முரண்பாடு என்பனவற்றினை புரிந்து இலக்கிய படைப்பாக்குவதில் இவர்களிடையே தத்துவார்த்த வேறுபாடுகள் உண்டு என்பதும் இவ்விடத்தில் மனங்கொள்ளத்தக்கதாகும்.

இவர்களின் சிந்தனைத் தெளிவு, பார்வை என்பன வற்றை அடிப்படையாக கொண்டு பின்வரும் இரு பிரிவுகளாக வகைப்படுத்திக் காட்டலாம்.

1. முற்போக்குவாத சிந்தனை நிலைநின்று இலக்கியம் படைத்தவர்கள்.
2. மார்க்ஸிய சித்தாங்க நிலைநின்று இலக்கியம் படைத்தவர்கள்.

இவ்விடத்தில் ‘முற்போக்குவாதம்’, மார்க்ஸிய வாதம்’ ஆகிய சிந்தனை தொழிற்பாடுகள் குறித்துக் கொள்வதினாலும் அவசியமானதொன்றாகின்றது.

‘முற்போக்குவாதம் பற்றிய ஆய்வு, அது சிந்தனைத் தெளிவு நிலை (மாத்திரமே) என்பதை நிலை நிறுத்துகின்றது. மாக்ஸியத்தை விபரிக்கும் அறிஞர்கள் அதனை அரசியல் நடவடிக்கைக்கான வழிகாட்டி அன்றேல், அரசியல் நடவடிக்கைக்கான ஆற்றுப்படை என்பர். மாக்ஸியத்தை திரிகரண சுத்தியாக ஏற்றுக் கொள்ளும் போது, அவ்வாதத்தினை அடிப்படை யாகக் கொண்டு உலகை மாற்றி மனித சமுதாயத்தின் முற்போக்கு பாதையினை உறுதிப்படுத்தும் அரசியல் நடவடிக்கைகளை ஏற்றுக் கொள்ளுதல் இயல்பாகின்றது. ஆனால் முற்போக்குவாதம் பற்றிய என்னைத் தொடர்பு நிலை அத்தகைய நேரடி நிலையினைச் சுட்டிநிற்பதில்லை. மார்க்ஸியவாதிகள் முற்போக்குவாதிகளே. ஆனால் முற்போக்குவாதிகளோ மார்க்ஸியவாதம் வற்புறுத்தும் உலகமாற்றத்துக்கான அரசியல் மாற்றத்தினை, நேரடி இயக்க முறைகள் மூலம் நிலைநிறுத்தும் இயக்கவாதியாக தொழிற்படுவதில்லை. முற்போக்குவாதம் பற்றிய என்னைத் துய்ப்பும் செயற்பாடும் ஒருவரை அதனைப் பூரணமாக நடைமுறைப்படுத்தும் அரசியல் நடவடிக்கையாளராக மாற்றலாம். ஆனால் முற்போக்குவாத நிலை அந்த நிலையைக் குறிக்காது.’

அவ்வகையில் முதலாவது பிரிவினர் மலையக இலக்கியத்தினை முற்போக்கு உணர்வுடன் நோக்கியதோடு, மன்வாசனைமிக்க படைப்புக்களை வெளிக்கொணர்வதில் முக்கியத்துவம் உடையவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். இப்பிரிவில் சி.வி.வேலுப்பிள்ளை, என்.எஸ்.எம். இராமையா, சாரல்நாடன், அந்தனிஜீவா, மல்லிகை சி.குமார், தெவிவத்தை யோசப், மாத்தனை வடிவேலன், சு.முரளீதான் முதலானோரை குறிப்பிடலாம். குறிப்பாக மலையகப் படைப்பிலக்கியத் துறையில் சி.வி.வேலுப்பிள்ளை, என்.எஸ்.எம். இராமையா முதலானோரின் படைப்புக்களில், மேற்குறியிட்ட ஏனைய எழுத்தாளர்களைவிட மலையக மக்களைது வாழ்வியலும், உணர்வுகளும், மிகவும் நூன்னயத்துடன் தீட்டப்பட்ட உள்ளன என்பதும் இவ்விடத்தில் மனங்கொள்ளத் தக்கதாகும்.

மலையக சமூகம் குறித்த தீட்சண்யம் மிகக்குதும், யதார்த்த பூர்வமானதுமான தத்துவார்த்த பார்வையினை கொண்டிராமை காரணமாக இச்சமூக அமைப்பில் நிலைய உற்பத்தி முறைகள், உற்பத்தி உறவுகள் என்பனவற்றின் அடியாக எழும் சமூக அரசியல் கலாசாரம் குறித்த விஞ்ஞான பூர்வமான தெளிவற்றோராய் காணப்பட்டமை இவ்வணியினரின் பலவீனமாகும்.

இவ்விடத்தில் தான் இரண்டாவது அணியினர் முக்கியத்துவம் உடையவர்களாக காணப்படுகின்றனர். மாக்ஸியத்தின், உள்ளடக்க கூறுகள் பற்றி வெளின் கூறியதை இவர்கள் ஏற்றுக் கொள்கின்றார்கள் என்பதில் ஜயமில்லை.

‘வரலாற்றுப்பொருள்முதலாவதம் என்ற தத்துவம் காட்டுவதென்ன? உற்பத்திச் சக்திகளின் வளர்ச்சியின்

விளைவாக ஒரு சமுதாய அமைப்பு முறையிலிருந்து இதைவிட உயர்தரமான சமுதாய அமைப்பு முறை எப்படி வளர்கின்றது என்பதை அது காட்டுகின்றது. இயற்கை என்பது வளர்ச்சி பெற்றுக் கொண்டேயிருக்கும். பருப்பொருள் என்பது மனிதனுக்கு அப்பால் சுயமாக இருந்து பிரதிபலிக்கின்றது. அதுபோலத்தான் மனிதனின் சமுதாய அறிவு என்பதுவதும். (அதாவது தத்துவவியல், மதம், அரசியல் முதலானவை சம்பந்தமான மனிதர் கொண்டிருக்கும் பல்வேறு கருத்துக்களும் போதனைகளும்) சமுதாயத்தின் பொருளாதார அமைப்பு முறையைப் பிரதிபலிக்கின்றது. அரசியல் ஏற்பாடுகள் என்பவையெல்லாம் போருளாதார அல்லதுவாரத்தின் மீது நிறுவப்பட்ட மேல் கட்டுமானமேயாகும்.’

இவ்வாறானதொரு நிலைப்பாட்டினை ஏற்றறுக் கொண்டு அவற்றினை மாறிவருகின்ற மலையகச் சூழலுக்கு ஏற்றவகையில் பிரயோகிப்பவர்களாக இப்பிரிவினர் காணப்படுகின்றனர், இப்பிரிவில் மரியதாள், எல்.சாந்திகுமார் (இன்று இந்நிலைப்பாட்டுக்கு எதிரானவராக சிதைந்து விட்டார்) கேகாலை கயிலைநாதன், எம்.முத்துவேல், சிவ.இராஜேந்திரன் போன்றோருடன் இதன் அடுத்த கட்டப்பரிமாணத்தை 90களின் ஆரம்பத்தில் கவடு பதிக்க தொடங்கிய இளம் தலைவர்களான வெளின்மதிவானம், ஜெ.சுற்குருநாதன், இராகலை பன்னீர், ஜெ.ட்ரோட்ஸ்கி, முருகவேல், இராமையா முதலானோரையும் குறிப்பிடலாம். இவர்களிடையே சிற்சில நூன்னிய தத்துவார்த்த வேறுபாடுகள் காணப்படும், போதுடைமைக் கோட்பாட்டில் நம்பிக்கை கொண்டு அதன் வழி இலக்கியம் படைப்பதில் முனைப்பு கொண்டவர்களாக காணப்படுகின்றனர்.

மலையகத்தை பிறப்பிடமாக கொள்ளாத அதேசமயம் அதனோடு தொடர்பு கொண்ட இலக்கிய கர்த்தாக்களால் படைக்கப்பட்ட இலக்கியங்களை அடிப்படையாக கொண்டு நோக்கும்போது, இம்மக்களின் மீதான நேசூர்வமான உணர்வுகள் கொண்டுள்ள அதே சமயம், மலையக மக்களின் வாழ்வியலை புரிந்து கொள்வதில் இடர்படுகின்றனர். எடுத்துக்காட்டாக வடக்கிழக்கு சார்ந்த எழுத்தாளர்களின் படைப்புகளில் இம் மக்கள் குறித்த கரிசனை காணப்படுகின்ற அதே சமயம் நிலவுடைம சார்ந்து ஒரு விவசாய வர்க்கத்திற்குரிய சிந்தனையையே அவர்கள் முன் வைப்பதனை அவர்களின் படைப்புகளை ஆதாரமாக கொண்டு நோக்குகின்ற போது அறியக்கூடியதாக உள்ளன.

யோ.பெனடிக்பாலனின் ‘சொந்தக்காரர்’, தி.ஞான சேகரனின் ‘குருதிமலை’ முதலிய நாவல்களில் இப்பண்பு முனைப்புற்றிருப்பதை காணலாம். ஒரு காலகட்ட ஆற்பிபில் உழைக்கும் மக்கள் நலன்சார்ந்த பதாகையை உயர்த்தி பிடித்த கவிஞர்களில் ஒருவரான 1977 இல் பொலிஸாரின் துப்பாக்கி குட்டுக்கு இரையான சிவனு வெச்சுமணை குறித்து கவிஞரின் உணர்வு இவ்வாறு பிரவாகம் கொள்கின்றது.

'விவனு
எதனைக் கேட்டான்?
அவன் உழைத்த பூரியிலே
அதற்கு முன்னால்
அவன் பூட்டன் சமாதியிலே
சனக்கும் ஒரு துண்டு
தா என்று கேட்டான்.
.....

துண்டு நீலம் தான் கேட்டான்
துவக்கால் அடித்து அவனை
தேயிலைக்கு உரமாக்கி
திருப்தி அடைந்தேரே'

இவ்விடத்தில் 'துண்டு நிலம்' எனும் கூற்று முக்கியமானதொன்றாகும். இங்கு நிலத்துக்கான போராட்டம் எனும் விவசாயவர்க்கத்துக்குரிய கோரிக்கை முன் வைக்கப்பட்டன. மலையக மக்களின் வாழ்வியலுடனும் உணர்வானும் இதனைந்திருந்த தனியிடமைக்கு எதிரான போராட்டம் என்பதனை முன்வைக்க தவறிவிடுகின்றனர். இதன் காரணமாக இவர்களின் படைப்புக்களில் யதார்த்த சிதைவுகள் காணப்படுகின்றன. கே. ஆர். டேவிட்டின் 'வரலாறு அவனைத் தோற்றுவித்தது' என்ற நாவல் இதற்கு தக்க எடுத்துக்கூட்டாகும். பொதுவாக நிலவுடைமை சார்ந்த விவசாய வர்க்கத்துக்குரிய சிந்தனையை வெயிறுந்துவதில் இப்படைப்பாளிகளிடையே சித்தாந்த ரீதியான வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன என்ற போதினும், நிலம் சார்ந்த சிந்தனையை முனைப்பு படுத்துவதில் ஒற்றுமை யுடையவர்களாக காணப்படுகின்றனர்.

தற்காலப் போக்கில், மலையகத்தில் உருவாகி வருகின்ற மத்தியதா வர்க்கமும் நிலம் சார்ந்த சிந்தனையை முன்வைத்து வருகின்றனர். வே. இராமரின் 'காணி நிலம் வேண்டும்' என்ற கவிதை இதற்கு தக்க எடுத்துக் காட்டாகும்.

மலையக இலக்கியம் என்பது ஆயிரக்கணக்கான தொழிலாளர்களை பெரும்பான்மையாக கொண்ட சமூக வைமைப்பின் இலக்கிய தொகுதியாக காணப்படு கின்றமையினால் பாட்டாளி வர்க்கம் சார்ந்த தந்துவ சிந்தனைகள் வேகமாகவும் ஆழமாகவும் மலையக புத்திஜ்விகளின் சிந்தனைகளில் செல்வாக்கு செலுத்தி யுள்ளன. இதன் காரணமாகத்தான் உழைக்கும் மக்களின் நல்வாழ்வுக்கு எதிராக தோன்றிய சித்தாந்தங்களை தூய அழகியல் கோட்பாடு, அமைப்பியல்வாதம், பின்நவீனத்துவம் இருந்த தவியாம் முதலிய கோட்பாட்டு சாம்பார் குவியல்கள் மலையகத்தில் வேருஞ்ற முடியாமல் போன்றை ஒரு தற்கொல்லிகழிச்சியல்ல.

*

சாவ்ர்ணு நன்றி

மொதுவாய்க் காதுரசிச் செல்கின்றது சாவு
இப்படித்தான் வயதின் மென்றுர்த்தனம்
இளமையின் உச்சப்பிரதேசத்தில்
ஆயினும் சாவுரசிப் பேரகின்றது என்னை
நேற்றுக்கூட
முக அருகீலாகி
என் காதுகளில் ஊதிய வாகனத்திலேறி வந்து
விரலுரசிப் பேரயிற்று அது.
விழுந்தேன் வாய்க்காலோரமாய்.
இலையுதிர் காலத்தில்
காற்றுவைக்கின்ற பழுத்த இலைகள்
முதிர்வும் மூப்பும் சொல்லி
உயிரைக் குலுக்கின.
உள்ளாத்மா.
உறைநிலைப்பட்ட மனதுள்
உட்கார்ந்து நடுங்கிற்று
நடக்கவும் ஓடவும்
நான் நினைக்கையில்
சுடுதியாய் பறக்கிறது காலம்
நாவரண்ட என் அழைப்பை
எச்சிலாய்க் கருதி வீசிவிட்டு.
நீச்சயமாய் நானை
சாவென்னைத் தொற்றும்
உடல் அழுகும்
அடடே!
வாழ்வை
பாம்பாய்ச் சுற்றிற்றா சாவு?
கழுத்தைத் தடவினேன்
விரலிடுக்கில் வழுவழுப்பாய்ச்
சிக்கிற்று அது.
உணர்ந்ததில் எழுந்தேன்
என் ஜீவிதம் நிலைப்புற..
சாவிற்குச் சொன்னேன் நன்றீயென.
என் வாழ்விலுண்மை சட்டி
ஒளீக்கு நகர்த்திற்றாதலில்!

ச.சாரங்கா

பட்டறிவு

ஆச்சரியம் கூட
ஆச்சரியப்படுமளவு
வீச்சுவலி கொண்டிருந்த
வீரர்கள்! உழுமடைய
பேச்சு, பெருந்தன்மை,
நடை உடை பாவனைகள்
அச்சுமென் றூராண்றியா
ஆண்மையுள்ள சிந்தனைகள்
உலகே விதந்துரைக்கும்
ஐஞ்சுருவல் நுட்பங்கள்
வினாவேய சொல்லேவா
வினாதப்பு அறுவடைகள்
களை என்று நீர் கருதும்
களை அழித்தல், மறுப்பின்றிப்
இழை சரிகள் கேட்காமல்
பெரியோன் சொல்லினபற்றல்

உள்ளே படு கொவைகள்
என்னி நைகயாடும் அளவிற்கு
இடவாதம்- ஆயிடனும்
தந்தை தாய் துறந்து
தாராளப்போக்கோடு
ஏந்தை தாய் மட்டுமல்ல
இனிதான சுகங்களெல்லாம்
சொந்த மண்ணிட்டே
எனச் சொல்லிப் போய் முடிந்தீர்...

இந்த மனதிலையில்
எத்தனை சா இதுவரையில்லை
இதற்குள்ளே அகப்பட்ட
இருபத்தைந்தாண்டுகளில்
எத்தனையை இழந்திருப்போய்கூடும்?

எந்தத் தலைமையின்கீழ்
எழுமிழிரக் கொடுத்தோமோ
எந்தத் தலைமையினை,
எம் வீரமாய் நீண்ணத்தோமோ
அந்தக்காலத்தார்
எழுமடைய வேண்டுதல்கள்
சொந்தமாய் ஓர் முழுவை,
போனவரின் மெய்க்கனவை,
எந்தப்பாடுபட்டும் எடுத்து
நீலை கொள்ளாட்டில்
காலம் தன்னகயில்
சேந்தத்துச் செருப்பெற்று
கொவைகாரன் கள்ளின்று
பட்டமிடும் இதுவழைய, வரலாறு.
இருக்கீறவன் ஒரு பெரிய
மயில்லை நாளைக்கே
எருக்கலம் புவாய் மாறிப்போவான்
வாய்ப்புண்டு ஆதலினால்
மாண்டவரின் கனவை
ஆண்டலைன மனதிருத்தி
வேண்டியதைத் தருக
'வெங்காயம்' ஆறுதற்குள்.

திதிருக்குமரன்

தேரோட்டம்

ஜி. கிருபானந்த

வெள்ளி ரதமொன்று- மெல்ல வரும் நேரம்
துள்ளும் முத்துக்களின், கலகலக்கும் சத்துக்களை,
அள்ளி களிக்கும் மழுவைகளின் கோலம்
காதல் தீருவாளன்
பரிவடம் பிடித்து
தேன் கீணணம் தனைத் தந்திடவே
பாய்ந்து வரும் கனா சொல்லும்
கன்னி யன வானில்- கானம்.

துள்ளும் புள்ளிமான்கள்
வெருஞும் கன்னிமான்கள்
அள்ளி நீணக்கும் காளைகள்
கன்னி போகும் பேதைகள்.

ஆண்ட அதாண்டவத்தீவில்
சிதறீப்போகும் தேங்காய்ச் சத்தமிடையில்
அள்ளி உருட்டும் தீருடர்கள்.

எட்டுநாள் தீருவிழாவின்
எட்டாம்நாள் இன்றென்று
ஒன்பதாம்நாள் உண்டிக்காய்
அங்கலாய்க்கும் பிச்சைகள்
அவை பட்டுப்புச்சிகள்.

இத்தனைக்கு மிடையில்
எல்லாளன் நாட்டு தள்ளாத கிழவன்
கல்லாத பிழைய, செல்லாத காசாய்
சேற்றிடையில்!

பட்டாம் பூச்சியோர் மனது
படபடக்குது...
ஏந்தீப் பிடித்திட எட்டிப் பாய்ந்திட
தன் கட்டை கால் தடுக்கி
கரகரக்குது தன் சக்கர நாற்காலிச் சில்லு
சேற்றிடையில் கரகரக்குது
முன்னாருநாள்
அடம்பிடிக்க அந்நீணவால் கதகதக்குது
தன் மனது கதகதக்குது.

எழுந்து வந்த சிறிப்பலையால்
சலசலக்குது உளம் கலக்குது
இன்னுமந்த வெள்ளிரதம்
பளபளக்குது
பாரிக்கொடியஸ்கே சரசரக்குது
சருகாய் சரசரக்குது
முல்லைக்கொடியேதோ மணுமணுக்குது.

சிட்டவௌ

-வனஜா நடராஜா

நெஞ்சு வெடித்தது நாகராஜனுக்கு. பிறரிடம் சொல்லவும் இயலவில்லை. தன்னால் தன் மனதை ஆற்றிக் கொள்ளவும் முடியவில்லை. குறுக்கும் நெடுக்குமாகவும் அவன் நடைபயிலவில்லை. கோபம் வந்தால் தானே அப்படி நடப்பான் அவன். ஓர் இடத்தில் உட்காரவும் அவனால் இயலவில்லை. மனம் தவிக்ககயில் எப்படி உட்காருவது? இப்படியாக நாகராஜன் அவஸ்தைப்பட்டான்.

எப்படியாவது மனதில் ஒரு வழி பிறக்கும்தானே. அதுதானே மன இயல்பு. நாகராஜனுக்கு எப்போதும் ஆறுதல் அளிப்பது, வீட்டின் முகப்பில் நிறல் பரப்பிச் சடைத்திருக்கும் மாமரம் தான். காய்க்காத மரம்தான் அது. ஆனால் நாகராஜன் அந்த மற்றைத் தறிக்கவில்லை. ஏனெனில் அந்த மாமரம் அவன் அண்ணானால் தரையில் பதித்து வளர்க்கப்பட்டது. நாகராஜன் மாமரத்தின் கீழ் கட்டப்பட்டிருந்த நீங்கதூர் சீமந்துக் கல்வின் மேல் அமர்ந்தான். (உட்காருவதற்காக அது கட்டப்பட்டது)

“அண்ணா இத்தனை நாட்களாக என் வீட்டுக்கு வரவில்லைத்தான். அதற்கு ஒரு காரணம் இருக்குமென்று நான் நினைத்திருக்கவில்லை. ஆனால் இன்று அப்பாவின் ஆண்டுத்திவசத்திற்கு வராதறில் இருந்துநான் தெரிகிறது

அந்தக் கோபம் தான் காரணம் என்று ‘‘ எண்ணிக் கொண்டான் நாகராஜன்.

மாமரத்திற்கு நேர் எதிரே வீட்டுப்படலை. இரும்புப் படலைதான். படலையைத் தாண்டினால் வீதிக்குச் செல்லும் ஒழுங்கை.

பொழுது சாயும் நேரமல்லவா? நாகராஜன் வீட்டு ஒழுங்கையில் வசிக்கும் சிறுவர்கள் கிரிக்கெட் விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களின் விளையாட்டு ரசிகர்களாக அந்த ஒழுங்கையில் வசிக்கும் குஞ்சு குருமன்கள் இருந்தார்கள்.

நாகராஜனின் மூத்தவன் கண்ணன் கிரிக்கெட் விளையாடிக் கொண்டிருக்கிறான். கண்ணனுக்கு வயது பத்தை நெருங்கிவிட்டது. வீட்டு ஹோலுக்குள்ளும் கிரிக்கெட் விளையாடுவான். அப்படி ஒரு கிரிக்கெட் பைத்தியம்.

அவன் விளையாட்டு வீட்டின் கண்ணாடி யன் னல்களைப் பதம் பார்ப்பதும் உண்டு. அந்த வேளைகளில் நாகராஜனிடம் நன்றாக வாங்கிக்கட்டிக் கொள்வான்.

நாகராஜனுடைய இளையவன் குமரன். தன் அண்ணனின் பரம ரசிகன். தமையனின் விளையாட்டுத்தானம் வீட்டு கண்ணாடி யன்னல்களைப் பதம் பார்க்கக்கூடிய குமரன் குதுகலிய்யான். இப்போது கூட தமையன் விளையாடுவதை இமை கொட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டுதானிருக்கிறான்.

குமரன், கண்ணனை விட நாலு வயது இளையவன். கண்ணனும் குமரனும் வலு நட்பு என்பதை நினைக்ககயில் நாகராஜனுக்கு நெஞ்சில் இருந்த வலி அதிகரித்தது. நானும் என் அண்ணனும் எவ்வளவு ஜக்கியம். நானும் அண்ணனின் ரசிகன் தானே. சிறுவயதில் அண்ணன் விளையாடும் போது அவன் வெற்றிபெற வேண்டும் என்பதற்காக என்னவெல்லாம் செய்தேன்.

முன்னர் எங்கள் ஊர்த் தரவையில் என் அண்ணனும் அண்ணனின் வயதோத்த போடியன்களும் கிளித்தட்டு

விளையாடுவார்கள். நானும் அண்ணன் பின்னால் இழபடுவேன். தலையில் தொப்பி ஒன்றைப் போட்டுக் கொண்டு ஒதுங்கி அமர்ந்து இருப்பேன். அண்ணன் விளையாடுவான். நான் கைவிரலால் தரையில் வைரவர் சூலம் வரைந்து “ஆல வைரவா சமுட்டிக் கொட்டா” என்று திரும்ப திரும்ப அண்ணன் வெற்றி பெறும் மட்டும் வாய் உழைய உழைய மனதுக்குள் சொல்லி இருக்கிறேன். தரையில் சூலம் கீறுவதை எனக்குப் பக்கத்தில் இருக்கும் பெடியன்கள் பார்க்கக் கூடாது என்பதற்காக மனது அப்போது பட்ட அவஸ்தை... சூலம் கீறுவதை பிறர் பார்த்து விட்டால் அந்த முயற்சி பலிக்காதே. நினைத்துப் பார்க்ககையில் கண்ணீர்த்துவிகள் எட்டிப் பார்த்தன நாகராஜனுக்கு.

“அண்ணன் ஹுச் பிடிச்சுப்போட்டான்; எங்கடை அண்ணா ஹுச் பிடிச்சுப்போட்டான்” குமரன் தன் தொங்கை கிழியக் கத்துகிறான். தன் அண்ணன் அணியில் தன் அண்ணன் தற்றமையாக விளையாடுகையில் வழமையைவிட கூடுதலாகக் குமரனின் வாய் திறக்கும். குமரனும், கண்ணனும் வளர்ந்து ஆளானதன் பிறகு எங்களைப் போல...” நினைத்துப் பார்க்க நாகராஜனின் மனம் இடம் கொலிப்பதாயில்லை.

குமரன் மறுபடியும் கத்துகிறான். “அண்ணா விக்கெட் விழுத்திப் போட்டான். இது இரண்டாவது விக்கெட்” குமரன் திரும்பத் திரும்பக் கத்துகிறான். “என்ற அண்ணன் மூன்று விக்கெட் விழுத்தினவன்” குமரனின் வயதொத்த அயல்வீட்டு பொடியன் குமரனுக்கு மேலாக கூறுகிறான்! அந்தப் பொடியனின் அண்ணனும் கிரிக்கெட் விளையாடுகிறான்.

“பார்ரா என்கிற அண்ணன் இன்னும் விக்கடவிழுத்தாட்டில்...” குமரன் அவனுடன் சண்டைக்குப் போகிறான்.

நூதாசன் கன் காலத்துக்குச் சென்றான்.

அப்பொழுதெல்லாம் நான் அண்ணுக்குப் பிறகால் வால் பிடித்துக்கொண்டு திரிந்தேன். அண்ணுக்கு மட்டும் என்னவாம். நான் அவன் பின்னால் இழப்பாவிட்டால் அவனால் இயங்க முடியாதே.

நாகராஜன் இந்தச் சம்பவத்தை அடிக்கடி நினைத்துக் கொள்ளான்.

நாகராஜன் ஊர்ப் பள்ளிக்கூடத்தில் ஏழாம் வகுப்பில் படித்துக்கொண்டிருந்தான். ‘அண்ணனுடன் தானும் ரவுண் பள்ளிக்கூடத்திற்குப் போகவேண்டும்’ இது நாகராஜனின் அவா. அவன் அண்ணனுக்கும் தமிழி தன்னுடைய பள்ளிக்கூடத்தில் தான் படிக்க வேண்டும் என்று ஆசை. தமிழியுடன் கூடிக் கதைச்சுச் சிரித்தபடி பள்ளிக்கூடம் இரா...

“ஆர்பா... முன் அண்ணாலின்றை ஸ்ரித்கு। தநிலை

படிக்கப் போறன் `` என்று நாகராஜன் வீட்டில் தாயிடம் நச்சரிக்கத் தொடங்கினான்.

“இன்னம் கொஞ்சம் வளர்ந்ததன் பிறகுதான் நீ அண்ணாவின்றை பள்ளிக்கூடத்திற்குப் போறது” அம்மா சொன்னாள்.

“அம்மா நான் தமிழை கவனமாய் கூட்டுக்கொண்டு போய் வர மாட்டேனா” என்று அண்ணா எனக்காக அம்மாவுடன் சினந்து வாதாடினான். இறுதியில் நான் அண்ணாவின் ரவுண் பள்ளிக்கூடத்தில் சேர்க்கப்பட்டேன். எனக்குச் சரியான சந்தோஷம்.

நான், அண்ணாவடன் முதன் முதலாக நகர்த்து பெரிய பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போனேன். பரந்தாமன் எங்கள் ஊப்பொடியன். ரவுன் பள்ளிக் கூடத்தில் தான் அவனும் படித்தான். எனக்குப் பரந்தாமனின் பக்கத்தில் தான் உட்கார இடம் தரப்பட்டது.

நான் பரந்தாமனுக்குப் பக்கத்தில் உட்கார மறுத்துவிட்டேன். நான் பரந்தாமனுடன் கதைப்பதும் இல்லை. அம்மா அடிக்கடி என்னை ஏசுவாள். “உன் அண்ணா பரந்தாமனின் அண்ணனுடன் கோபம் என்பதற்காக நீ ஏன் பரந்தாமனுடன் கதைக்காமல் விவேண்டும்”

நான் கத்துவேன்: ``அண்ணா கதைக்காத பெழயன்களோடை நான் கதைக்கமாட்டேன். அவையின்றை தம்பிமாரோட்டையும் நான் கதைக்க மாட்டேன்`` அம்மா என்காட்டுக் கத்தலுக்குப் பயந்து மறுபேச்சுக் கதைக்க மாட்டான்.

அன்னை மட்டும் என்ன குறைச்சலோ? எனக்கு ஒத்துவராத பெடியன்களின் தமையன்மார் அவனுடன் பாத்தபோகும் கதைப்பில்லையே.

ஏன் இப்போது மட்டும் எனக்கு என்ன குறைச்சல். அண்ணுடைய கந்தோரில் வேலை பார்க்கும் சதாசிவத்திற்கும் அண்ணாவுக்கும் இடையில் முறைகல். சதாசிவத்துடன் நான் கதைப்பதில்லை. இரண்டு பிஸ்ரைக்டங்களுக்காக கந்தையாகியிர்.

சிறுவயதில் அண்ணாவும் நானும் இணைந்து தான் சாப்பிடுவோம்; விளையாடுவோம்; படிப்போம்; ஊர் சுற்றுவோம். எல்லாவற்றிலும் இணைவு. அதில் ஒரு சங்கோவக்குகை உணர்வுகோம்.

அண்ணாவும் நானும் ஒருபாயில்தான் படுப்போம். நான் அண்ணாவுடன் கதை பேசிக் கொண்டே நித்தி ரயரயாகிவிடுவேன். நாங்கள் வளர்ந்ததன் பிறகு சிறு வித்தியாசம். அண்ணாவும் நானும் வேறு வேறு பாயில். அனால் அநகரகோதான் பாயை விரிக்கக் கொள்ளலோம்.

“என்னடா உங்களுக்கு வெட்கம் இல்லையோ” என்று அம்மா பேசவாள். நாம் அதை எல்லாம் பொருட்பூத்துவமில்லை.

அண்ணாவுக்கும் எனக்கும் இடையில் ஜந்துவயது இடைவெளி, என்றாலும் நான் அண்ணாவை “ஓ ப்” என்று

என் பெண்ணென்று...

சிறுகதைத்தொகுப்புக்கான போட்டியில் பரிசு பெற்ற சாரங்கள் எழுதிய சிறுகதைகளின் தொகுப்பு

தான் அமைப்பேன். “வயதுக்கு முத்தவனை இப்படியா கூப்பிடுவது” என்று அம்மா கடிந்து கொள்வாள். சிறுவயதில் தான் இப்படி என்றால் வளர்ந்ததன் பிறகும் அப்படியேதான். அம்மாவுக்கு என்றிது சரியான கோயம். நான் அண்ணாவை “டேய்” என்று கூப்பிடும் போழுது “வயது வந்தும்...” என்று ஆரம்பித்து அம்மா பேசுவாள். அண்ணா சொண்டால் சிரிப்பான். எனக்கு அந்தச் சிரிப்பைக் காணக் கூடாதோவாய் இருக்கும்.

அண்ணாவின் படிப்பு முடிந்தவுடன் அவனுக்கு ‘கிளரிக்கல் போஸ்ற்’ கிடைத்துவிட்டது. அப்பொழுது நான் தான் அண்ணாவை விட அதிகமாகச் சந்தோஷம்பட்டேன். என்னுடைய சந்தோஷத்தைப் பார்த்து அம்மா, “என்னடா அண்ணன் ஏதோ உனக்கு உழைத்துத் தரப்போரான் போலை சந்தோசப் படுகிறாய். நீ உழைத்தால் தானே உனக்கு கையிலை காக்கசேரும்” என்றாள்.

நான் அதை எல்லாம் சட்டை செய்யவில்லை. அண்ணாவின் சம்பளத்தில் தாராளமாகச் செலவு செய்வேன். அண்ணாவின் அலுமதி இன்றி அவனின் காற்சட்டைப் போக்கற்றுக்குள் காசு எடுப்பேன்.

இதைக் கவனித்த அம்மா “உனக்கு அண்ணன் நல்லாய் இடம் தந்திட்டான்” என்று அண்ணாவின் எதிரில் சொன்னாள். நான் தோனைக் குலுக்கிக் கொண்டு அண்ணாவைப் பார்த்தேன். அண்ணா என்னை ஆழமாக ஞாக்கினாள். நான் மென்மையாக புன்னகைத்தேன்.

ஆனால் அண்ணா கலியானம் கட்டியவுடன் என்னால் அப்படி அவனின் காற்சட்டைப் போக்கற்றுக்குள் கைவைக்க முடியவில்லை. அண்ணி மிகவும் நல்லவா? என்னை தன் சொதோராய் பாவித்தார். அப்படி எடுத்தால் அண்ணாவோ, அண்ணியோ கோயிக்க மாட்டார்கள். அண்ணாவின் மனசு நன்றாக எனக்குத் தெரியும். கலியானம் கட்டியதன் பிறகும்

அண்ணா தாராளமாய் என் செலவுக்குக் காசு தந்தவன். ஆனால் அவனைக் கேட்டே காக வாங்கத் தொடங்கினேன்.

என் அண்ணா கலியானம் கட்டியதன் பிறகு அண்ணாவை ‘டேய்’ என்று அழைப்பதை நிறுத்திக் கொண்டே ஸ். அப்படி அழைக்கக் கூடாது என்று எண்ணி மரியாலைப் பன்மை கொடுக்கவில்லைநான். என்னுள் தன்னிச்சையாக நிகழ்ந்த மாற்றம் இது.

சரி, இனிப் பிரச்சனைக்கு வருவோம். அதற்கு முன்னர் இன்னும் ஒன்று உள்ளது.

நானும், அண்ணனும் சொதை உறவுக்குள் என்னென்ன விடயங்கள் அலசப்படக்கூடாதோ, அவற்றை எல்லாம் அலசி இருக்கிறோம். பெண்கள் பற்றி, எதிர்கால வாழ்க்கைத் துணை குறித்து... ஆழமாகப் பேசி இருக்கிறோம்.

இப்பொழுது என்றரமனிசியின்றை குறைக்களேயோ, நிறைக்களேயோ நான் அண்ணனுடன் பகிர்ந்து கொள்வ தில்லை. ஆனால் இப்படி எல்லாம் கதைக்க வேண்டும் என்று நாம் இருவரும் முன்பு தீர்மானித்திருந்தோம்.

இனிப் பிரச்சனைக்கு வருகிறேன். இதுதான் எனக்கும் அண்ணனுக்கும் இடையில் உள்ள பிரச்சனை.

நாங்கள் அதுதான் அண்ணனும் நானும் கலியானம் கட்டி நல்ல ஒற்றுமையாக இருந்தோம். எனக்கு ஏதாவது ஒன்று என்றால் அண்ணன் துடித்துப் போய்விடுவான். நானும் அண்ணனுக்கு ஏதாவது ஒன்று என்றால் பதறிவிடுவேன். ஊருக்குள் எங்கள் மீது சுற்று பொறுமையை கூட. இப்பொழுது நினைக்கிறேன், எங்கள் ஒற்றுமையைப் பீட்சிக்கும் நிகழ்வுகள் நிகழவில்லையோ என்று.

நடந்து முடிந்த நிகழ்வுகளை மீள் பரிசீலனைக்கு எடுத்துப் பார்க்கிறேன். அப்படித்தான் போல தெரிகிறது. இப்பொழுது நடந்ததோ சிறு பிரச்சனை. மிகச் சிறு பிரச்சனை.

அண்ணானின் கந்தோரில் வேலை பார்க்கும் சதாசிவத்திற்கும் அண்ணனுக்கும் இடையில் சிறுசுல்; சதாசிவம் எங்கள் உறவுக்காரன் தான். ஆனால் எங்களுக்குள் போக்குவரத்து இல்லை.

சதாசிவம் படு நஞ்சன். பிறர் நன்றாக இருப்பதைப் பொறுக்கமாட்டான். எதிலும் தன் நலத்தையே கருதுவான். அண்ணனை அவன் மதிப்பது இல்லை. சதாசிவம் அண்ணானின் கந்தோரில்தான் வேலை பார்க்கிறான்.

எங்கள் ஊரிலை நல்ல தண்ணீர் கிணறு இல்லை. கிணறு வெட்ட எங்கள் ஊர்க் கிராம அபிவிருத்திச் சங்கம் முடிவு எடுத்தது. சதாசிவமும் என் அண்ணனும் கிராம அபிவிருத்திச் சங்க உறுப்பினர்கள். சதாசிவம் தன்னுடைய வீட்டுக்கு அண்மையில் கிணறு வெட்ட முயற்சித்தான். அண்ணோ பொதுவான இடத்தில்தான் கிணறு வெட்ட வேண்டும் என்று அடித்துக்கூறிவிட்டான். இதுதான் என் அண்ணனுக்கும் சதாசிவத்திற்கும் உள்ள பிரச்சனை. ஆனால் சதாசிவம் இதனை நஞ்சுப் பகுப்பாகக் கருதினான்.

அசைவு

இரும்பு இயந்திரங்களுடன் மனத்தினால் இயந்திரமாய்.

அண்ணனைப் பற்றி ஊரில் அவதூறு கிளப்பினான். கந்தோரில் வேலை பார்க்கும் பெண் ஒருத்திக்கும் அண்ணனுக்கும் இடையில் கள்ளத் தொடர்பு இருப்பதாகக் கதைகட்டி ஊரில் உலாவ விட்டான். என்னால் இதனைப் பொறுத்துக் கொள்ள முடியவில்லை. நான் சதாசீவத்திற்கு எக்ஸிக்கை விடுத்தேன். அந்த நாள் பருவநிலை எனக்கு.

அண்ணனுக்கு ஏனோ இது பிடிக்கவில்லை. “நீ என் என்னுடைய விஷயத்திலை தலையிடுகிறாய்” என்றான்.

“என்டா, நான் உன்றை விஷயத்திலை தலையிடக் கூடாதோ? உனக்கு வந்தது எனக்கு வந்ததுதானே” என்றேன். என் மனசால் இந்தக் கேள்வியைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை.

“நீ இப்ப மாறிப்போனாய்” என்றான் அண்ணன், சற்று ஒருமாதிரியாக.

“மாறினது நீதான். உன்றை விஷயம், என்றை விஷயம் எனப் பிரித்து பேசுகிறாய். உனக்கு ஏற்பட்ட அவதூறு எனக்கு ஏற்பட்டதல்லவோ”

“நான் அதற்குச் சொல்லவில்லை” என்றான் அண்ணன். நான் ஒன்றும் புரியாமல் “அப்ப” என்றேன்.

“மியாதை இல்லாமல் “டேய்” என்கிறாய்” என்றான் அண்ணன். நான் அதிர்ந்துவிட்டேன்.

எங்கள் இருவரதும் சண்டையை எதிர்பாராதால் அதிர்ச்சியுடன் நின்று பார்த்துக் கொண்டிருந்த அம்மா, “எல்லாம் உவனுக்கு நீ கொடுத்த இடம்தான். இப்பொழுது உணர்ந்து கொள்” என்றாள்.

அண்ணன் அன்றைக்குப் பிறகு என் வீட்டுக்கு வருவதில்லை. இன்று அப்பாவின் திவசத்திற்கு வராமல் போனதில் இருந்துதான் எனக்கு அண்ணனின் கோபம் புரிகிறது.

எனக்கு இப்பொழுது புரிகிறது. பருவகாலங்கள் மாதிரி வாழ்விலும் பருவகாலங்கள் வந்து போகின்றன. அன்று ஒரே கூட்டுக்குள்ளான அண்ணன் தம்பி உறவு! இன்று வேறு வேறு கூட்டுக்குள்ளான அண்ணன் -தம்பி உறவு. பருவகாலங்கள் மாறுவது பேன்று உறவின் பருவகாலங்களுள் விரிசல்கள். உணர்ந்தபோது நெஞ்சு இன்னும் அதிகமாக வலிந்தது.

நான் நிகழ் காலத்திற்குவர, விளையாட்டு முடிந்து கண்ணனும், குமரனும் வீட்டுக்கு வருகிறார்கள். “டேய் அண்ணா நீ நாலு விக்கெட் விழுத்திப்போட்டாய். சரியான கெட்டிக்காரன்டா” குமரன் தமையனுக்குக் கூற அவர்கள் நெருக்கம் எனக்குள் வலியை எழுப்புகிறது.

*

ஊதியம் என்பது

வாஸ்கும்போதுமட்டுமே என்னைப் பார்த்துக்கொள்ளப்பட வேண்டியது.

உழைப்பு என்பது

உடலையும் உள்ளத்தையும் வருத்தித்தா வேண்டிய தானம்.

எவர் உடைந்தாலும்

இயந்திரம் வாழுவேண்டுமென என்னும் இரும்புப் பெட்டகம்.

தான் அள்ளியெடுக்க

கிள்ளீக் கொடுக்கும் முதலாளி.

ஒரு டீமிட் தாமதத்துக்காய்

ஒரு மணிநேர உழைப்பைக் கழிக்க சம்யதிக்கும் வரிய கர்வகள்.

விரயமின்றிய உற்பத்திக்காய்

கண்களில் எண்ணெய்யற்றிக் காலவிருக்கும்

கோஸ்வரக் குஞ்சகள்.

பொன் நுகைகளையே சமர்து

களைத்துப் பேரயிருக்கும் அவன் மூந்தை.

ஷவிரிக்கம் என்பதையே

தொலைத்துவிட்ட

இருக்கும் வர்க்கம்.

கர்ண கடூரப் பார்வையுடன்

கல்வெநுக்கைத்து வார்த்தையுடன்

கருமத்தில் கண்ணாயிருக்கும்

அடிவருடிக் கஸ்காணிகள்.

தாகந்தீர்க்கவும் தயவுகாட்டாத

தர்க்கத்தீட்டிகள்.

அத்தனை கொடுமைகளையும்

துச்சமாய் மதித்து வாடும்..

அக்காளின் கல்யாணத்துக்காய்

தம்பியின் மனம்.

தி.சீ.வல்லங்கம் சீவாஸன் -பர்ஸ

அங்கு நானும் வஞ்சிடாதோ?

ச.முருகான்திரன்

அவள் அதையவில்லை. படித்துக்கொண்டிருந்த கதையோடு ஒன்றிப்போயிருப்பதை உறுதிப்படுத்துமாப் போல் ஒரு பக்கத்தைப் புரட்டிவிட்டு, தொடர்ந்து வாசித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

நாதனுக்குக் கோபம் தலைக்கு ஏறியது. எனினும் ஏற்கனவே நடந்து முடிந்துவிட்ட, நாறிப் போயிருக்கும் சண்டை தொடரக்கூடாது என்ற உள்ளுணர்வின் எச்சிக்கையில் கோபத்தின் வேகத்தை அடக்கிக்கொண்டு பேசாமல் முகட்டை வெறித்துயி படுத்திருந்தான்.

இரவின் அமைதியில் உலகம் உறங்கிக்கொண்டிருந்தது. அவர்கள் இருவர் மனதிலும் அமைதியின்றி, பிரளையம் குடிகொண்டு தூக்கத்தை தொலைதூரம் விரட்டிக் கொண்டிருந்தது.

முதுகுக்குப் பின்னால் சற்றுத் தொலைவில் கட்டிலில் கணவன் ஒருக்களித்துப்ப படுத்திருப்பதும், அவள் வரவை எதிர்பார்த்திருப்பதும் வந்தனாவக்குப் புரிந்தது. அவனது ஒவ்வொரு உணர்வலையும் மனமின்றி தன் மறுப்பினை சொல்லாமல் தெரிவித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

‘பண், மனனவி என்றால் வெறும் போகப் பொருளா?’ அவனால் கொஞ்சமும் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாதிருந்தது.

கடந்த ஒரிரு தினங்களாகவே அவளது மனப்பரப்பு முழுக்க ஒரு எரிமலையின் வெய்மை வெடித்தேழத் தொடங்கியிருப்பதை வந்தனா உணர்ந்து கொண்டிருந்தமயினால், அவனைப் புரக்களித்து, அதனால் தன் மன வெம்மைக்கு ஏதோ ஒருவித வடிகாலாக இதைச் சாரித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

அவள் எழுந்து சென்று அவனிடம் சரணடைந்து விட்டால் இந்தக் கணத்தில் இறுக்கம் தளரலாம். எனினும் முருங்கை மரமேறும் வேதாளமாக மறுபடியும் பின்னர் வீறு கொண்டு எரிக்கும் வெயிலாக மாறித் தவித்த கடந்த சில நாட்களின் அனுபவப் பட்டறிவானது, பணிந்து போய் உடலால் சங்கமமாவதைத் தடுத்தது.

“ஹடுதல் காமத்திற்கு இன்பம் அதற்கின்பம் கூடி முயங்கப் பெறின்” -குறள்.

வந்தனாவின் மனதில் ஒரு தீர்மானம் உறுதியாகப் பற்றிக் கொண்டது. நாதனின் இம்முறைகளைப் பொறுத்துக்கொண்டு இன்னும் எத்தனை காலம் தான் இந்த நரக வாழ்வில் கிடந்து உழல்வது?

இந்த ஒட்டுறவிலிருந்து நிரந்தரமாக நீங்கிலிடும் என்னைக் கடந்த சில நாட்களாகவே வலுப் பெற்றுக்கொண்டு வந்தது. திருமண பந்தம் ஏற்படுத்திய தெய்வை உறவிலிருந்து விடுப்பட்டு ஒரு பெண் தன் கணவனிடமிருந்து விவகாரத்துக் கோருவது தவறு என்று நீங்கள் கூறலாம். ஆணாதிக்க சிந்தனையின் பாற்பட்ட இந்த உலகத்தோரிடமிருந்து வேறு என்ன அபிப்பிராயத்தை எதிர்க்க முடியும்?

உறவே வெறும் உடல் சம்மந்தப் பட்டதாக இருந்தால் கூட பொறுத்துக் கொள்ளலாம். ஆணால் அதையும் மீறி ஒரு அடிமையாகி, ஆணின் வக்கிரகங்களுக்கெல்லாம் அடிபணிந்து, அடியுதைபதப்பட்டு வாழ்ந்துதான் எமது பண்பாட்டை நிலைநிறுத்த வேண்டுமா?

“எத்தனை தடவை கூடப்படுகிறேன்?” இன்னும் லேசாய்க் குனிந்த தலையோடு புத்தகத்தில் கவனமாயிருப்பது போல பார்வையைய் பதிய விட்டிருந்தாள். அவனது எதிர்பார்ப்புக்களை எல்லாம் மறுத்து, புறக்கணிக்கும் ஒரு உணர்வு அவனில் படிந்திருந்ததைக் கண்ட அவனுக்கு கோபம் கட்டுக்கடந்காமல் மேலெழுந்தது.

“வந்தனா..” அவனது குரலில் கடிரம்.

விரித்து வைத்திருந்த புத்தகத்தில் அவனையும் மீறி கண்ணர்த் துளிகள் முத்தமிட்டன. வாழ்க்கையின் வசந்தம் என்பது வசீகரமான வார்த்தைகள்! அந்த வசந்தம் தான் வாழ்வில் தொலைந்துவிட்டதாக அவனுக்கு ஒரு குமைச்சல். பைத்தியம் பிடிக்காதது தான் ஒரு குறை. மற்றும்படி எல்லாச் சித்திரவதைகளையும் ஒரு தமிழ் சிறைக்கைத் தோல் அனுபவித்தாயிற்று.

அவன் அருகில் இல்லாத வேளைகளில் விசித்து விசித்து அழுது தீர்பாள். அப்படி அழுது தீர்க்கும் போது அவனது நெஞ்ச அழுத்தம் குறைந்து மனச லேசாகி, கொஞ்சம் தெழுப் பெற்று.

ஆனால் அவன் அருகில் இருக்கின்ற போது, அவன் முன்னே அழக்கூட அவனது தன் முனைப்பு விடுவதில்லை. எவ்வளவு தான் மனதைச் சமாதானப் படுத்த வேண்டும் என்று நினைத்தாலும் விரக்தியின் தீச்சுவாலைகள் அதற்கு இடம் அளிக்காமல் ஆழ் மனதைக் கருக்கியது.

காலையில் முதல் பஸ்சிலேயே புறப்பட்டு அண்ணாவிட்டு செல்லவேண்டும். அண்ணியின் தோழில் முகம் புதைத்து அழுது அழுது ஆறுதலடைய வேண்டும்.

அண்ணாவை நினைக்கும் போதெல்லாம் அவனது மனம் பாகாய் உருகும். சின்ன வயதில் அம்மா 'போம்ர் குண்டு வீச்சில் பலியாகிப் போன பின்னர், அந்தக்குறை தெரியாமல் அவனை உருவாக்கியது அண்ணா ஆனந்தன் தான், அந்த இனிய நினைவுகள்...

'வந்தனா, இந்தப் புடவை உனக்குச் சுப்பராய் இருக்கடி' அன்று பாடசாலைக்குச் சென்ற அவனைச் சுக ஆசிரியைகளெல்லாம் பாராட்டினார்கள்.

அந்தச் சேலை புது வருடத்துக்காக அண்ணா அவனுக்கு வாங்கித் தந்தது. அதீக விலை என்று சொல்லிவிட முடியாத, ஆனால் அற்புதமான தெரிவு! அண்ணா இப்படித்தான், அவன் அவனுக்கு எதைச் செய்தாலும் சிறப்பாகவே இருக்கும். அவனது மனதுக்கு எது பிடிக்கும், எது 'மச்' ஆகும் என்று அவனுக்குத் தெரியும். அப்படி ஒரு நீறமை அவனிடம் இருப்பதை வந்தனா பல சந்தர்ப்பங்களில் உணர்ந்திருக்கிறான்.

ஆனந்தனை நினைக்க அவனுக்குப் பெருமிதமாக இருக்கும். அவன் மீது எல்லையில்லாத அன்பைக் கொட்டி அவன் செய்யும் காரியங்கள், அவனுக்கு, அவன்மீது பாசத்தையும் மதிப்பையும் பல மடங்காக அதீகரித்திருந்தது.

அவன் தனது நன்பன் நாதனை அவன் முன்னே கொண்டு வந்து நிறுத்தி, 'இவனை உனக்குப் பிடித் திருக்கா?' என்று கேட்டபோது, அவன் வேறு எதையும் பற்றி சிந்திக்கவில்லை. அண்ணாவின் தெரிவு அற்புதமாகத் தானிருக்கும் என்று உறுதியுடன் பச்சைக் கொடி காட்டினாள்.

நாதனும் நல்ல ஒரு கணவனாகத் தான் இனித்தான். இவன் இழுத்த பாட்டிற்கெல்லாம் தலையசைத்தான். வந்தனா வசந்தம் வந்ததென பூரித்தாள்.

எதுவுமே அதன் ஒழுங்குடன், அதனதன் சுவாரஸ்யத்துடன், அதனதன் இயல்பான உணர்வு கெடாமல் இருந்தால்தானே அழு? மாறுபடும் விருப்பு வெறுப்புகள் முரண்பட்டு, உடைவுகள் ஏற்படுகின்ற போது அது கோபத்திற்கான மூல வேராகி விடுவது நிதர்சனமானது அல்லவா?

இவர்கள் இனிய வாழ்விலும், மனதில் வலிகள் ஏற்படக் காரணமான முரண்பட்ட ரசனைப் போக்குகள், கோபதாபங்களுக்கு வித்திட்டன.

துயிலுரியும் துச்சானனாகப் பல இரவுகளில் உறவு கொள்ள உடலை ஒரு சாதனமாக மட்டும் பார்க்கின்ற நாதனின் போக்கு, மோக மயக்கத்தில் முதல் சில மாதங்களில் புரியாதுவிட்டாலும், காலப் போக்கில் அவனுக்கு இது புரிய வந்த போது வெறுப்பும் வேதனையும்தான் மிஞ்சியது. சேலை தரும் கண்ணபரமார்த்தாவாகத் தன் கணவன் இருக்க வேண்டும் என்று கற்பனை உலகில் சிறகடித்துக் காத்திருந்த வந்தனா, கெளரவர் சுபையில் கைவிடப்பட்ட பாஞ்சாலியாக தன்னை உணர்ந்தாள்.

பெண்ணுக்கும் ஒரு மனதுண்டு, அவனும் ஆணைப் போல் சுகல அபிலாசைகளும் நிறைந்த ஒரு பிறவிதான் என்பதை ஏற்றுக்கொள்ள மறுக்கின்ற ஆணாதிக்க சமூகத்தின் பிரதிநிதியாக நாதனின் சுய விழப்பும் வெளிப்பட்ட போது அவனது வானவில் கணவுகள் கண்ணர்கள் மழையில் மங்கி மறைந்து போனது.

அடிக்கடி ஏற்படும் மோதல்களைத் தவிர்க்கவும், தன்னை நெறிப்படுத்தவும் அவன் மேல் கொண்ட விட்டுக் கொடுப்புகள் கூட விழலுக்கு இறைந்த நீராகிப் போனது. கடந்த சில நாட்களாக, அவன், வாழ்வே பிடிப்பற்ற நிலையில் ஊழையாக மனதில் அழுது அழுது வெட்டத்தால், அவ்வப்போது அவனின் தாக்குதலால் உடலில் ஏற்பட்ட காயங்களைவிட, உள்ளத்தின் காயங்கள் சீழாய் வலித்தது.

சமூக நிர்ப்பந்தங்கள் தான் இன்றுவரை உறவை வாடவிடாமல் தாக்குப் பிடித்துக் கொண்டிருந்தது. ஆனாலும் இது தொடர்ந்து சாத்தியமாகும் போல வந்தனாவுக்குத் தோன்றவில்லை.

இன்று பிரிவை என்ன வைப்பதும்கூட, மனதில் ஏற்படுகின்ற நிர்ப்பந்தங்கள்தான்! வாடிக்கொண்டிருக்கும் மார்ம், ஒன்றில் மீத தளிர்க்கவேண்டும், இன்றே பட்டுவிட வேண்டும். எத்தனை நாளுக்குத்தான் வாடிக்கொண்டே இருக்க முடியும்? இது சாத்தியமில்லைத்தானே?

கட்ட மன்னும் பச்சை மன்னும் ஒட்ட முடியாது என்று அவனுக்குத் தோன்றியது. ஆண் பெண் மோதல்களுக்குத் தீர்வாக, விவாக ரத்து உரிமை பெண்ணுக்கும் இருக்கவேண்டும் என்று எங்கோ படித்தது மனதை ஆக்கிரமித்திருந்த இவ்வேளையில், பிரிதல் ஒன்றே பின்கூருக்குக்குத் தீர்வு என்ற முனையில், சரியான தீர்வு 'புரிதல்' தான் என்பதை ஏற்க அவன் மனம் ஸ்ர்க்கமாய் மறுத்தது.

குடும்ப உறவின் அச்சாணி உடைந்து தெறிக்கும் இவ்வேளையில் இரத்த உறவின் பால் மனம் நாடியது. நினைவுச் சூழ்சியில் நெஞ்சில் மாறா ரணங்கள் வலியையும், எரிச்சலையும் தந்தபோது, ஒத்தமாய் அண்ணாவின் அன்பு முகம் தரிசனமானது.

இவள் யோசித்துக் கொண்டிருக்கையில், நாதன், ஏதோ ஒரு முடிவுடன் கட்டிலை விட்டெழுந்து அவள்ருகே வந்தான். கிளர்ந்தெழும் உணர்சிக் கொந்தளிப்பை அடக்க முடியாமல் வந்தனாவும் அவனை எதிர்த்து நிற்கத் தயாரானாள்.

சாதுப் பிள்ளை போல் அவள்ருகில் வந்த நாதன், அவள் சற்றும் எதிர்பார்க்காதவாறு அவனை அப்படியே தூக்கிக் கொண்டு படுக்கையறங்குத் திரும்பினான்.

அவனது தொடுகையில், அவளது உடலில் ஒருவித சிலிப்பு 'கீ' என்று ஏறியது. இதுவரை தனது வாழ்க்கை குறித்து குழப்பித் தவித்த நிலையில் மாற்றம் கண்டது போல், தனது வாழ்வின் தரிப்பிடம் அவனது திசையில் திரும்புவதாய் உணர்ந்தாள்.

அவனது கண்களும், முகமும் சிறுங்கலும், பொய் இறுக்கமும் காட்டினாலும், சினப்பு எதுவுமின்ற மலர்ச்சியடைந்ததைக் கண்ட நாதனின் மனதிலும் கோபச் சீலங்கள் ஒடுங்கி, மனது ஒப்பரவாகிட, செல்லமாய் அவனை நோக்கினான்.

நடந்து முடிந்துவிட்ட யந்த காண்டத்தை நினைக்க நினைக்க யாவும் அநாவசியமான அத்தியாயங்களாய், விரித்திரமாய் உணர்ந்து மனது லேசாகியது. நடந்தவை நிலைகள்தான் என்ற எண்ணம் மனதில் பூதாகாரமாகாமல், கணவன் மனைவி என்கிற ஆத்மாத்த பிணைப்பானது, சகலதையும் மன்னித்து மறக்கத் தயாராகிவிட்ட விணோதத்தை இருவரும் உணர்ந்தனர்.

கைச்சாத்திடாத புரிந்துணர்வு ஒப்பந்தம் ஒன்று, எதுவித சட்ட நிட்டங்களுமின்றி அமுலாக்கப்படுகின்ற இவ் இனிய வேளையிலே, மனதின் ஆழத்தில் ஏதோ ஒரு நெருட்டலையும் வந்தனா உணர்ந்தாள். எனிலும் அது விசுவங்குப மெடுக்காமல், உடலின் தகிர்ப்பில் அமுங்கிப்போனது.

ஏதோ கிறிச்சிட்டுப் பறக்க இருவரும் நிமிர்ந்து பார்த்தார்கள். இரண்டு சிட்டுக்குருவிகள், கூடு ஒன்றை அமைக்கும் பணியில் ஒன்றாய் இனைந்து செய்ப்பட்டுக் கொண்டிருந்தன. பரஸ்பர ஒத்துழைப்பும், பங்களிப்பும் தான் உலக ஆனந்தத்தின் அச்சாரம் என்பது அந்தச் சிட்டுக் குருவிகளுக்குத் தெரிந்திருப்பது போல ஆற்றிவு படைத்த எமக்குப் புரிந்திருக்கவில்லையே என்ற எண்ணம் மேலோங்கியது.

குழப்பங்களும் கவலைகளுமின்றி மனது ஒருவித தெளிவுக்கு வந்தபோது, மகிழ்வால் முகமும் அழகாய் மலர்ந்தது. அந்த மகிழ்வுக்கிடையிலும் கூட குளம் கட்டி நின்ற கண்களை மறைக்க முயல்கிற வந்தனா தோற்றுப் போனாள்.

பெருகிவரும் அவள் கண்ணீரைத் துடைத்தபடி, பார்வையால் நாதன் அவளைத் தேற்றினான். அந்தக் கணத்தில், சற்று முன்னர் மூர்க்கமாக அவன் தன்னைத் தாக்கினான் என்ற எண்ணம் நினைவில் வந்து மனதை முட்டி மோதிய போது, மடை நிறந்த வெள்ளம் போல் குழிக்குமுறி அழ ஆரம்பித்தாள் வந்தனா.

கட்டுக்கடங்காத உடைப்பெடுத்த அவள் கண்ணீர்க் கங்கையில் அவன் அமிற்ந்து, குற்ற உணர்வுடன் தன்னையே கடிந்து கொண்டான்.

அவனது அன்புப் பரிமாற்றத்தில் கிளர்ந்து எழுந்த உடலும், பூரிப்படைந்த உள்ளமும் ஆயிரம் மடைகள் ஒரே நேரத்தில் திறந்து விட்டாற் போல் பொங்கியது. அந்த மோகனமான நிச்பத்தைக் கலைக்க ஒரு வார்த்தை தானும் அங்கு சேப்படவில்லை.

அன்புத் தழுவவில் அந்தக் கணத்தில் எல்லாம் மறந்து இன்ப மழையிலே இருவரும் நனைந்தனர். உறவும் பிரிவும் நிலையானதில்லை என்று அவனது மனது நெகிழ்ந்து, ஏறேறு சங்கிலி, இறங்கிறங்கு சங்கிலிக் கணவுகளாகி முதலிரவுக் கணவனாக நாதன் வந்தனாவின் மனத் திரையில் தரிசனமானான்.

ஒரு வாரமாக மனத்தில் வெறுப்பாய் அரும்பி, கடந்த சில நாட்களுக்குள்ளாகவே பூவாகி, பிஞ்சாகி, காயாகிப் பழமாகி இதோ அழுகி விழுகிறேன் என்ற நிலையிலிருந்த கச்புணர்வானது, அந்தக் கணத்தில் எங்கோ தொலைவந்து கணாமல் போக, அழுகி விழுந்த பழத்தின் முற்றிய வித்து, சில காலம் தரிசாகக் கிட்ந்த விளை நிலத்தில் பதிந்தது. இந்த இரவும் இனித்ததன் விளைவாய் இல்லறம் நல்லறமானது.

கால குழல் பயிர் முளைக்க உகந்ததாக இருந்த அந்த குற் நிலையில், விதையிலிருந்து சிறு முளை பூர்ப்பட்ட போது, புது உறவுக்கான வரவை அறிவிக்குமாற் போல, வந்தனா வாந்தியும், மச்க்கையுமாகத் தவிக்கையில் நாதன் தடி தடித்துப் போனான்.

தன் வாரீசைச் சுமக்கின்ற அன்பு மனைவியைப் பக்குவமாக அனைத்து, 'வந்தனா, நான் பாவி, பல சந்தர்ப்பங்களில் உன்னோடு மிருகமாய் நடந்திட்டன். என்ன மன்னிச்க்க கொள்ளம்மா...' என்று குரல் தளதளக்கக் கூறினான்.

“இஞ்சாருங்கோ, நீங்கள் என்னிடம் மன்னிப்பு கேட்பதா? நான் உங்கட பெண்சாதி, என்னைத்தான் நீங்கள் மன்னிக்க வேணும்...” என்று அவனது வாயைத் தன் தளிர் கரங்களால் போத்தினாள் வந்தனா.

நாதன் குனிந்து இவள் பிள்ளை வயிற்கறத் தடவும் இந்த இனியவேளையில் அண்ணாவை மறந்துபோனாள். அந்தியமாகிப் போனது, பெண்னியச் சிந்தனைகளும்தான்!

இடன்படிக்கையன் பெயரால்...

சீராளன்

இன்றைய நிலையில் அடிக்கடி பேசப்படும் ஒரு விடயமாக அமைவது உடன்படிக்கை என்பதாகும். அடிக்கடி எம்மிடையே பயன்படுத்தப்படும் சொல்லாக மட்டுமன்றி உலகியல் வரலாற்றில் பெரிய மாற்றங்களை, திருப்பங்களை, போர்களை, அமைதியை என பலவற்றைத் தந்த பெருமை உடன்படிக்கைகளைச் சாரும். நாம் கடந்துவந்த காலத்தில் மட்டுமன்றி இனி நாம் காணப்போரும், கடக்கப்பொரும் காலங்களிலும் பல நிகழ்வுகளுக்கு இந்த உடன் படிக்கைகள் வழியமைக்கும் என்பதில் ஜயமில்லை. வாழ்வியலில் வாழ்க்கை முறையியலில் என எல்லாவற்றிலும் ஆழப் புதிநூலிட்ட இந்த உடன்படிக்கைகள் பற்றிய சில செய்திகளையும் சில உண்மைகளையும் வரலாற்று வளர்ச்சியில் வைத்துப் பார்ப்பது பயனுள்ளது.

உடன்படிக்கைகளின் ஆரம்பத்தை நாங்கள் கி.மு. 3000ம் ஆண்டளவில் காணக் கூடியதாய் இருக்கிறது. அக்காலத்தில் சுமேரிய நாகரிகம் பெருவளர்ச்சி பெற்றிருந்தது. அவர்கள் இடையே உட்பூசல்கள் நிறைந்து காணப்பட்டது. தங்களுடைய உட்பூசல்களைத் தீர்க்கும் முகமாக வகாஷ் மன்னரும் உம்மா மன்னரும் மூன்றாம் நாட்டு மன்னரான கிஷ் மன்னரை நடுவராகக் கொண்டு தங்கள் எல்லைச் சிக்கலைத் தீர்க்க விடைந்தனர். கிஷ் மன்னின் தீர்ப்பின்படி சிக்கல் முடிவுக்கு கொண்டு வரப்பட்டு உடன்படிக்கை எழுதப்பட்டது. இவ்களுடைய உடன்படிக்கையின் உண்மைச் சுவடுகள் (Actual Text) கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளது. உடன்படிக்கை எழுதப்பட்டு சில ஆண்டுகளில் மன்னும் இவ்விரு அரசுகளுக்கும் இடையில் ஏற்பட்ட போரில் வகாஷ் வெற்றிபெற வகாஷ் உம்மா அரசு மீது பலவந்தமாக ஒரு உடன்படிக்கையை புகுத்தியது. அதன் மூலம் வகாஷ் புதிய எல்லைகளை வகுத்துக் கொண்டது. இவ்வுடன்படிக்கை புகுத்தப்பட்டு சில ஆண்டுகளில் உம்மாவின் வீரர்கள் வகாஷைத் தோற்கடித்து புதிய எல்லைகளை தாங்கள் வகுத்தனர். இன்று போலவே அன்றும் உடன்படிக்கைகள் வெறும் பத்திரங்களாக மட்டுமே இருந்தனவேயன்றி நடைமுறைச் சாத்தியம் அற்றனவாக இருந்தன என்பதற்கு எமக்கு சான்றாகக் கிடைக்கும் முதலாவது உடன்படிக்கையே காணப்படுவது நோக்கற்பாலது. அதேபோல் இரு பகுதியினரிடையேயான

பிரச்சனைகளுக்கு மூன்றாம் தரப்பை நாடும் பழக்கம் அன்றே காணப்பட்டது என்பதும் முக்கியமானது.

அடுத்த முக்கியமான உடன்படிக்கையை நாங்கள் எகிப்திய நாகரிகத்தில் காணலாம். எகிப்திய மன்னர்கள் வடக்கிலும் கிழக்கிலும் போரிட்டு அங்குள்ள பண்டைய அரசுகளை இனைத்து நிலமானிய அடிப்படையிலான பலமான அரசுகளை நிறுவி வந்தனர். அக்காலத்தில் இருந்த சுமேரியப் பண்பாடுடைய கிட்டைட்டி அரசு (Kingdom of Hittites) எகிப்தியருக்கு பலத்த எதிரியாக விளங்கியது. இப்படைகள் கி.மு. 1750 இல் பாபி லோனியாவை குறையாடின. இவ்விரு வல்லரசுகளுக்குமிடையே சிரியாக் கரையோரத்தில் மிட்டாரியர் களுடைய அரசு இருந்தது. இம் மூவருக்கிடையிலும் போர்கள் மூள கி.மு. 1400ம் ஆண்டளவில் இம் மூவரும் தம்முள் உடன்படிக்கைகளை ஏற்படுத்திக் கொண்டனர். இதை மிட்டாரிய அரசில் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ள களிமண் படிவகளில் காணலாம். உடன்படிக்கைகள் ஏற்படுத்திக் கொள்ளப்பட்டாலும் இம்மூவரிடையே போர் ஓயவில்லை. போர் தொடர்ந்தது. இறுதியில் கிட்டைட்டி அரசனான 3ம் காட்டுசிலிஸ் எகிப்திய மன்னனான 2ம் ராமிசெகடன் கி.மு. 1280இல் ஒரு உடன்படிக்கையைசெய்துகொண்டான். உடன்படிக்கையின் நகல்கள் எகிப்திய மற்றும் கிட்டைட்டி மொழிகளில் எடுக்கப்பட்டுள்ளன. இதில் ஒருவரையாருவர் ஆக்கிரமியாது இருத்தல், ஒருவருக்கொருவர் உதவி செய்தல் வேறு அரசுகள் ஒரு நாட்டின் மீது போர்தொடுத்தால் இரு அரசுகளுமாய் சேர்ந்து போர் தொடுத்த அரசுக்கெதிராய் போரிடல், புரட்சி, ஆக்கிரமிப்பு போன்றவற்றை நிறுத்தல், ஒரு நாட்டைச் சேர்ந்தவர் மற்ற நாட்டுனர் நுழைந்தால் அவருக்கு புகலிடம் வழங்காமல் அவரை மீள ஒப்படைத்தல் போன்ற பல விடயங்கள் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளன. இன்றைக்கு கிட்டத்தட்ட 23 நாற்றான்டுகளுக்கு முன் எழுதப்பட்ட ஒரு உடன்படிக்கை தற்கால உடன்படிக்கைகளில் பல அம்சங்களை தன்னகத்தே கொண்டிருப்பது வியப்பிக்கின்றது.

இவ்வாறாக பண்டைய காலம் தொட்டு காணப்பட்டு வந்த உடன்படிக்கைகள் காலப்போக்கில் உலகில் போரத் தொடங்கும் ஆயுதமாகவும் சமாதானத்தைப் பேணும் ஆவணமாகவும் பயன்பட்டுள்ளது. உடன்படிக்கைகள் காலப்போக்கில் போர், சமாதானம், எல்லைப் பிரச்சினை

என்பவற்றை எல்லாம் தாண்டி போருளாதாரம், சமூகவியல் தன்மைகள், பண்பாட்டுப் பாதுகாப்பு போன்ற பல விடயங்களுக்காகவும் எழுதப்படத் தொடங்கின. இந் நிலையில் உடன்படிக்கைகள் பற்றி வாசிந்டன் இர்விங் சொன்ன கூற்று முக்கியமானது.

“தன்னுடைய படைவலிமையைக் கையாண்டு ஒருநாடு மற்றொரு நாட்டிடமிருந்து பெறக்கூடிய நன்மைகளை அமைதியாக இருந்து கொண்டே குழ்ச்சியாலும் மந்திரி சபையின் கருவுச் செயல்களாலும் அடைந்து விடக்கூடிய தந்திரமான வழியே உடன்படிக்கை என்பது இது தன் அண்டை வீட்டான் சொத்தை பகிரங்கமாக தன்முரட்டுத்தனத்தால் கைப்பற்றும் ஒரு திருடன், சாதுவான கண்ணியம் மிக்க கீர்த்தி பெற்ற குடிமகனாக மாறி அதையே மோசடி செய்வதை ஒத்ததாகும்”

இன்று உலகில் அமைதியைக் குலைக்கும் ஒரு நீண்டகாலப் பிரச்சனையாக இருந்து வருவது இஸ்ரேலியப் பலஸ்தீனப் பிரச்சனையே. இப்பிரச்சனைக்குரிய விதையைத் தூவியது ஒரு உடன்படிக்கை என்பது பலர் அறியாத விடயம். முதலாம் உலகப் போரின் போது ஜேர்மனியைத் தோற்கடிக்கும் நோக்கோடு பிரித்தானிய மந்திரிகளில் ஒருவரான பெல்போர்(Belfour) என்பவர் ஜேர்மனிய யூதர்களுடன் உடன்படிக்கை ஒன்றை ஏற்படுத்திக் கொண்டார். இது “பெல்போர் உடன்படிக்கை” என அழைக்கப்படுகிறது. இதன்படி போரில் பிரித்தானியா வெல்வதற்கு ஜேர்மனியில் இருக்கும் யூதர்கள் உதவிசெய்வார்கள் எனின் அவர்களுக்கு படிப்படியாக தனிநாடு ஒன்றை பிரித்தானியா ஏற்படுத்திக் கொடுக்கும் எனக் கூறப்பட்டு இருந்தது. இவ்வடின்படிக்கையின் பெயிலேயே ஜேர்மனியில் உள்ள யூதர்கள் முதலாம் உலகப்போரில் ஜேர்மனி தோல்வியடைவதற்கும் பிரித்தானியா வெற்றிபெறுவதற்கும் வழியமைத்துக் கொடுத்தனர். இவ்விடத்தில் ஒரு வாதத்தை முன்வைக்கலாம் எவரும். இரண்டாம் உலகப்போரின் போது பல இலட்சம் யூதர்களை கிடலர் கொன்று குவித்தது சரியானது என்பதே அவ்வாதமாகும். முதலாம் உலகப் போரில் ஜேர்மனியைக் காட்டிக் கொடுத்த யூதர்கள் மீண்டும் ஒரு தடவை அவ்வாறான ஒரு செயலை செய்யக்கூடாது என்பதற்காகவே கிடலர் யூதர்களை கொன்றான் என்ற கிடலர் ஸார்பான் வாதத்தை வைப்பது கூட தவறில்லை என ஆகிவிடும். எது எவ்வாறாயினும் இறுதியில் பல இலட்சம் உயிர்கள் காவு கொள்ளப் படுவதற்கும் தொடர்ச்சியான முற்பத்திற்கும் வழிவகுத்த பெருமை ‘பெல்போர்’ உடன்படிக்கையைச் சாரும் என்பதில் ஜூம் இல்லை.

இவ்வாறாக பல பிரச்சனைகளை தோற்றுவிப்பதாக நீண்டகால கசப்புணர்வுகளுக்கான விதைகளை விதைப் பதாகவே நாம் உடன்படிக்கைகளைக் காண்கின்றோம். தற்காலத்தில் உடன்படிக்கைகள் மிகவும் அழகான முறையில் புகுத்தப்படுகின்றன. வல்லரசு நாடுகள் தங்கள் ஏகாதிபத்தியத்தை நிலை நிறுத்தும் முகமாக வளர்முக நாடுகளில் தங்கள் கட்டுப்பாட்டைப் பேண நேரடியாக

அல்லாமல் மறைமுகமாக அதாவது சர்வதேச நிறுவனங்கள் மூலம் வலுக்கட்டாயமாக உடன் படிக்கைகளைத் தினிக் கின்றன. உலக வங்கி நாடுகளுக்கு உதவி செய்தல் என்பதன் பெயரால் நடைபெறுவது உண்மையில் அதிகாரத் தினிப்பே, வளர்முக நாடுகளும் வேறு வழியின்றி உலக வங்கி தருகின்ற பணத்திற்காக அவர்களுடைய கோரிக்கைகளுக்கு உடன்படுகின்றன. உண்மையில் உடன்படிக்கைகளின் பெயரால் வளச்சுரண்டலும், உழைப்புச் சரண்டலும், பண்பாட்டுச் சீரழிவுமே எஞ்சுகின்றன. ஆனால் இன்றைய நிலையில் உடன்படிக்கைகளே அரசியலின் துண்களாக அமைந் திருப்பதால் இவ்வாறாக பாதிப்பை ஏற்படுத்துகின்ற உடன்படிக்கைகள் தொடரும் என்பதில் ஜூமில்லை. இவ்விடயத்தை கவிஞர் சோ.பத்மநாதன் அவர்கள் மொழிபெயர்த்த ஆபிரிக்காவின் கோரிக்கை என்ற வைப்பிய நாட்டுக் கவிஞரின் ஆபிரிக்க கவிதை அழகாய் சொல்கிறது.

நான் நீயல்ல

ஆனால்

நான் நானாக இருப்பதற்கு

நீ

ஒரு சந்தர்ப்பம் தருகிறாயில்லை.

நீ

என் விஷயக்களீல்

தலையிடுகிறாய்

ஏதோ அவை

உன் விஷயக்கள் போலவும்

நீ நான் போலவும்

‘நான் நீயாக இருந்தால்...’

உனக்குத் தெரியும்

நான் நீயல்ல

என்றாலும்

நீ

என்னை நானாக இருக்க

விடுகிறாயில்லை.

நான் நீயாகவும்

உன்னைப்போல்

போகலாம் நடக்கலாம்

சிருதிக்கலாம்

என எண்ணும்

உனக்குப் புத்தியில்லை

உன் பக்கம் நீயாயமுயில்லை.

கடவுள் என்னை நானாகவும்

உன்னை நீயாகவும்

படைத்தார்

கடவுள் பேரால் கேட்கிறேன்

என்னை

நானாக இருக்கவிடு.

நனவு அழும் நாட்கள்

த.வெட்டியசீலன்

சில்வண்டு ஒன்று திகைத்து அலறிற்று.
மெல்லமெல்ல வந்து
இருட்காடு மண்டிற்று.
எங்கும் நீசப்தம் இருந்து... வேர் ஊன்றிற்று.
அங்கங்கள் சோர்ந்து
அயர்ந்து சுருண்டுள்ளேன்.
ஏதோ மணமென்று எணைச்சுழுந்து பரவுகுது.
'புல்லாந்தி பூத்தால் புறப்படும் மணம்' என்று
சொல்வாளென் ஆச்சி;
அப்பு... அது புடையன்
பாம்பினது கொட்டாலி மணமென்று பரபரப்பார்.
நான்றயேன்... எதன்வாசம் என்பதனை!
நானிருக்கும்
குழலிலே இப்போ அந்தமணாஞ் சரக்கக்
குறண்டிக் கீடுக்கின்றேன்.
காற்றென் குடிசையதன்
கற்றைக் குழல்நீலி விளக்கை அணைத்திற்று!
அயலில் சரசரப்பு ஒன்றெழுந்து
வேலி மீது-
தேதோ நுழைவதுவாய் மிரட்டு.. எழுந்துகொண்டேன்.
ஒருவேளை கொட்டாலி விட்டபடி
புடையன்
வருகிறதோ வாசலுக்கு? அரண்டு விழிக்கின்றேன்.
சற்றுமுன்னைப்பக் காட்டில்
சடுதியாக அந்த மணம்
சற்றுமுற்றுஞ் குழ என்முச்சுத் தீணறுகுது
புல்லாந்திப் பூப்போ?
புடையனது கொட்டாலி
தானோ கவிகிறது...?
கேட்டுமனாஞ் சாகிறது

புதிய தரீசனம்
கலை இலக்கிய அறிவியல்ச் சஞ்சிகை

தொடர்புகளுக்கு:

ஆசிரியர்,
புதிய தரீசனம்
வதிரி
கரவெட்டி

**ஜமேய்க்கக் கதை: யமக்கல் றிக்கே காட்
ருமிழில்: சாந்துன்**

காலை பகலாகும் வேளை, ஜமேய்க்காவின் அந்தக் ருமிழிற்பின் காய்ந்து வரண்ட காணியில் ஒரு சோகை பிழத்த மாமாத்தின் கீழ் வகுப்பு நடந்து கொண்டிருக்கிறது. அமளிப்படும் பெண்களுக்கும் அங்கு மின்கும் அலைந்தபடி கஞ்சா அடிக்கும் ஆண்களுக்கும் அதைக் கவனிக்க நேரமில்லை.

ரோனிதான் ஆசிரியர் சிறிய உருவம். பதினேழு வயது. முரட்டுத்தனம் தெரிகிற தோற்றும். கல்லில் உட்கார்ந்து தன் மாணவர்களுக்குப் போதனை நிகழ்த்திக் கொண்டிருக்கிறான். இலோக எண்ணேயை தேய்த்த துணியினால் அவன் கரங்கள் ஒரு துப்பாக்கியை அன்புடன் துடைத்துக் கொண்டிருக்கின்றன.

நாலு பையன்கள்தான் வகுப்பில். ஒன்பதுக்கும் பதினாலுக்கும் இடைப்பட்ட வயது. கிழிந்துபோன காற் சட்டைகளுடன் அழுக்குக் காட்போட் துண்டுகளில் உட்கார்ந்தபடி முன்னாலிருக்கிற தங்கள் ஹீரோவைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். பிரமிப்பும் பரவசமும் மின்னும் கண்கள்,

“நீங்கள் எப்பவும் உங்கட ஆயுதத்தை சுத்தமா வைச்சிறுக்கவேணும்”, ரோனி விளக்குகிறான்.

“ஒரு சுத்தமான துப்பாக்கிக்கு எப்பவுமே மதிப்பிருக்கு. நேற்று ராத்திரி ஒரு அலுவலகம் போனபோது ராக்ஸிக் காரன்ரை தலைவர் இதை நீட்ட வேண்டி வந்தது. அந்த நேரம் இது அழுக்காயிருந்திருந்தா அவன் என்னை ஒரு தொழில் தெரிஞ்சவன் என்டே நம்பியிருக்க மாட்டான்”

மாணவர்கள் ஆளை, ஆள் பார்த்துப் புன்ன

கைத்தார்கள். ரோனி, தொழில் தெரிந்த ஆள் என்பது அவர்களுக்குத் தெரியும்.

“அதாலேதான் வேறுக்கதையில்லாம் வாகனத்தைத் தந்திட்டான்.”

ஒன்பது வயதுப் பையன் கையை உயர்த்தினான்.

“அவனைக் கொண்டிட்டாங்களா?”

ரோனி தலையசைக்கிறான். தோட்டாக்கள் சியான விலையுள்ள சாமான்கள் என்பதை அவன் கூட்டிக் காட்டினான். நீங்கள் அதுகளை வீணாக்கக்கூடாது.

பையன்கள் புரிந்துகொண்டவர்களாய்த் தலையாட்டினார்கள்.

துப்பாக்கிக் குழாய்க்குள் துணியை நுழைத்தவாறே ரோனி சொல்கிறான்.

“பாருங்கோ, இந்த ஒட்டை எவ்வளவு சின்னது. ஆனா, இது உங்கட மூஞ்சைக்கு இரண்டங்குலத்துக்கு முன்னாலை இருக்கேக்கை, ஆள்விழுங்கிக் கிடங்கு போலத் தெரியும்”

எதோ நினைவு வந்தவனாக அவன் சிரிக்கிறான்.

“அந்தச் கடைக்காரனைக் கேட்டுப்பாத்தால் தெரியு. இரவுக் கடை யூட்டிறநேரம். காரைக் கொண்டுபோய் முன்னாலை விட்டிட்டு, என்ஜினையும் நிப்பாட்டாமல் ஆளிலை பாய்ஞ்சன்”

காகங்கடைச்சாமான்களுமாய்த் தான் அடித்த மின்னல்வேகக் கொள்ளளையை விபரித்துவிட்டு ரோனி தோட்டிகிறான்.

“எல்லாம் முடிச்சிட்டு. நான் பூறங்காட்டிக் கொண்டு கடைக்கு வெளியாலை மெல்லமெல்ல வாறன், என்றை துவக்கு அவனைக் கவனிச்சபாடி அவனும் அதைத்தான் கவனிச்சபாடி. என்ற முகத்தைக்கூடப் பாத்திரான், நிச்சயமா”

துவக்கின் கைப்பிடியை மினுக்கியிட ரோனி சொல் கிறான்.

“தொழில் செய்யிறவனுக்கு ஆயுதந்தான் முக்கியம். அதைத் துடைச்சுத் துப்புவா வைச்சிருக்க வேணும். இன்டைக்கு காலைச்சாப்பாடு இது தந்ததுதான். காலை அம்மாட்டக் குடுத்தன், ஷெல்லிக்கும் மாவினுக்கும் இந்த மாதம் பள்ளிக்காச கட்ட”

பதினாலு வயதுக்காரன் கேட்கிறான்.

“இது உங்களுக்கு எப்பிடிக் கிடைச்சுது, ரோனி?”

“நியூ யோக்கிலையிருந்து அப்பா அனுப்பினது. கஸ்ரம்ஸ் கெடுபிடியள் இறுக முந்தி..”

பத்து வயதுக்காரன் முதல் தடவையாகப் பேசுகிறான்.

“இதை ராத்திரிப் பாவிச்ச நீங்களோ, ரோனி?”

சுத்தமாக்கும் வேலை தொடங்கமுதல் அதிலிருந்து கிளம்பிய காந்தல் மணம் நினைவுக்கு வந்தவர்களாய் ஆவலுடன் ரோனியின் முகத்தை நோக்கினார்கள் பயயன்கள். ரோனி தலையாட்டுகிறான். இதயங்கள் படபடக்கின்றன. இதோ வருகிறது உச்சகட்டம்.

“நான் கிங்ஸ்ரனுக்குத் திரும்பிக் கொண்டிருக்கேக்கை, ஒரு சீவ்ய லைற் பின்னாலை வந்துகொண்டிருக்கு. பாத்தா, பொலிஸ்காரன். கலைச்சுக்கொண்டு வாறன். என்ற கார் சறுக்கி ஒரு விளக்குக்கம்பத்திலை மோதிற்றுது.

பொலிஸ்கார் வந்து பின்னாலை நிக்குது. ஒருத்தன் இறங்கி வாறான்.

‘ஜூலியைக் காட்டு’ எண்டான். என்னைச் சோதிக்க வேணுமெண்டான்.

‘வடிவாச் சோதியுங்கோ, ஜௌயா’, காராலை இறங்கினன். நான் பிறகும் மறியலுக்குப் போனா அம்மா பாடு என்னாகும் என்டு யோசினை வந்துது. ஆள் கிட்டவர... மெல்ல எடுத்தன்..”

பயயன்கள் மூச்சவிட மறந்து கேட்டுக்கொண்டு குக்கிறார்கள் - இதுதான் இடம்.

ரோனி துவக்கை உய்த்துகிறான். “நெஞ்சிலை ஒரு குடு.” அவன் கை இழுத்துக்கொள்கிறது.

ஓன்பது வயது கிணுக்கிட்டது. “அப்ப, ஆள் சரியா?”

‘வேறென்ன?’ என்பதுபோல் ரோனி தோள்களைக் குலுக்கினான்.

பதினாலு வயது, ஓன்பது வயதை அதுடியது,

“ஆயுதம் சரியில்லையென்டா, குடு தவறியிருக்கும். அவன் என்னைப் போட்டிருப்பான்.”

விருதுகள்

அன்றை
பாலசிங்கம்

வட்டுரை தொகுப்பு

விடுதலை

ஆசிரியர்: அன்றை பாலசிங்கம்

அரசியல் தத்துவார்த்த கட்டுரைகள் அடங்கிய கட்டுரைத் தொகுப்பு

“ரோனி” பதினாலு வயது மெல்லக்கேட்டது.

“என்ன?”

“அடுத்தமுறை தொழிலுக்குப் போகேக்கை என்னையுங் கூட்டிக் கொண்டு போறிங்களா?”

ரோனி, வேண்டுகோளைப் பரிசீலிக்கிறான். பதினாலு வயது? அப்ப, ஆயுத்தமாகத்தான் வேணும்.

“ஒனக்கு ஒரு ஆயுதம் வேணுமே, சட்ஸ்”

பயயன் ஆமோதிப்பது போலத் தலையாட்டனான்.

“பாப்பம்”, என்கிறான் ரோனி.

சட்சின் குன்களில் நம்பிக்கை ஒளி தோன்றுகிறது.

“உங்களிட்ட வேறை இருக்கா?”

ரோனி, தலையைக் கதவுப்பக்கம் காட்டுகிறான்.

“உள்ளே.”

சட்சுக்கு மகிழ்ச்சியில் தொண்டை அடைத்துக் கொண்டு, சொற்கள் வெளிவரக் கஷ்டப்பட்டன.

“எப்ப?... எங்கே?..”

“பொலிஸ்காரன்ரை?” ரோனி சொல்கிறான், “அதை விட்டுட்டு வருவனேண்டு நினைச்சியா? இதைத்துடைச்சு முடிச்சிட்டு எடுத்துக் கொண்டு வந்து தாறன். நீ அதைத் துடை”

*

குலோத்துங்கன்
கவிதைகள்

நால் நோக்கு

இலட்சிய வீறும் அரச்சுற்றும்

கவிஞர் இ. முருகையன்

‘குலோத்துங்கன் கவிதைகள்’ (முழுத்திரட்டு) 2002 ஆண்டில் வெளியாயிற்று. எனினும் அதைப் பார்வையிடும் வாய்ப்பு எனக்குச் சற்று காலந்தாழ்த்தியே கிடைத்தது. அது-தூர-கால இடைவெளியின் பேரான ஒரு சிறு சுணக்கும். சென்ற ஆண்டின் இறுதிவாக்கில் இந்தப்புத்தகம் கிடைத்தவுடன் பேராவலுடன், அதே வேலையாக உட்கார்ந்து இதனைப்படித்து முடித்தேன். ‘போர்சியர் வா.செ. குழந்தைசாமி’ ஆகிய குலோத்துங்கன் அன்று தொட்டு இன்றுமட்டும் இயற்றித்தந்த கவிதைகளை அள்ளி அள்ளிப் பருதி நுகர்ந்தேன். அவற்றின் பண்புகளையும் யென்களையும் இனங்காண முயன்றேன். அக் கவிதைகள் பற்றி என் கருத்தையும் கணிப்பிட்டையும் கவிஞர் தெரிந்து கொள்ள விரும்புகிறார் என்ற செய்தியும் எனக்கு எட்டிற்று. அதுபற்றி எழுதவேண்டும் என்னும் ஆர்வமும் உண்டாயிற்று.

கவிதைகள் பல - ஏற்றதாழ அறுநாறு பக்கங்கள். அவை பலதிற்பட்டவை; பல்வேறு காலப்பகுதிகளைச் சார்ந்தவை; பல்வேறு அக்கறைகளையும் பொருள்களையும் உணர்வுகளையும் தழுவி எழுந்தவை; பல்வேறு விருப்பு வெறுப்புக்களையும், ஆர்வங்களையும் அங்கலாய்ப்புக் களையும், இலட்சிய தாகங்களையும் பற்றித் தோன்றியவை; இவற்றை எல்லாம் பகுத்தறிவதும் உட்புகுந்து உணர்வதும், ஒன்றி நின்று துய்ப்பதும், காய்தல் உவத்தல் இன்றி மதிப்பிடுவதும் கல்யாண காரியங்கள் அல்ல. அவசரக் கோலத்தில் எதையாவது சொல்லிவிட்டுப் போவது முறையாகாது. பல்காற் பயின்று நுனுகி ஆய்வதே சரியான அனுகலாய் இருக்கும்.

அவ்வாறானதோர் ஆய்வாக இக்கட்டுரையை அமைப்பதில் தனிப்பட்ட வசதியீனங்கள் இப்பொழுது எனக்கு உண்டு. ஆகையால் குலோத்துங்கன் கவிதைகளின் உயிரினைய பண்புகள் எவையெவை என்று இனங்கண்டு காட்டி அமையலாம் என்று கருதுகிறேன்.

I

குலோத்துங்கன் கவிதைகளின் முதன்மையான பண்புகள் என எனக்குத் தோன்றுவன், அவற்றின் இலட்சிய வீறும் அரசு சீற்றமும் ஆகும்.

இலட்சியம் என்பது வெற்றுவெளியிலே - வெறும் குனியத்திலிருந்து பிறப்பதல்ல. நம்மைச் சூழவுள்ள சாதாரண உலகை நாம் பார்க்கிறோம். பாரதிதாசனார் சூழவதுபோல், தொற்று நோயும் ஏற்றமையும் பணக்காரர் தொல்லையும் என்றவாறு நானுறு தொல்லைகள் நமக்கு. நடைமுறை உலகத்தின் உண்மை அதுதான். சரியாகச் சொல்லப்போனால், நடப்பியல் உலகம் - அதன் நிலைமை அப்படி ஒன்றும் மகிழ்ச்சி கொள்ளக்கூடிய விதத்தில் இல்லை. அதனாலேதான், குலோத்துங்கன் சூழவார் -

“விண்ணிலே உள்ளதனும் மாளிகையை எண்ணி மேலேபார்த் தீருப்பவரை வேண்டுவதைஞ்சில்லை மண்ணிலே தாமரக மாளிகை ஒன்றாகக் கொள்கொண்ட திற்பிகளை வரவேற்க வந்தோம்”

என்று,
“பசிக்கின்ற உயிர்கண்டு பதைக்கின்ற நெஞ்சர் பகுத்துண்பர், பலசூலவும் படைத்துண்பர் வருக இருக்கின்ற துயிரெலும் இல்லாத வையும் இந்தீலத்தில் இப்பற்றிப்பில் இயலும் என்பர் வருக”
இது நம் கவிஞரின் அறைப்பொலி; அவருடைய ஆன்ம நாதம்.

‘தேடிச் சோறு நிதம் தின்று - சில / சின்னங் சிறு கதைகள் பேசி / வாடித் தொழில்கள் சில செய்து-பிரி / வாடத் தொழில்கள் பல புரிந்து மாய்ந்து விழும் வேட்க்கை மாந்தர்களையப்பறி பார்திப் புலவன் பாடினான். குலோத்துங்கன் குரலும் அதே சூருதியிலேதான் பேசுகிறது.

“வேடுக்கை மனிதரை யாற் வேண்டுவதைஞ்சில்லை வினையாளர், புத்துலக வேட்பாளர் வருக!
வாடுக்கை, நடைமுறை நம் மரபுன்பு யாவும் வளருவன்; மாறுவன்; மாற்றுவர் வருக”

இப்படி அறைகூவி அறைகூவி அமைக்கின்றார் நம் கவிஞர்.

‘விண்சமைப்போ’ வருக என்பது குலோத்துங்கனின் அறைப்பு; அவருடைய அறைகூவல்;

விண்வெளிவரை எட்டு விரிந்து முழங்கும் அறைப்பொலி; விழிப்பையும் விடுதலையையும் வேண்டு நிற்கும் விளிப்பு. வீரவாசகம்.

குலோத்துங்கன் கவிதைகள் பலவற்றிலும் இந்த இலட்சியீறு, குறிக்கோள் விளக்கம், இலக்கு முழக்கம் விரவி அமைந்துள்ளதை நாம் அவதானிக்கலாம்.

இலட்சிய வீறு மிகக் நம் கவிஞரின் ஆக்கங்களிலே தவிர்க்க இயலாதவறு வந்து பொருந்திவிடும் மற்றொரு போக்கையும் - அதாவது பண்பினையும் - நாம் கவனிக்கத் தவறக்கூடாது. நடப்பியலின் கோர சொருபங்களை சற்று தொலைவில் நின்று சுட்டிக்காட்டும் இவர்தம் கலையாக்கங்களில், துண்டுயரங்கள் நெருக்கமாகவோ நுனுக்கமாகவோ படஞ்செய்யப்படுதல் ஒப்பிட்டளவில் குறைவாகவே உள்ளன என்று சொல்லலாம். பஞ்சமும் நோயும் பரிதவிப்பும் பொதுமை கூடிய நிலையிலே சுட்டிச் சொல்லப்படுகின்றனவே தவிர நுட்ப விபரங்களை துலக்கமாகக் காட்டும் அண்மைக் காட்சிகளாக, 'குளோசப்புகளாக' வருதல் குறைவு. இது இவருடைய கவிதை ஆக்க முறையின் ஓர் இயல்பு என நாம் அமைதி காணலாம்.

இந்தப் பண்பின் மற்றொரு பரிமாணமாக, இவருடைய கவிதை மொழியிலே யின்றுவரும் சொல்லாட்சியின் தன்மையை நாம் காணலாம்.

II

தமிழ் வழக்குகளைவிபரிக்க முற்பட்ட திறனாய்வாளர்கள் 'செந்தமிழ்' என்றும் 'கொடுந்தமிழ்' என்றும் பாருபடுத்தி ஒருகாலத்திலே பேசியதுண்டு. ஆனால் புனைக்கதை இலக்கியத்தைப் பொறுத்தவரை நியமான செம்மொழி வழக்குக்குஅப்பால், சாதாரண பேச்சு மொழி வழவங்களும் கணிசமாய் இடம்பெறுவதுண்டு. குறிப்பாக, கதைமாந்தர்களின் உரையாடல்களிலே இயல்பான பேச்சு வழக்கு வடிவங்கள் அப்படியப்படுவே அனுமதிக்கப்படுவதை நாம் அறிவோம். ஆனால், செய்யுள்களிலே அவை அருமையாகவே இடம் பெறும். இருந்தபோதிலும் சிலவகைப் பாட்டுக் களிலே, எடுத்துக்காட்டாக, கொத்தமங்கலம் கூடி, சுரபி, என். எஸ். கிருஷ்ணன் முதலியோரின் பாடல்களிலே கொச்சை மொழி என்றும் இழிசனர் வழக்கு என்றும் சுட்டப்படும் பேச்சியல் வடிவங்கள் கணிசமான அளவு கையாளப்பட்டமைய நாம் நினைவு கூரலாம்.

அது எப்படி இருந்தபோதும், கவிஞர்கள் எனப்படுவோர் கையாளும் மொழி - ஒப்பிட்டளவிலே - சிதைவில்லாத செம்மொழியாக அமைவதே இயல்பு என்று கருதப்படுகிறது. ஆனாலும் கவிஞர்களிற் சிலர் பேச்சுவழக்குப் பிரயோகங்களை அளவுற்று பயன்படுத்திப் பார்த்துள்ளனர். இதற்குத் தமிழ் இலக்கியத்திலும் சான்றுகள் இல்லாமல் இல்லை. இந்த இடத்திலே, பாவேந்தர் பாரதிதாசனார் செய்து பார்த்த ஒரு சிறு பரிசோதனையைக்கூட எடுத்துக் காட்டலாம்.

'வீரத்தாய்' நாடகத்திலே காளிமுத்து என்ற பாத்திரம். காளிமுத்து பேசுகிறான். எப்படி?

"என்ன கெழவா? பொடியனைக்கே? இங்கே வா!

கன்னா லின்னா இன்னு கத்துறியே என்னாது? மாடுவளை மேயக்க ஏடு! மாந்தோப்பில் ஆட வடு காடுவளே சுத்தவிடு! கல்வி சொல்லித் தாராதே

ஆனா நீ பேரய் வா அழைச்சிப்போ பையனையுட் ஒராய் இல்லாத இடம் ஒட்டு"

இங்கு கல்வி அறிவில்லாத காளிமுத்துவின் பேச்சாகப் பாவேந்தர் இந்தப் பகுதியை அமைத்துக் காட்சியிருக்கிறார். மொழிச் சிதைவுகள் இருந்தாலும் காளிமுத்துவின் பேச்சைக்கூட ஒப்பு செப்பமான வெண்பா யாப்பிலே பாவேந்தர் அமைத்துக் காட்சியளரார்.

இதிலிருந்து நாம் தெரிந்துகொள்வது என்ன?

நியம மொழியின் மாற்று வடிவங்களைக் கூட, பேச்சு வழக்கினைத் தழுவி அமைத்துக் கொண்டு, கவிதை இலக்கியத்துக்கு வளம் சேர்க்கலாம். ஆனால், தமிழ்க் கவிதைக் கலைஞர்கள் இந்தவிதமான பரிசோதனைகளில் அதிகம் நம்பிக்கை வைக்கவில்லை.

அதே சமயம் 'குலோத்துங்கன் தமிழ்' பொதுமக்களின் மொழிப் பிரயோகத்துடன் அதிகம் நெருங்கிப் போகாமல், புலமையாளரின் போக்குகளையே அதிகம் தழுவியதாய் உள்ளது. இதனால், சாமானியர்களின் சொல்லாடற் போக்குகளிற் பெரிதும் தோய்ந்து நில்லாமல், கற்றிவாளர்களின் சொல்லாடற் புலத்திலேதான் புறங்கிக் கொண்டிருக்கிறது.

அல்லாமலும், 'குலோத்துங்கன் தமிழ்' பத்தம்பாட்டு, எட்டுத்தொகை முதலான செம்மொழிப் படைப்புகளின் தன்மைகள் சிலவற்றைக் கொண்டு விளங்குகிறது. இதையே வேறொரு விதத்திலே சொல்வதானால், சொல்வளத்தைப் பொறுத்தவரையில் பண்டைத் தமிழ் வழக்குகளை அதிகம் தழுவியவையாக, குலோத்துங்கன் கவிதைகள் உள்ளன. இதை ஒரு குறையாகவே பாராட்டாகவோ யான் இந்த இடத்திலே எடுத்துப் பேசவில்லை. நடுநிலையானதோர் அவதானிப்பாகவே சுட்டிச் செல்ல விரும்புகிறேன்.

வேறொரு வாய்பாட்டினாலே சொல்வதானால், மொழிச்செம்மையும் மொழிப்பொதுமையும் நடையியலின் இரு முனைகளாக (poles) நாம் கொள்வோம் எனின், 'குலோத்துங்கன் தமிழ்' 'செம்மை' என்றும் முனைவுக்கு அண்மையிலும், 'பொதுமை' என்றும் முனைவுக்குச் சேய்மையிலும் உள்ளதென இனங்காட்டலாம்.

III

குலோத்துங்கன் கவிதைகள் இலட்சிய வீறுள்ளவை என ஏலவே நாம் கண்டுள்ளோம். இந்த இலட்சியப்பற்றின் தவிர்க்க இயலாத ஒரு துணைக்கூறாக அவருடைய அறச்சீற்றும் அமைகிறது.

இலட்சியச் சிகரங்களுக்கு அண்மையில் உயர்ந்து நிற்கும் அவருடைய எண்ணங்கள், சிறுமை கண்டு போக்குகின்றன. அது இயல்புதானே!

சிறுமைகள்டு பொங்குதல் வேண்டும் என்று தெரிவித்தவர் சுப்பிரமணிய பாரதியார். அவர் வழி வந்த பாரதிதாசனாரும் கரண்டலையும் சூததயும் அறியாமையையும் மூடத்தனங்களையும் கண்டு சீறியவர். மூடத் தனத்தை மூடுக்கிவிடுவன மதங்களாயின் அவற்றை நிர்மூலப்படுத்த வேண்டும் என்று முழங்கியவர். பாரதிதாசனில் பற்றுக்கொண்ட குலோத்துங்கனும் சமூகத்தில் நிலவும் அறியாமைகளைக் கண்டு வெகுண்டெழுந்து பாடுகிறார்; ஆற்றாமைகள்டு சீற்றும் கொள்கிறார்; கோழைத்தனத்தைக் கண்டு கோபிக்கிறார்; குள்ளத்தனங்களை முனிந்து சபிக்கிறார். இவ்வாறு கவிஞரின் அறச்சீற்றும் பல்வேறு பரிமாணங்களை எடுக்கிறது.

‘மனிதம் எரிகிறது’ என்னும் கவிதை கடுங் கோபத்துடன் நெருப்பெடுக்கறது. இது சமூத்தில் நிகழ்ந்த | நிகழும் அறியாமைகளை உணர்ச்சி வீச்சாகிச் சாடுகிறது.

“கனவெல்லாம் ஈழத்தின் அவலக் காட்சி
கணவிழித்தால் உயிர் பற்றி ஏறவதேபோல்
மனமெல்லாம் வேகிறது; கயவர் செய்கை
மனத்தை எரிக்கிறது; வையம் காணா
சனத்தின் எனத்தின் கனம்: ஆட்சி
ஏற்றவர் தம் கொலைவெற்றின் கேரக்கூத்து
சாணத்தில் நூலிகின்ற புழுவும் கூடத்
தாங்காது துடித்தெழும் புன் கொடுமைச் செய்கை....”

கடுங்கோபத்துடன் எழுந்த இக்கவிதை நம் கவிஞரின் உணர்ச்சி வீறு எவ்வளவு காரமானது என்பதைப் புலப்படுத்தி நிற்கிறது. ‘மனிதம் எரிகிறது’ என்னும் இக் கவிதை கோபாவேசத்தின் கொடுமை என்று கொள்ளப்படத் தக்கதன்றோ? அரச பயங்கர சங்காரத்தின் இழிவை இதைவிடக் கடுமையாகக் கண்டிக்க முடியாதல்லவா?

‘சுமைதாங்கிகள்’ என்னும் கவிதை வன்செயல், மதவெறி, வறுமைச்சுமை ஆகிய துன்பங்களை நோக்கி அவற்றைத் தீர்க்கத்தெரியாது தீண்ணும் அசமந்தப் போக்கினரைச் சாடுகிறது.

“அன்பென்ன, அருளின்ன, மதங்கள் போற்றும் ஆண்டவனின் பெயர் கூறப் பகையை சேர்ப்போர் வன்றுறையின், மதவெற்றின் பராம் தாஸ்கி வளைந்துள்ள ‘சுமைதாங்கி’ வழிக்கல் நாஸ்கள்.

.....
வளர்ந்துள்ள மாறுடம் என்றுரைப்பார்; எல்லாம் வர்த்தையடா வறுமையினைத் தாஸ்கித் தாஸ்கித் தளர்ந்துள்ளோம்; கண்ணிருளப் பசியின் பராம் தாஸ்கு முனகும் ‘சுமைதாங்கி’ நாஸ்கள்”

என்பார் கவிஞர். இதனை வெறும் தன்னிரக்க உணர்வென்று தள்ளிவிட முடியாதன்றோ? கவிஞரின் கூற்று மானுட இனத்தின் மனச்சான்றைத் துயில் எழுப்பி அதனைச் சீற்றங்கொள்ள வைக்கும் திருக்குரல் அல்லவோ!

‘மதம் எதற்கு : மொழி எதற்கு’ என்னும் மற்றொரு கவிதை உட்பகையை வளர்க்கும் பிரிவினைகளின்

கொடுமையையும் இழிவையும் பிட்டுக் காட்டுகிறது.

“மதம் எதற்கு, மொழி எதற்கு, நாடுதான் ஏன் மானுடர்தம் வளர்ச்சிக்கு வழிவகுக்க உதவுதற்கு நாம் படைத்தேங்கு, அவயே நம்முள் உட்பகையை வளர்ப்பதெனின் ஒழிதல் நன்று

பாலாஞ்சும் மழுவையையும் பிரீத்துப் பேசும் பாதகத்தை மதப்பற்று, மொழிப்பற்றின்போர் கவலையும் கொடியர்; அவர் இருக்கும் பக்கம் கண்தீர்ந்து பர்ப்பதற்கும் கூச்சின்ரேன்”

கொடுமைகளையும் அந்திகளையும் சிறுமைகளையும் கண்டு பொங்கும் கவியுள்ளாம் மிகவும் உன்னதமானது அன்றோ!

IV

இதுகாறும் கூறியவை நம் கவிஞர் நீதியின் தரப்புக்காக எழுந்துநின்று வாதாடுபவர் என்பதை உறுதிசெய்தன. அதேவேளை அவருடைய இல்லீசிய வீரின் மறுபக்கமாக அவர் கவிதைகளில் முனைப்பாகத் தோன்றி மேலெழும் அறச்சீற்றத்தையும் நாம் இனங்கண்டுள்ளோம். இனி அவருடைய அறிவியல் விழிப்புக்கும் புலமைச் சார்புக்கும் அவருடைய கலையாக்க நெரிகளுக்கும் இடையே அமைந்துகிடக்கும் தொடர்புகள்மீது நம் கவனத்தைச் செலுத்துவோம்.

குலோத்துங்கன் கவிதைகளை - இன்றெலக்ஷ்வல் போய்டி - புலமை(த்துவ)க் கவிதை என்பார் பேராரியர் சிவத்தம்பி. குழந்தைசாமி அவர்கள் விஞ்ஞானி ஆகையால், அவர் ஒரு புலமையாளர். அறிவியல் துறையில் அவர் கொண்டுள்ள புலமை கவிதைத்துறையில் எவ்வயேனும் செல்வாக்ககைச் செலுத்துகிறதா? இதுதான் கேள்வி.

இந்தக் கேள்விக்கு விடைகாணுமுன் புலமைக்கும் கலையாக்கத்துக்கும் இடையேயுள்ள தொடர்புகளை நாம் சர்றுத் தெளிவுபடுத்திக் கொள்ளவேண்டும்.

புலமை என்பது கற்றறிவு. நுண்ணிய நூல்கள் பலவற்றைக் கற்பதனாலும் உணர்வதாலும் விருத்தி ஆவது. கலையாக்கத்திலே கற்பனை ஆற்றல் மேலாண்மை பெறுகிறது. இப்பொழுது, கற்பனையின் பரிமாணங்கள்பற்றி விளங்கிக்கொள்வது அவசியமாகும்.

‘இமேஜ்’ என்னும் படிமங்களைப் படைத்துக்கொள்ளும் ஆற்றலே கற்பனை (Imagination) எனலாம். கவிதைத் துறையில் வரும் படிமங்கள் யாவை? கவிதைக் கலையைப் பொறுத்தவரையில், உவமை, உருவகம், குறியீடு ஆகியவற்றை ஆக்கும் செயல்முறையே கற்பனை எனப்படும். படிமங்கள் என்பன மனப்படங்கள். மனப்படங்களை அல்லது எண்ணப்படங்களைத் தோற்று விக்கும் செய்யப்படு படிமாக்கம்; அதுவே கற்பனை.

இன்னதென இனங்காட்ட இயலாத புகைச்சலான மனவந்தல்களுக்கும் திடமான வடிவங்களைக் கொடுக்கும் செயற்பாட்டினையே நாம் கற்பனை என்று கூறுகிறோம்.

இந்தக் கருத்திலேதான் கலைத்துறைகள் யாவற்றிலுமே என்னப்படவாக்கம் அல்லது படிமஹாக்கம் என்றும் குறிப்பிடக்கூடிய ‘கற்பனை’ முக்கியத்துவம் பெறுகிறது.

குலோத்துங்கன் கவிதைகளிலே கற்பனையின் பங்கு எவ்வளவுக்கு உள்ளது என்றும் கேள்வியை எழுப்பி விடைகாணுவது இந்த இடத்திலே பயனுள்ளதாகும். கவிதைக் கலையில் ‘எடுத்துக்காட்டுவதற்கும்’, இயற்கூட்டுவதற்கும் கணிசமான வாய்ப்புகளும் தேவைகளும் உள்ளன.

கலைஞர் ஒருவர் ஒரு காட்சியை இயற்றிக் காட்டும் போது அங்கு முன்பில்லாத ஏதோ ஒரு பதிய பண்டம் படைக்கப்படுகிறது எனலாம். இதே கலைஞர் உதராண விளக்கம்போல ஒரு குறிய்டெட்டோ உருவகத்தையோ உவமையையோ எடுத்துக்காட்டும்போது கலங்கலாய் இருந்த விடயம் தெளிவாகிறது; மங்கலாய் இருந்த சங்கதிகள் வரயறைபெறுகின்றன; புகைச்சலாய் இருந்த போருள்கள் திண்மையும் நூண்மையும் பெறுகின்றன.

கலைத்துறையில் மாத்தீரமன்றி, அறிவியல், தொழில் நுட்பம், தத்துவம் உட்பட்ட சகல துறைகளிலும் புகைச்சலான சங்கதிகளை இறுக்கமாக்கி உணர்த்தும் உத்தி யன்படுகிறது. ஆனால் கலைத்துறைகள் தவிர்ந்த பிற அறிவுத்துறைகளில் விருப்பு, வெறுப்பு, கோப்தாபம், அன்பு - ஆதரவு முதலான உணர்ச்சிச் சாய்வுகள் தவிர்க்கப்படுகின்றன. சமூகவிஞ்ஞானம் தவிர்ந்த சுடப்பொருள் அறிவியலில், உதாரணமாக ‘எஞ்சினியரிங்’ துறையில், மனிதமன எழுச்சிகள் குறுக்கிடுவதில்லை.

ஆனால், குழந்தைசாமி அவர்கள் ‘குலோத்துங்கன்’ ஆக இயங்கும் போது ஸமத்தமிழின் அவைங்கள் கண்டு அவர்தம் மனம் பரிவுகொள்ளும்; அறச்சீர்றும் அடையும்; ‘ஸந்ததின் ஸந்ததின் ஸனம்’ என்று அவர் நெருப்பைக் கக்குவார். ‘ஸன நிலைகண்டு தன்னும் இந்த அறச்சீர்றும்’ அவருடைய புலமைமயமான ஆளுமையையும் மீறிப் பிறப்பெறுகும். ‘புலமைத்துவக் கவிதைப் பண்பு’ என்று சிவத்தமிழி அவர்கள் கூறுவது இதைத்தான் போலும்.

இந்த வகையான கவிதை வீச்கக்குச் சில மட்டுப்பாடுகளும் உண்டு என்பதை நாம் மறந்துவிடல் ஆகாது. சிலவிதமான கவிஞர்கள், கதையம்சமும் நாடக அம்சமும் கொண்ட காப்பியங்களையும் சுட்டதுக்களையும் ஆக்கித் தருவதுண்டு. தன்னையே ஒரு பாத்தீரமாக பாவலன் செய்து, தனியாள் நிலைப்பட்ட சிறு நாடகங்களை (அல்லது நாடகக் குஞ்சுகளை!) ஆக்கித் தருவது உண்டு. இப்படிப்பட்ட படைப்புகள் குலோத்துங்கன் கவிதைகளில் வரவில்லை.

உண்மையைச் சொல்லப்போனால், குலோத்துங்கன் கனதீயான கவிதைகளுடன் நிறுத்திக்கொள்ளும் ஒரு சிந்தனைச் சிற்பி. கேலிக்கோ கிண்டலுக்கோ வேடிக்கை விடையாட்டுகளுக்கோ அவருடைய ஆக்கங்களில் இடமில்லை. ‘சிறியன சிந்தியாதான்’ என்றும் புனைப்பைர நாம் குலோத்துங்கனுக்கும் கொடுத்து விடலாம். அவருக்கும் அந்தப்பைர் பொருந்தும்.

சுருக்கமாகச் சொல்வதானால், குலோத்துங்கன் கவிதைகள் அனைத்துமே ஓராள் நாடகங்களதான் என்றும் கொள்ளப்படலாம். அதனால் அவை தற்கூற்று வடிவத்தில் அமைந்து விடுகின்றன. தற்கூற்றே ஆயினும் அவற்றின் பேசுநர் (persana) முனைவர் குழந்தைசாமி என்ற விஞ்ஞானி அல்ல; எஞ்சினியரும் அல்ல; ‘கவிதைச் சண்டதம்’ கொண்ட ஒரு பாத்திரம்: அவர்தான் கவிதையின் பேசுநர்.

V

எது எப்படி இருப்பினும் எஞ்சினியரையும் கவிஞரையும் நாம் தனித்தனிப் பொருள்களாகப் பிரித்துக்காண முடியாது. தீறாய்வு ‘கூடாத்திலே’ நாம் அவ்வாறு செய்ய முயன்றாலும் அது வெற்றிகரமான பிரிப்பாக அமைவது அரிது. ஏனென்றால், இந்த விஞ்ஞானியும் கவிஞரும் ஒட்டுப்பிறந்த இரட்டையர்கள்.

விஞ்ஞானி தம்முடைய ஆய்கூடத்திலே தம்முடன் நீக்கமற ஒன்றியள்ள கலைஞரைப் பிரித்து (ஒதுக்கி) வைக்க முயன்றாலும் அது தற்காலிகமான - தேவை நோக்கிய ஒர் ஒதுக்கலாகவே அமையும். ஆய்கூடத்தில் மாத்திம் கலைஞர் வாய்பொத்தி மவுனியாய் இருப்பார். ஆய்கூடத்துக்கு வெளியாலே வந்ததும் அவர் கலைஞராய் மாறிவிடுவார். தத்துவம் பேசுவார்; தருமம் பேசுவார்; உத்தமராய் இரும் என்றும் ஒதுவார். சிற்சில வேளையில் சிந்தை நோவுற, அத்தகு நோவினை அழுதும் கூறுவார் ஆம். ‘வெறுமை விரிவு’ என்றும் கவிதையைத் தொடர்ந்து வரும் ஆக்கங்கள் பல, ஏனைய படைப்புக்களை விடச் சர்று வித்தியாசம் ஆனவை. அவை உலகின் துயர்களைப் பொதுப்படப் போமல், கவிஞரின் சொந்த உணர்வுகளை - ஆழ்நிலவைப்பட ஆதங்கங்களைப் பதிவு செய்துள்ளன. கண்ணீர் என்றும் கவிதையின் ஒரு பகுதியை வகைமாறியாகத் தரலாம்.

‘ஹந்தபோது அழுதேன்’ : கற்றம் பெற்றவர் நன்பர் மன்னைத் துறந்தபோது அழுதேன்; அன்பு தேய நாள் புரந்தேயர் என்னை மறந்தபோது அழுதேன்; கண்கள் வறுமையின் கொடுமை கரணத் தீறந்தபோதெல்லாம் ஏழை தேம்பேயே அழுதனம்மா!

அழுவதில் அமைதி கண்டேன் அருவி பேரால் கண்ணீர் பொருக்கத் தொழுவதில் இன்பம் கண்டேன் தாய்மையின் வழியினின்ற வழுவிய பொழுதீர் சேர்ந்த மையைலாம் விழியின் நீராற் கழவினேன்; கண் சொரிந்த கஸ்கையால் புனிதன் ஆனேன்”

இங்கு தமது தனிப்பட்ட துண்பதுயரங்களைக் கவிப் பொருளாக்கியுள்ளார், குலோத்துங்கன். இந்தவிதமான சொந்த உணர்ச்சிகளை உருமாற்றியோ உருமாற்றாமலோ தம் கவிதைகளில் வெளியிடுவது நமது கவிஞரின் வழமையான கலையாக்க முறைமை அல்ல. அற்யான மனச் சலனங்களைத் தமது கலைப் படைப்பின் உள்ளடக்கமாகக் கொள்வதில் அவ்வளவு நாட்டம் இல்லாதவர் குழந்தைசாமி. என்றாலும் பாரதுரமான இறுப்புகளையும் அவை தரும் இதய வேதனைக்களையும் முற்றாக ஒதுக்கி வைப்பதும் அவருடைய இதயத்தின் மென்மையான தன்மைக்கு இசைந்த ஒன்றாகப் படவில்லைப் போலும். எனவேதான் அவர் தமது பிரத்தியேகமான (சொந்த) உணர்ச்சிகளையும், தமக்கு வாலாயமான கலை வடிவத்திலே (அதாவது கவிதை யிலே) பதிந்து வைக்கத் தவறவில்லை. என்றாலும் அவை வெறும் ஒப்பாரியாகவோ மிகை உணர்ச்சிப் புலம்பலாக வோ படியிறக்கம் பெறவில்லை. அளவு கணக்காக - அதே வேளை - உண்மைப் பண்பு கொண்ட கவுரவமான கவிதைகளாக அவை அமைந்துவிடுகின்றன.

IV

குலோத்துங்கன் கவிதைகளின் பிறிதொரு பரிமாணத்தை இனி நாம் நோக்குவோம். அவருடைய இனப்பற்றையும் மொழிப்பற்றையும் நாம் கவனிக்காது புறக்கணித்துவிட முடியாது. பழந்தமிழின் கலை வளத்தின்மீதும் அதன் அருமை பெருமைகள் மீதும் கொண்ட பற்றையும் பாசத்தையும் நாம் எடுத்து நோக்குதல் வேண்டும்.

'விதியே விதியே தமிழ்ச் சாதியை' எனும் பாட்டு நம் சிறப்புக் கவனத்துக்கு உரியது.

"இனத்தின் ஆசைகள், இன்றைய நாளைய தீண்தின் தேவைகள் தெளிந்து...
எத்திசை ஏனும் ஏற்றிலம் வர்த்தினும்
முத்தமிழ்ப் பண்ணின் மூலம் தொடர...
தமிழுலகணைத்தும் தம்வழி ஈர்த்துத்
தமிழினம் உயர்த்தும் தலைவர் காணுவீர்"
என்று அறைக்கல்வு விடுக்கிறார் கவிஞர்.

இனமேன்மை பற்றிய பெருமிதம் இருந்தாலும், நிகழ்காலத் தமிழ்ச் சமுதாயத்தின் குறைபாடுகளையும் பலவீனங்களையும் கண்டு மனங்கசந்து இடித்துவரப்பதற்கும் குலோத்துங்கன் தயங்குவதில்லை. இன்றைய தமிழர்களினடையே இடம் பெறும் உட்புசல்களை நோக்கும் கவிஞர் தமிழர்களை 'நவக்கிரக இனத்தவர்' என்று ஒரு கவிதையிலே கிண்டல் பண்ணுகிறார்.

"செத்த நாகமும் சீறிது சீறவாய்
சிதையில் ஏறிய சடலம் துள்ளவாய்
ஒத்த நோக்குடன் தமிழுகம் தீரண்டு
உரிமை கோரிய சரிதை ஏதடரை?"

என்று தம் வழமையான அறச் சீற்றந்துடன் கேள்வி தொடுக்கிறார், குலோத்துங்கன்.

திருமணத்திலும் சேர்ந்து பழகமாட்டார்கள்; திருவிழாவிலும் கூடிக் குலவிப் பேசமாட்டார்கள்; ஒவ்வொருவர் ஒரு நிசையில் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு குலோடு சிறந் தின்று வண்மெ சாதிப்பார்கள்.

"பாலை வெண் மணல் சேரவை ஆகலாம்
பக்கம் போர்த்திய பழனம் தோன்றவாய்.

வாலை நற்றமிழ் மாந்தர் சேர்ந்து நம்
வளம் பெருக்கிய சரிதை உள்ளதா?"

என்று காரசாரமாகக் கண்டனம் செய்வார், கவிஞர். தமிழின மாண்புற்றிய இறுமாப்பும் தன்மானமும் கொண்ட வர்தான் குலோத்துங்கன். அந்த அபிமானம் காரண மாகவே நம்மினத்தின் பலவீனங்களையும் சிறுமைகளையும் பிட்டுக்காட்டி இடித்துவரைக்கும் போக்கினையும் கவிஞர் கொண்டுள்ளார். மாண்பு கண்டு நிமிரும் பற்றுயுதியும் நலவிகள் கண்டு குழுமும் கட்டுரும் ஒரே நானையத்தின் இரண்டு பக்கங்கள்.

இதனாலேதான் தமிழினத்தார் புதுமைகளை வரவேற்பதற்கு காட்டும் தயக்கத்தையும் சோம்பலையும் அசமந்தப் போக்கினையும் தீவிரமாகக் கண்டிக்கிறார், கவிஞர்.

"வையத்தின் துருவத்தின் முனையில் எக்கோ
மலர்கிறது புதுமை எனின், மறுநாள் யாவும்
ஜெயத்திற் கிடைன்றி தமிழில் சேர்க்க
அடிப்படையும் உத்திகளும் அமைக்குஸ்காலம்
....தரமான கல்வி வளம் துறைகள் தோறும்
தமிழ் மொழியின் வழி காணத் தரணி ஏக்கும்
வரலாறு புதிதாகப் படைக்கும் காலம்
மலைபோல நம் கணமுன் வளர்ந்து நீற்கும்"

என்பார் கவிஞர். வரலாறு படைக்கவேண்டிய காலத்திலே நம்மவர்கள் வருநாளின் தேவைகளை மனங்கொள்ளாமல் சங்ககாலச் சிறப்புகளை மாத்திரம் ஷெபில்பேசிப் பொழுது மோக்கும் பேதமைக்கு இரங்கி நிற்பார், குலோத்துங்கன்.

இந்த இடத்திலே, யான் எனது இளம் பராயத்திலே (பதினெட்டாவது வயதில்) எழுதிய கவிதையொன்று நினைவுக்கு வருகிறது. 'அந்தோ தமிழகமே' என்று கவிதையிலிருந்து சில வரிகளை இங்கு தருகிறேன்.

"புதுமை என்றா சொல்லுகிறான்? விட்டுத் தள்ளு
புட்பக வியானம் தமிழ்ச் சொத்துத் தானே!

இதை மறுப்பான் யார்? அவனைக் கேள் இக்கேள்வி....

இராவணன் ஒரு தமிழன்றோ? ஏனேர அய்யம்?
முதல் முதலில் தமிழன்டா உலகில் வாழ்ந்தான்
முதற்குரஸ்கு தமிழ்க் குரஸ்கு- சாட்சி கூறும்
இதுவன்றோ உனது நிலை தமிழர் நாடே!

என் இன்னும் வீண் பெருமை பேசகின்றாய்?

மேல் நாட்டில் வளர் கலைகள் இல்லை, எஸ்கள் மேன்மையுறு தமிழ்மொழியில்; ஆனால் என்ன? வால் கட்டித் தமிழுக்கு வாழ்த்துப்பாட வாழுகிறோம் பல பேர்கள்; குறைவே இல்லை

சால நன்று எனும்படியாய்ப் புதுமை காணும் தமிழன் இல்லை - அறிவியலை ஆய்வான் இல்லை"

குலோத்துங்கனின் ஏக்கங்களை ஒத்த சில ஏக்கங்களும் அங்கலாய்ப்புகளும் எனக்கும் இருந்தமை நினைவுக்கு வந்தபடியால் அன்று யான் எழுதிய வரிகள் சிலவற்றை இங்கு மேற்கோளாகத் தந்துள்ளேன்.

தம்மினத்தின் அருமை பெருமைகளை உணர்ந் துள்ள அதேவேளை, அவ்வினத்தின் பின்னடைவு களையும் நினைத்துப் பார்த்து விழிப்பினை வேண்டிப் பாடும் 'குலோத்துங்கனின்' உணர்வுகளை நாம் சரியாக விளங்கிக் கொள்ளல் வேண்டும். போலித்தனமான சுயதிருப்புத் தினால் ஒரு பயனும் இல்லை. தம்மவர்களின் கண் ஞார்க்கங்களையும் கனவுப்போலிக்களையும் விட்டொருக்கும் மழுவிழிப்புத்தான் இன்று நம் இனத்தின் உடனடித் தேவையாய் உள்ளது.

உலக அரங்கில் இடம் பெற்று வரும் அறிவியல் விழிப்பினை நன்கு உணர்ந்துகொண்ட 'இனமானி' என்ற முறையில், குலோத்துங்கனின் உணர்வுந்தல்களும் அந்த உந்தல்களை மையமாக்கி எழும் அலைகளும் மிகவும் ஆரோக்கியமானவை; அத்தியாவசியம் ஆனவை.

VII

நம் கவிஞரின் ஆழந்த அக்கறைக்கு உள்ளாகும் மற்றுமொரு முக்கிய பிரச்சனை மாந்தரிடை நிலவும் ஏற்றத்தாழ்வுகள் பற்றியதாகும். வேறு சொற்களிற் கூறுவதானால், வையகமெங்கும் பரந்து வாட்டும் வறுமைத்துயர் கவிஞர் குழந்தைசாமியின் சிந்தையை இடையீடின்றி உறுத்திக்கொண்டிருக்கும் ஒன்று எண்வாம். இது பற்றிய பாட்டுகள் பலவற்றைப் பல்வேறு தலையுகளில் அவர் தந்துள்ளார். "வாழ்ந்தறியோம்" எனும் கவிதையில் வறுமைத் துயரில் வாடுவோரின் வருத்தங்கள் பேசப்படுகின்றன.

"வீடுகூட்டு நகரெடுத்தோம் குடிசை இல்லை: விளைத்திட்டோம் கூழில்லை: வியற்றை சிந்தீக் காடு வெட்டிப் பருத்தி தந்தோம்- கந்தை இல்லை கை சலித்துப் பாடுபட்டு மெய்யும் நோவுப் பாடுபட்டுப் பள்ளி செய்தோம்: எஸ்கள் மக்கள் பயன்றல்லை: வாழ்ந்தாலீல் ஒரு நாளேனும் ஏடு தொட்டுக் கண்டதில்லை: எல்லாம் செய்தோம் ஏது மற்றோம்: வாழ்ந்தறியோம்: ஏழை நாஸ்கள்"

இது குலோத்துங்கன் கவிதைகளிலே கேட்கும் ஏழைகளின் முறைப்பாடு

"காய்ந்த இதழ், உலர்ந்த முகம், கலங்கும் கண்கள் கலைந்த குலை: ஆயினும் வற்றாக அன்பில் தோய்ந்த உளத் துணைவியர் கையணைப்பில், மண்ணில் தலை குழந்தை இளஞ்சிரிப்பில், கார்வானத்தில் பாய்ந்து மறை மின்னாலை மனித வாழ்வுப் பண்பு கண்ட உணர்வு வரும்: மறு கணத்தில் தேயந்த உடல், இருள் வறட்சி, இறக்கவில்லை: இருக்கின்றோம்: வாழுவில்லை, ஏழை நாஸ்கள்"

"வாழ்ந்தறியோம்" என்ற பாட்டில் வரும் வரிகள், மேற் காட்டியவை.

'கோடி தலைகள் பிதற்றுகிறாய்' என்று தலைப்பிடப்பட்ட மற்றொரு பாட்டு வறுமைத் துயரின் கோத்தை நிதரிசனமாகப் படம் பிடிக்கிறது.

'சேற்றுப் புழுக்களும் புச்சிகளும் - சிறு தேரை இனக்களும் வாழுதடா காற்றுத் தவழ்த்திடும் வாணத்திலே - தீர் கூகம் பசித்து உயிர் விட்டதில்லை - பெரும் ஆற்று வளம் நீரை பொன் வயல்கள் - மணி அள்ளிக் கொடுத்திடும் வையத்திலே சோற்றுக்கு மாணிடர் வாடுவதா? மனம் சொல்ல கொதிப்பதை யாருணர்வார? "

பச்சை மரக்கிளைக் கூட்டினிலே தூக்கணாங் குருவி தன் குஞ்சுகளுடன் கொஞ்சுக்கிறது. குஞ்சிலுள்ள குதைகளிலே விலங்கினம் நித்திரை கொள்ளும். உச்சி வெயில் கொஞ்சத்தும் நேரத்திலும், குளிரால் நடுங்கும் குளிர்காலத்திலும் தக்க இருப்பிடம் இல்லாமல் தவிக் கிறார்களே மானிடர்கள்! சீ, இது என்ன கொடுமை என்று நம் கவிஞரின் சிந்தை சீறுகிறது.

சுற்று முற்றும் பார்க்கிறார், கவிஞர். மண்ணுலகெங்கும் பஞ்சம் பசி பட்டினி, தொற்றுநோய் ஏற்றமை, பணக்காரர் தொல்லை! இவற்றிடையே துடித்துப் பதைக்கிறார்கள் ஏழைகள்.

பஞ்சஞ்சம் பசியும் நோயும் பழியைத் தெர்தர மண்ணில் துஞ்சிடும் வரியர் துங்பம் துடைப்பதும் இயல்வதின்றேல் விஞ்சையும் கலையும், ஒதும் வேதமும் செய்வதென்ன ?

பொங்கியெழும் புலவனின் புண்பட்ட நெஞ்சத்தின் பொருமலை, இதனை விஞ்சைய தாக்க வலுவுடன் எடுத்து இயம்பிட இயலாதன்றோ!

மனித குலம் உடையார் என்றும் கிடையார் என்றும் இருதலைப்பட்டு வர்க்கங்களாகி வருந்துகிறது. இதனை 'விரிசல் நிதமும் மிகுறிறது' என்று பேசுகிறார், கவிஞர். கிரிசல் வயல் நிலம் வெட்கிறதைப் போல "நம் கண்முன் மானிடம் பிளக்கிறது". இது கவிஞர் கூற்று, ஒரே பிழும்பாக,

உறுதியாக, வலிமை ருண்றாமல் இருக்க வேண்டிய மானுடம் விரிசல் கண்டு பிளவு படுவதென்றால், அது எவ்வளவு யெங்குமான அவைம்!

இந்த விதமான விரிசல் எத்தனை விபரத்மானது, குருமானது!

**“உட்யூ கோபுரம் அதிர்சிறது- அதன் கௌசம் கலீஞ்து சரிசிறது
உட்யூ வயிற்றின் பசி செஞ்சுப்பில்-நம் உயர்வும் கணவும் வேசிறது”**

என்று அழுகிறது. குலோத்துங்கன் கவிதை நெஞ்சம்.

“ஒன்றே குலம்” என்று நீதி திறம்பாமல் நிமிர்ந்து நிற்க வேண்டிய மனித சமுதாயம் ஏழை என்றும் அடிமை என்றும் ஒரு சாராரைத் தோற்றுவித்து அவர்களின் முதுகில் ஏறியமர்ந்து சவாரி செய்ய எண்ணுவது எவ்வளவு ஈடுத்தனமானது! இந்த அந்தியினை ஆணித்தரமாக எடுத்துரைக்கும் வர்க்க விழிப்புணர்வு நம் கவிஞரிடம் இருப்பது கூர்ந்து நோக்கிடத்தக்கது. அவர் பாடுவார்.

“அறிவுன்றி ஒனி ஒலி எதுவும் அறியோம்; இன்றேம் ஆய்வுக்குள் அடஸ்காத புதிர்கள் யாவும் தெரிகின்ற நெறி காண்போம்; உண்மை தேடித் திசை எங்கும் அலைபவர் யாம்; திறந்த நெஞ்சேர் விறைகின்ற கொள்கையினர்; மாற்றுமில்லா விதி எதையும் எக்காலும் ஒப்போம்; காலச் சிறிதென்ற துரும்பொன்றில் பார் புரக்கும் செல்வும் எல்லாம் காண்கின்ற தீர்த்தவர் யாம்” இன்னும் சொல்லவார்.

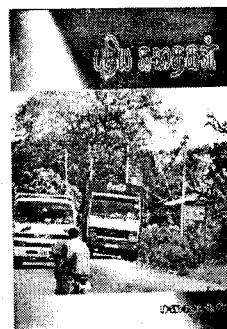
‘எண்ணுவதும் படைப்பதும் நம் பணிகள்; யாக்கும் எல்லோர்க்கும் சம வாய்ப்பு நிறைந்ததான் மண்ணுலைகச் சமைப்பதும் எம் குறிக்கோள்; நானை வருகின்ற தலைமுறையின் வாழ்வுக்காக உண்ணுவதும் உறங்குவதும் தவிர்ந்தும், கூடி உழைப்பதுவோ யாம் மகிழும் இன்பம்; மற்றும் விண்ணுலகம் உண்டெனினும் விழைவோமில்லை மீளாத நாடுகளிறும் பயந்தோமில்லை’

குலோத்துங்கனின் கொள்கைப் பிரகடனம் என்றே நாம் இதனைக் கூறிவிடலாம்.

VII

உண்மையில் குலோத்துங்கனை எனக்கு அறிமுகஞ் செய்து வைத்ததே இந்தக் கவிதைதான்.

ஆம்; அந்தச் சம்பவம் சுவாரசியமானது. அது 1969 ஆம் ஆண்டு. ‘தாமரை’ ஆகிய முன்னணி முற்போக்கு திலக்கிய சஞ்சிகையில் ‘விண்ணுலகம் உண்டெனினும்’ என்ற மேற்படி கவிதை வெளியாகி இருந்தது. அதே திட்டின் அட்டைப்படமாக என்னுடைய ஒளிப்பாத்தை (போட்டோவை) பிரசுரித்திருந்தார்கள். உள்ளே என் கவிதைப் பணிகள் பற்றிய சிறு குறிப்பும் வெளியாகி பிருந்தது. அந்தக் காலத்திலும் ‘தாமரை’ பொதுமையறச் சாய்கூடிய திங்கள் இதழாக ஒளி வீசிக்கொண்டிருந்தது.

‘புதிய கதைகள்’

‘மலைமகள்’ ஆக்கத்தில் உருவான சிறுகதை களின் தொகுப்பு.

தாமரையிலுள்ள அபிமானம் காரணமாக அதில் வரும் அனைத்து விடயங்களையும் கருத்துங்கிப் படிப்பது என்பதைக்காமாய் இருந்தது. குலோத்துங்கன் கவிதையை மீண்டும் மீண்டும் வாசித்துச் சூவத்தேன். அது எனக்கு மனப்பாடமாகி விட்டது. பின்னர் அதை அன்பர் கைலாசபதிக்கும் சொல்லிக்காட்டினேன். அவருக்கும் அது பிடித்துக் கொண்டது. பிறகு கைலாசம் நானுமாக, ‘கவிதை நயம்’ என்னும் புத்தகத்தை எழுதிய வேளை சில கவிதை விமர்சனக் கோட்பாடுகளுக்கு உதாரண விளக்கமாக, குலோத்துங்கன் கவிதையினை மேற்கோள் காட்டி எழுதினோம். குலோத்துங்கனின் அந்தக் கவிதை பற்றி பின்வருமாறு குறிப்பிட்டோம்.

இக்கவிதையில் உணர்ச்சிக்கு அதிக இடத்தை கவிஞர் கொடுத்தாரில்லை. உணர்ச்சிக்கு மேலாக, சிந்தனையே - அதாவது கருத்தே ஒங்கி நிற்கிறது. உணர்ச்சியோ மிகைப்பட்டு வெளித்தோன்றாமல் பின்னணியில் நின்று செயற்படுகிறது. ஆயினும் இங்கும் உணர்ச்சி உண்டு.

இந்த மதிப்பிட்டினை கா. சிவத்தம்பி அவர்களும் பிறரும் வழிமொழிந்துள்ளனர்.

குலோத்துங்கனைக் கைலாசம் நானும் அறிந்து கொள்ள நேர்ந்த சந்தர்ப்பத்தையும் குழலையும் மீள நோக்கி நினைவு கூர்வதும் ‘நாம் மகிழும் இன்பங்களுள்’ ஒன்றாக அமையலாயிற்று என்று நினைந்து பார்க்கும்போது பெருமை உண்டாகிறது.

குலோத்துங்கனின் அறிவுலக வாழ்வு பற்றிச் சீர்துக்கிப் பார்க்குந்தோறும், புத்தியாளராக ஒளி வீசும் அதே வேளை ‘ஆன்றவிந்து அடங்கிய கொள்கைச் சான்றோர்’ ஆகவும் வலிமையான உணர்ச்சிகள் கொண்ட கலைஞராகவும் அவர் மினிர்வதை நோக்கித் தமிழர்களாகிய யாம் எல்லோரும் அவரைப் போற்றி மதித்தல் தகும்.

‘குலோத்துங்கன் கவிதைகள் -முழுத்தீரட்டு’ பொதுமை யறப்பற்றுள்ள அனைத்துத் தமிழ் இலக்கிய அன்பர்களுக்கும் பெருவிருந்தாய் அமைகிறது என்பதை மீளவலியுறுத்தி இந்த விமரிசனக் குறிப்பை நிறைவு செய்கிறேன்.

நால் நோக்கு:

மார்க்காந்துக்குள்

சீக்காந் சாற்று

க.வேல்குஞ்சன்

17.04.2004 அன்று நாவலர் மண்டபத்தில் நடைபெற்ற க.ஜெயசீலனின் 'கைகங்குள் சிக்காக காற்று' கவிதைத் தொகுதி வெளியீட்டு வைபவத்தின்போது க.வேல் குஞ்சன் நிகழ்த்திய திறனாய்வு உரையின் சாராம்சம்

ஆய்வு அனுகுமுறைகளில் இலக்கியம் - இலக்கிய கர்த்தா - இலக்கியகர்த்தா வாழும் சமூகவியல் பிண்புலம் என்பன முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. முதலில் இலக்கியத் தையும் இலக்கியகர்த்தாவையும் உருவாக்குகின்ற அவ்வக்காலத்திய சமூக, பொருளாதார, அரசியல் குழமைவை விளங்கிக்கொண்டு இயலுமானளவு சாத்தியமான தீர்மானத்துக்கு வரவேண்டிய அவசியம் உண்டு.

கவிஞர் த. ஜெயசீலனையும் அவரது படைப்பையும் புரிந்துகொள்வதற்காக அவருக்கு முன்னும் அவரது சமகாலத்திலும் எமது தேசிய அரசியல் அசைவியக்கத்தின் பெரும்பாகமான பெரும்பான்மை ஒட்டம், தமிழ்த் தேசியவாத அரசியல் சமுற்சிக்குள் நின்றமையும், அவரை உருவாக்கிய யாழ் சமூகவியற் பிண்புலம் பெரிதும் சாதியப் பிளவுகள் போன்ற முரண்பாடுகள் நிறைந்த சைவசமய ஆசாராட்சித்தனங்களுடன் சூடிய மரபுவாத தொன்மைத் துவச் சூழலாக உள்ளமையும் கவனிக்கத்தக்கன.

மாக்சியத் தளங்கொண்ட சஞ்சிகைகள் ஒரு சிலவற்றில் த. ஜெயசீலன் சில ஆக்கங்களை எழுதியிருந்தாலும், தமிழ்த் தேசியத் தளங்கொண்ட இலத்தீரனியல் ஊடகமொன்றில் ஆரம்பத்திலும் பின்னர் தமிழ்த் தேசியத் தளங்கொண்ட அச்சு ஊடகங்களில் தனக்கான கவிதைத் தளங்களைக் கொண்டிருந்தார். இனப்போர் காலத்துள் யாழ் இந்துக்கல்லூரியில் கற்று, யாழ்.பல்கலைக்கழகத்தில் உயிரியல் விஞ்ஞான பட்டதாரியாகப் பயின்றவர். இனப்போரின் சுகல பரிமாணங்களிலும் ஒரு சாதாரண சிவிலியன் என்ற வகையில் அனுபவங்களைச் சம்பாதித்தவர். இவரை கவிதைத் துறையில் பாடசாலை வாழ்நிலையில் ஊக்குவித்த ஊக்கியாக பண்டிதர் ச.வே பஞ்சாட்சரம் அவர்கள் இடம் பெறுகின்றார். மேலும் மிகவும் popular stages ஆக திகழ்ந்த கம்பன் கழகத்தின் ஜெயராஜ் அவர்கள் ஒழுங்குபடுத்தும் அரங்குகளும் த. ஜெயசீலனின் தொடக்கங்கள் எனலாம்.

இதற்கப்பால் இவரது காலத்திற்கு சற்று முந்திய இவரது சமகாலத்தைய சில ஈழக்கவிஞர்களை வாசகர்கள் அறிந்து கொள்ள வேண்டும். இவரது காலத்துக்கு

முந்தியவர்களும் சமகாலத்தவர்களுமான கவிஞர்களிடம் இவரது ஈடுபாடு கணிசமான அளவு இருந்திருக்கும். இந்தப் பின் புலத்தில் இவர் ஆரம்பத்தில் தந்த கவியரங்க கவிதைகளும் இலத்தீரனியல் ஊடக வழியும் அச்சு ஊடகங்கள் வழியும் தந்த கவிதைகளும் மரபு பேணுபவையாக இருந்துள்ளன. இவரது முதலாவது கவிதைத் தொகுதியான ‘கனவுகளின் எல்லை’ கவிதைகளில் மரபு பேணப்பட முற்பட்டுள்ளதை அவதானிக்கலாம். அவ்வாறே தற்போது அவர் வெளியிடும் இத்தொகுதியிலும் மரபில் அவரது அக்கறை வெளிப்படுகிறது. “வானம் எம் வசத்தில்” தொகுப்பில் உள்ள ஜெயசீலனின் கவிதையில் மரபின் செழுமை தெரிகிறது.

மேலும் சீலன் தான் ஒரு சைவ சமயி என்பதில் உறுதியானவர். அவரது இக்கவிதைத் தொகுதியிலும் தெய்வ அனுட்டான ஆசாரத்தின் தீவிர வெளிப்பாடுகளை தரிசிக்கலாம் கனவுகளின் எல்லையில் ‘கவி மூலம்’ என்பதன் கீழ் பார்க்கலாம்... இந்த வெளியீட்டில் ‘துணை தருக’ என்றே தொடங்குகிறார். எனினும் இத் தொகுதியின் ‘மைமும் வேள்வியும்’ என்ற கவிதையில் ஒரு வித்தியாசமான அதிர்வை சீலன் முன்வைக்கிறார்.

‘ஆறும் நானும்’ கவிதையில் ‘மூன்று முறை துப்பி முழுதாய்ச் சபித்துவிட்டு நடக்கின்றேன்! ஆற்றின் எதிர்த்திசையில் நடக்கின்றேன்.’ ஏன் எதிர்த்திசையில் நடக்க முடிவெடுக்கிறார் ; என்பதில் வியப்பேதும் இல்லைத்தான்! போரின் அழிவையும் அதன் அரசியல் பரிமாணத்தில் ஒருவித அர்த்தமிழப்பையும் கவிஞர் உணர்வதாய் தோன்றுகிறது. பக்கம் 65ல் ‘கழுத்தறுந்த சேவல்’ தரும் அவலமும் மிகப்பரியது.

தோர்ந்து வரும் கவிதைகளான ‘கொள்ளை போன குளம்’, ‘கண்ணின் பாடல்’, ‘புலம்பல்’ போன்ற கவிதைகளும் அரசியல் ரீதியில் அர்த்தம் கொடுப்பாத பல புலம்பலக்களைத்தான் வெளியிடுகின்றன.

பக்கம் 9இல் இரண்டாம் பந்தியும் மூன்றாம் பந்தியும்..... கனவுகளின் எல்லைவரை சென்ற கவிஞர் ஜெயசீலன் இனியெமக்குத் துயரா எல்லை? என்று கேட்கிறார்.

தார், மற்றதல் ஆகிய கவிதைகளும் அரசியல் கவிதைகளாகப் பரிணமிக்கின்றன.

‘மெய்யறுவு’ என்ற கவிதை போரும் அவலங்களும் அழிவுகளும் சூழ்ந்து கவிந்திருக்கின்ற காலப் பகுதியின் அகம் சார் விடய மொன்றையும் அதன் தொடர்புப் பஞ்காளிகளின் மெய்யற வையும் சரிவரப் பேசுகின்றது.

அடுத்து வரும் ‘இல்லாத இதம்’ என்ற கவிதை இத் தீவில் நடந்த போர் ஒரு இனத்தின் பிராந்தியத்தை சுடுகாடாக்கியதையும் மற்றைய இனத்தின் பிராந்தியம் அசல் அமோடு செழித்து ஓங்குவதையும் ஒலிக்கிறது.

‘நெருடல்’ என்ற கவிதையில் கவிஞர் காலி முகத்திடலில் நின்று தன்னினத்தின் அழிவால் ஏங்குவதைச் சுட்டுகிறது. ‘கண்டி வீதியில் கவிந்த கவிதை’ இத்தவின் இரு தேசிய இனங்களின் போராட்டக்காரர்கள் மழிந்த கதை கூறுகிறது.

தற்போது நடைபெறும் அரசியல் பேச்சுவார்த்தை களிலோ சமாதானத் தீர்விலோ பெயினவு நம்பகத்தன்மை கொள்ளாத யதார்த்தத்தை கவிஞர் நன்றாகப் பிரதிபலிக்கிறார்.

ஓர்வலம், உருவேற்றல், கேள்விகள், நிகழ்காலம், நியாயங்கள், உங்களது கைகோர்ப்பு, வெளிநாட்டுப் பறவைகள் ஆகிய கவிதைகள் சமாதானமும் போரும்ற் இச் சூழலில் ஒரு பொதுத்தேர்தல் நடந்து முடிந்த நிலையில் பெரும்பான்மை இனத்தின் புத்திஜீவிகளும் மத்திய வகுப்பினரும் ஜாதிக் ரூஹல் உறுப்பு போன்ற தீவிர பொத்த சிங்களத் தேசியத்தின் 9 பிரதிநிதிகளைத் தெரிவு செய்துள்ள நிலையில் அவ்வினாத்தின் விவசாயிகள், கடற்றெராழி லாஸர்கள், தொழிலாளர்கள், ஏழைவர்க்கத்தினர் மற்றுமொரு தீவிர சிங்களத் தேசியவாத சக்தியான ஜே.வி.பியின் 39 பிரதிநிதிகளைத் தெரிவு செய்துள்ள நிலையில் சமாதானத்தின் போலப்பறி அரசியல் கவிதைகளுக்கூடாக யதார்த்தமாக பேசப்படுவது சமூகத்தின் செவிகளுக்கு விழ வேண்டிய விடயாகிறது.

இந்த இடத்தில் 1985 நவம்பரில் ஏறத்தாழ 19 வருடங்களுக்கு முன்பு உ.சேரன், அ.யேசுராசா முதலியோரால் தொகுக்கப்பட்ட'மரணத்துள் வாழ்வோம்' கவிதைத் தொகுப்பில் சேரன் வழங்கிய முன்னுரையில் அவர் கொண்டிருந்த நம்பிக்கையீண்கள் வெளிப் பட்டிருந்தன.

உரிமைப் பேச்க வார்த்தைகள் சாத்தியமற்றுப் போகும் நிலமையை வெளிப்படுத்தும் ஜெய்ஸ் லனும் பல கேள்வி கதைக் கேட்கக் குறிக்கிறார்.

‘பாலுற்றும் பாட்டு’, ‘வல்லமைகளுக்கு வரவேற்பு’ ஆகிய கவிதைகள் ஏதோ ஒருவகை நம்பிக்கையுட்டு வதற்கு முனைந்தாலும் காரிருளில் ஒரு சின்னஞ்சிறு வெளிச்சுமாக மங்கிவிடுகின்றன. இவ்விரு கவிதைகளிலும் பெரும்பாலும் மரபு பேணப்பட்டுள்ளது. ‘எமது பாடல்கள்’ என்ற கவிதையும் நம்பிக்கைத் தொடர்பை அறவிடாது காக்க முயல்கிறது.

இவற்றுக்கப்பால் இயற்கை, தொழில்வர்ணனை என்பனவற்றை சிறப்பாக அழகியலுடன் விபரிக்கும் நல்ல கவிஞர்களாக நம்புதல், கற்றுவரும்காலம், துணை, புதிதாய் மலர்ந்த ஆறு, அபிமான வீரன், குமிலி என்பன

ஸ்ளன். இதற்குள் குயிலி என்ற கவிதையை வாசிக்கவில் இயற்கையில் மூழ்கி குயிலியின் தவிப்பில் தவிக்கும் கவிஞரின் தவிப்பு எமக்குள்ளும் தோற்றி விடுகிறது. வெளிப்பு என்ற கவிதை விவசாயியின் தொழில் அழகையும் தோடர் முயற்சியையும் விபரிக்கின்றது. ஆறுதல் என்ற கவிதை நல்லார் கோவலில் களத்தை இயற்கை வனப்போடு விபரிக்கிறது. கார்த்திகை மழை என்பது துறிம் மண்ணின் மாரிகாலத்தை விபரிக்கிறது. எனினும் “நியில்லை.. இங்குள் நியில்லை! ஆனால் நீ ‘கார்த்திகை நாள் தீபத்தில் ‘கண் திறப்பாய்’ என்பதிலே எனக்கையும் இல்லை!” எனும் வரிகள் மாவீரர் நினைவிருப்பை தொட்டுயிர்க்க வைக்கிறது. ஒரு மார்க்கிழத்திருவெம்பா காலத்தை விபரிக்கும் கண்ணம்மா என்ற கவிதை ஒரு சைவத் தமிழ்ப் பேண்ணின் அப்பாவித் தனமான இல்லறப் பற்றையும் அதனுடாக பெண்ணியல் சிந்தனை அதிர்வொன்றையும் ஏற்படுத்தும் ஒரு வித்தியாசமான வெளிப்பாடாக உள்ளது. துயரின் கனம், தூண்டிற்தாலி-அகம்பாடும் இரு ஏக்கங்கள் படிந்து கிடக்கின்றன.

இவ்வாறாகப் பல கவிதைகள் தொடர்கின்றன. எனினும் சமூக அரசியல் பரிமாணத்தில் ஜெயசீலனின் கைகளுக்குள் சிக்காத காற்றை பகுப்பாய்வு செய்ய. முயற்சிப்பதே பலன் துரும் என்று நினைக்கிறேன்.

‘நாட்டுக்குறரத்தல்’ அருமைத் தாய்நாட்டை நினைக்கப் பாவுமாயும் பயமாகவும் இருக்கிறது என்று கூறுகிறார் கவிஞர் ஜெயசீலன். தாய் நாட்டின் அழகை, துயர்கள் என்பன சழகுத்தின் ஒரு தரப்பாரல் தமக்கான சுயநலங்களைப் பேணவும் வளர்க்கவும் உதவுகிறது என்கிறார். தாய் நாட்டின் பசி, வலி என்பனவும் அத்தரப்பால் தமக்கான உணவு மருந்து போன்ற தேவைகளை ஈட்டிக்கொள்வதற்கு யென்படுத்தப்படுவதாக கூறுகிறார். தாய் நாட்டின் அலைச்சலால்தான் ஒரு தொகுதி மக்கள் உலகெல்லாம் குடியிருமை பெற்றார்; குலம் வளர்த்தார் என்றும் கவிஞர் உரைக்கிறார். “உன் துடியால்... தம் கதிரை ஆடாமற் காக்கிறார்கள், உன்னைப் புஞ்சு வோர்க்கள்...” என்று சாட்டையடி போடுகிறார் ஜெயசீலன்.

சமூக பொருளாதார ரீதியில் தாழ்ந்த வகுப்பினராக இருக்கும் சமுகத்தின் ஒரு குறிப்பிட்ட வீதத்தினரும் மத்திய வகுப்பைச் சேர்ந்த ஒரு குறிப்பிட்ட வீதத்தினரும் ஜோப்பிய, அமெரிக்க நாடுகளில் மலினமான கூலிகளாகப் பயன் படுத்தப்படுகின்றனர். அக் கண்டங்களில் வழங்கப்படும் அவர்களின் உழைப்பு அக்கண்டங்களில் அந்தியமாகிப் போகிறது. அங்கு அதிக பட்ச சரண்டல் திடம்பெறுகிறது. அவர்களுக்கு அக் கண்டங்களில் வழங்கப்படும் அவர்களின் உழைப்பின் ஒரு சிறு பகுதியான கூலி, அவர்களது குடும்பங்களுக்குரிய பொருளாதார பேணுகைக்கு அனுப்பப்பட, அதையும் திறந்த சந்தையின் நுகர்வுக் கலாச்சாரம் இன்கு விழுங்கிவிடுகிறது, கட்டுப் படுத்தப் படாத்தாகவும் மத்திய திட்டமிடல் இல்லாததாகவுமின்ன, நாம் அரசியல் ரீதியாக எதிரி என்று கருதுவனின் பொருளா தாரத்தின் ஒரு பகுதியினால் எமது சுயநிற்கணப் பிராந்தி யமும் இன்னமும் கட்டுப்படுத்தப்படுவதனால் தாய் நாடு பற்றிய அரசியல் பொருளாதார திட்டமிடல் பற்றிய எந்தத்

தெளிவுமற்ற கீழ் மற்றும் மத்திய குடும்பங்களிலிருந்து மலிவான கூலிகளாகச் சென்றோர் அரசியல் குனியத்துள் நின்று, குளிர்க் கொடுமைக்குள் நாடி நரம்பு உறைய அல்லவுறுகின்றனர். தமது Tean ages இலும் இருபது வயதுகள் கடந்த நிலையிலும் ஜோப்பிய, அமெரிக்க கண்டங்களுக்கு மலிவான கூலிகளாக உள்வாங்கப் பட்ட தமிழ் இளைஞர்களும் யுவதிகளும் உழைத்து வலித்து களைத்து என்றோ ஒரு காலுக்ட்டத்தில் இங்கு மீள வந்திரங்கலாம். அன்றேல் குடியிருமகளைப் பெற்று சந்ததிகள் அங்கு தொடர்ந்து வாழலாம் போராட்டம், போரிடும் மண்ணின் தனித்தனி வெவ்வேறான சிறு அளவிலான நலன்புரி நடவடிக்கைகள் என்பனவற்றுக் கான நிதி சேகரிப்பு போன்றவற்றுக்கான யண்படுத்துகை கூட தொடர்ந்து சில ஆண்டுகளுக்கே நீடிக்கலாம். அடுத்த அடுத்த சந்ததிகளின் அந்த நாடுகளின் சமூக பொருளாதாரச் சூழ்நிலையும் அரசியல் அந்தியப்பாடுகளும் இதற்கும் இடம்கொடுக்கப்போவதில்லை. தாய் நாட்டுக்கு மீள இங்கு வருவோர் கணிசமான அளவில் அரசியல் சீரமிப்புக்கும் உள்ளாகி இருப்பது நிதானமான உண்மைதான். அவ்வாறான சீரமிப்புக்களுக்கு உள்ளா காதவர்களும் கூட பொருளாதாரத் தளத்தில் அரசியலைப் பார்க்கும் திராணியற்றவர்களாக வழமை போல வெறுமுனர்ச்சிக் கொந்தளிப்புக்காரர்களாகவும் தங்களது பங்களிப்புக்கள் பற்றி மிகைப்படக் கூறி தம்பட்டம் அடித்துத் திபொர்களாகவுமே இருப்பர்.

கவிஞர் ஜெயசீலன் தாய் நாட்டின் அழகை துயர்கள், பசி ,வலி ,அலைச்சல் இவை எவ்வகையில் அரசியல் தஞ்சம் கோருதல், அகதி அந்தஸ்து கோருதல் என்பவற்றினுடோக ஒரு பொருளாதார அம்சமாகிறது என்பதை சேய்களின் மகிழ்ச்சி, புதல்வர்களின் பாடல், மைந்தார்களின் உணவு, தனயர்களின் மருந்து ஆகிய சொற்றொடர்கள் ஊடாக, குறியீட்டு யுக்தியினுடோக உரைக்கிறார். “உன் மைந்தன் குடியிருமை பெற்றமை உனது அலைச்சலால் தான்” என்றும் தெரிவிக்கிறார். இங்கு சீலன் தாய்நாடு மூலமாக உருவசிக்க முனைவது போனவர் போக எஞ்சியிருப்போர். இவ்வாறு எஞ்சியிருப்போரில் அவர்களது செய்யப்பாட்டளவில் இரு தரப்பாரை அவர் அறிமுகம் செய்கிறார். “உன் துடிப்பால்.... தம்கதிரை ஆடாமற காக்கிறார்கள், உன்னைப் புனருவோர்கள்”

புஞ்சிப் புஞ்சி கதிரை ஆடாமல் பார்க்கின்ற இந்தக் கூட்டத்தைத்தவிர, ஒரு தியாகத்தனமான அர்ப்பணிப்புச் சூழ்நிலையில் “என்னாமைத் தாய் நாடே! உனக்காய உயிர் சிந்திச் சின்னவரோ மெழுகானார்! என்று கவிஞர் பேசுகிறபோது வேதனை வரம்புடைக்கிறது. “மாற்ற டைக்கும் நேற்று வழியற்றிருக்கையிலே காற்றுடிக்கும் திசையெல்லாம் கைநைனத்து பெரியோர்...” பற்றிச் சீலன் கூறும்பொழுது கொடுப்புக்குள் ஒரு நையாண்டிச் சிரிப்போடு கவிஞர் தோன்றுகிறான். என்னவனின் அடிமடியில் கால் மிதிக்கப்படும் நிலையில், இல்லமும் இல்லறமும் இருப்பும் காப்பாற்றப்படும் வகையில் வரையப்படாத அரசியல் விதியின் சொந்தக்காரர்களாக குத்தைப்பட்டுப் போய்ன்னோம். சிலபேர்விதிகள் தங்களுக்கு மொழிகளுக்கு

இடையில் வேறுபாடுகள் புரிவதில்லை என்றும் கலாசாரங் களுக்கடையில் மாறுபாடுகள் புரிவதில்லை என்றும் சர்வதேசக் கனவான்களாக அமெரிக்க, ஐரோப்பிய வெள்ளைத் துறைத்தனத்திடம் விருதுகள்பெற தடிப்போடு திரியத்தொடங்கி விட்டனர். அவ்வாறு ஏற்கனவே திரிந்த சிலரையும், பேரினவாத முதலாளிய அடிவருடும் அரசியல் மூலங்களோடு தோழமை கொண்டாடும் அரசியல் விபச்சாரகர்களுயும் “காற்றடிக்கும் திசையல்லாம் கைநைனத்து பேரியோ...” என சீலன் விழித்துள்ளமை பொருத்தமாக அமைந்துள்ளது.

அந்தக் கவிதையின் இறுதியில் இத்தமிழ்த் தேசியம் இன்னும் நின்று நிலைப்பதற்காக இந்த மண்ணில் எஞ்சியிருந்தோர் பற்றியும் அவர்கள்தான் ‘இந்நாட்டு மன்னர்...’ திரையரங்கில் ஏழைகள் போல் பின்னுக்கு நிற்கின்றார். “பின்னுக்கு பின்னே நான்... உந்தன் நிச்சிரிப்பை ஓர் தடவை பார்ப்பதற்கு சந்தர்ப்பம் தேடி எட்டி எட்டிப் பார்க்கின்றேன்.” என்று தனது நிலைகூறி, அக்கவிதையை நிறைவு செய்கிறார்.

ஒரு அரசியல் கவிதை என்ற வகையில் முப்பதுக்கும் உட்பட்ட வரிகளில் தமிழ்த் தேசியத்தின் நிலைமையை அச்சொட்டாகப் பதிநிதிருக்கிறார் கவிஞர். யதார்த்தமாக உள்ள வார்க்கக்கீந்தனைத் தளத்தில், ஒரு பொருளாதார அரசியல் பரிமாணத்தின் வெளிப்பாடாக கவிஞரின் வரிகள் வெளிவருகின்றன.

இந்தவகையில் தமிழ்த் தேசியவாதம் பிரசவித்த பெரும்பாலான கவிஞர்கள் அன்றுதொட்டு இன்றுவரை யதார்த்தத்தை மேலோட்டமாக பதிவுசெய்துவிட்டு தமது இலக்கியப்பணி நிறைவுபெற்றுவிட்டதாகத் கருதி திருப்பியடைகின்றனர். முன்பே இருந்துவந்த சாதிசூழ்யப் பிளவுகள், பிரதேச இன வேறுபாடுகள் முற்றாக இன்னும் மறையவில்லை. இப்பிரிவுகளுக்கும் பிளவுகளுக்கும் வரலாற்று இயங்கியல், பொருள்முதல்வாத இயங்கியல் அடிப்படையிலான தீர்வுகள் எதுவும் முன்னைவக்கப் படவில்லை. அந்த வகையில் எந்தவிதமான தத்துவார்த்த அடிப்படையிலும் ஒன்றிக்காத, தமக்கான அசைவியக்கத் துக்கான சரியான கோட்ட பாடுகளை இனங்கான முடியாத எழுத்துக்காரர்கள் அன்றுதொட்டு இன்றுவரை இருந்து வருகிறார்கள். அழகியலோடு சம்பவங்களையும் உணவுகளையும் பதிவுசெய்வதுடன் ஒரு எழுத்தாளினின் பணி முடிந்து விடமுடியாது. எழுத்தில் சமூக அசைவியக்கத்துக்கான திசை உந்தல் இருக்கவேண்டும். எழுத்தாளனும் அரசியல் அசைவியக்கத்தின் பங்காளியாக வேண்டும்.

எனினும் மேலே குறிப்பிட்டது போன்று தத்துவார்த்த அடிப்படைப்பறி எவ்வித கரிசனையும் கொள்ளாது - தமிழ்த் தேசியச் சட்கத்துள் நின்று கொண்டு, தேசிய உணர்ச்சி என்ற நூலில் கோர்க்கப்பட்ட வைரமணிகளாக விளங்கும் ச. வே. பஞ்சாட்டரம், காசி ஆனந்தன் போன்ற சிரேஷ்டகவிஞர்களிலிருந்து, கனிஷ்ட கவிஞர்கள் வரிசையில் இடம்பெறுகின்ற ஜெயசீலன்கள் வரையில் தங்கள் எழுத்துக்களின் மூலமாக தாங்கள் சார்ந்து நின்ற அரசியல் கந்றோட்டத்துக்கூடாகவோ பெண்ணாடி மைத்தனம், சாதிய

மூந்த எழுத்தாளர் கே.கட்சியூஸ் அவர்களுக்கு அஞ்சல்

இந்திய சுதந்திரப் போராட்டம், உலகீதியான பொதுவடிமை புரட்சி இயக்கங்கள் எழுச்சி பேற்ற ஜம்பதுகளின் முற்பகுதியில் முற்போக்கு இலக்கியப் பணிகளில் கால் பதித்த எழுத்தாளர் கே.கணேஸ் அவர்கள் ஈழத்து முற்போக்கு எழுத்தியக்கத்தின் முன்னோடிகளுள் ஒருவராகவும், முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் ஆரம்ப கர்த்தாக்களில் ஒருவராகவும் விளங்கினார்.

�ழத்து சஞ்சிகை வரவில் ‘மறுமலர்ச்சி’ வெளிவந்த காலத்திலேயே முற்போக்குத் தளம் கொண்ட பத்திரிகையான ‘பாரதி’ என்ற இதழை அவர் வெளிக்கொணர்ந்தார்

இவரது மொழிபெயர்ப்புகளுக்கூடாக வெளிவந்த பலநூல்கள் ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு பெருமை சேர்ப்பனவாக அமைந்தன. தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவையின் வெளியிடாக ‘ஏத்தனை நாள் துயின் நிருப்பாய் என்னருமைத்திருநாடே’, ‘இகளைஞர் எர்கையனின் நிருமணம்’, ‘கூனற்பிறை’, ‘உடலும் உணர்வும்’, ‘சீனஅறிஞர் ஹுசனின் சிறுகதைத் தொகுப்பு’ போன்ற நூல்கள் வெளிவந்தனன.

இத்தகைய பங்களிப்புக்களை செய்து மறைந்த கணேஸ் அவர்களுக்கு தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவையும் தாயகம் சஞ்சிகையும் தமது அஞ்சலியை செலுத்துகின்றது.

சமயப் பிளவுகள், பிரதேசவாதம் என்பன தொடர்பான சீராக்கங்களின் திசைகளைத் தொட்டுக் காட்டவோ செயற்படவோ முடியவில்லை. எனது குருவான கவிஞர் ச. வே. பஞ்சாட்சரம் அவர்கள் பற்றியோ, கவிஞர் காசி ஆனந்தன் அவர்கள்பற்றியோ, அவர்களிடம் தமிழனர்ச்சியும் தமிழ்க்கவிதைச் சுவையும் மிதமிஞ்சி நின்றமைப்பற்றியோ ‘போஸ்மோட்டம்’ செய்வது அரகோ பண்ணோ ஆகாது.

எனினும் இவர்களது கவிதைகளின் பொதுவான இயல்புகளுடன் ஜெயசீலனது கவிதைகளையும் ஒப்பிட இயல்லது. இச்சட்டகத்துள் நிற்போரில் ஒருவர் ஏனைய சமூக ஒடுக்குமுறைகள்பற்றி ‘அதையேன் பாடவேண்டும், அப்படி ஒன்று இல்லையே - அதுதான் எப்பவோ முடிந்தவிட்டதே’ என்பார். மற்றொருவர் அதைப்பாடுவர் - அப்படி ஒன்று இருப்பதாகச் சொல்லுவார் - திரிபு

இவரிடம் இருக்காது. பிஸ்திய இன்னொருவர் ‘அதைப் பழிப்பார் - அப்படி யோன்று இருப்பதால் சமூகத்தை விமர்சிப்பார் - தான் அதனின்றும் விலகி நிற்பதாக பிரகடனம் செய்வார்.

எடுத்துக்காட்டாக கவிஞர் ச. வே. பஞ்சாட்சரம் ‘கவிஞர் குரல்’ என்ற கவிதையில்,

காய்ந்து சருகாகி காலமெனும் வெப்பினிலே

மாய்ந்து மடுத்துவிடும் வளிமையில்லா இலக்கியங்கள்

ஆய்ந்து சீரியக அறிவீர்! வலுவற்றுத்

தேய்ந்தே ஒழிக்கிற சிறுசாதிப் பிரச்சினையப்

பாடக் சீதைத்துவிட்ட பாம்படக்கும் பாட்டுத்தான்

மூடுசலக் குழித்திற்கு மூக்கைநாம் பொர்த்துவதா?

ஞத்தும் முள்ளென்றே கொஞ்சத்தில்லேடோம் சுதீயினை

ஞத்தும் அதன் சாம்பல் கூடலைன்று கருவையைத்து

ஞத்தும் மடையையைனைக் கைவிடுவீர் தேங்குற்காள்!

மெத்திவையும் விதம்லிதமாய் புதிய சிக்கல் தமைப்பாகர்!

என இவர் சாதியம் அறுபதுகளின் ஆரம்பத்திலேயே சிதைந்த பாம்பாகி விட்டது. அதற்கு நல்லடக்கம் முடிந்துவிட்டது என்கிறார்.

அதே காலப்பகுதியில் [முப்பது முப்பத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்] ‘சாதிப்பிரிவினை எதிப்பு’ என்னும் கவிதையில் கவிஞர் காசி ஆனந்தன்

“என்னாருத் தேங்கா! உனக்கொன் றுரைப்பன்..

இது கேள் நீ களத்திலே

பன்னெடுங் காலம் அவைந்த அனைத்தும்

பாழடா! குதிக்கின்றாய்!

சின்னக் கதைகள் வளர்க்கிறாய் ! இது சிறுமையல்லவோ முடா?

உன்னையே நூராய் பிரிக்கின்றவன் நீ

ஒருவனே... அட பாவி!”

என அதன் இருப்பை வெளிப்படுத்துகிறார். அத்துடன் பிரதேச உணர்வுகள் பற்றி,

யட்டக்களப்பும் யாழ்நகர் மண்ணும்

மரலை வேறுபட்டவை யென்றாரு

கட்டித்தலைவன் குழப்புவா னக்கே...

ஊனங்குழுந்த மலை நாட்டானை

தீட்டுவாளனாரு சிறு மகன்...

மன்னார் திருமலையெனக் செந்தமிழக் கூட்டம்

எட்டுப்பத்தாய்ப் பிரிந்தது மாற்றான்

இருந்த களத்தீவ் ஏரிந்தது நெஞ்சே!

என்று குறிப்படுகிறார்.

‘கைகளுக்குள் சிக்காத காற்றி’வும் (பக. 72) ஜெயசீலன் சமூகத்தைப் பழிக்கிறார். அப்படி இருப்பதால் சமூகத்தை விமர்சிக்கிறார். நிலாந்தன் யேசுராசா பற்றி [‘பதிவுகள்’ முன்னுரையில்] சூறியதுபோல ஜெயசீலனும் முரணியாக தனியனாக ரோய்விடுகிறாரா என்று என்னத் தோன்றுகிறது.

ச.வே.பஞ்சாட்சரம் சாதியத்தைக் கொளுத்தியதாகச் சொன்னார் - அவருக்கு சம்காலத்தவரான காசி ஆனந்தன் இருப் பதாகச் சொன்னார் - கைகளுக்குள் சிக்காத காற்றில் “சமூகமே உன்னோடொட்டிக் கொள்ளாமல் என்பாட்டில் நடக்கிறேன்” என்று பிரகடனம் செய்கிறார் ஜெயசீலன். தமிழ்த் தேசியவாத ஒட்டத்துக்குள் தனது அறிவுக்கு ஊட்டம் சேர்த்த ஒரு விமர்சகரான நிலாந்தன், யேகராசா அவர்களை சமூகத்தைப்பொறுத்தவரை முரணி தனியன் என்கிறார்.

இங்கே ஜெயசீலன் “தாமரை இலையின் மேல் தண்ணீராய் சமூகமே உன்னோடு ஒட்டிக்கொள்ளாமல் ‘என்பாட்டில்’ நடக்கிறேன் என்று பிரகடனம் செய்கிறார். அவ்வாறானால் கடந்த முப்பது நாற்பது வருடங்களாக என்னதான் நடந்தது? தமிழ்த் தேசிய விடுதலைப் போராட்டச்சுழலின் இலக்கிய இயக்கத்தில் ஏன் சமூக மாற்றத்துக்கான அறிவியல் நிதியான முறையியல் முன்னெடுக்கப்படவில்லை?

இதற்கும் அப்பால் தமிழனர்க்கி, தமது இருப்பு என்பவற்றை விட்டொதுக்கி ஆக்க இலக்கிய அப்ப எங்களை ஆங்கிலப் பெயர்ப்புக்குடையதே சுவதேசிய வாத இலக்கியத்துக்குள் அனிவருக்கும் ஆவலுடன் எழுந்துள்ளனர் சிலர். தமிழனர்க்கி என்ற நூலில் கோர்க்கப்பட்ட வைரமணிகள் உணர்க்கி நரம்பு அறும்பொழுது எங்கெங்கோ சிதறி நிதைக்கொன்றாய் செல்லும் நிலையா இது?

வெறுமனே முரணிகளாயும் தனியன்களாயும் இருந்து விட்டு சமூகத்தில் மாற்றம் எதுவும் நிகழவில்லையே என்று ஏங்கி விரக்கியற்ற செய்வதற்காது தூற்றி அழுவதுடன் நின்றுவிடுவதா?

எங்களை நாங்கள் மறுவாசிப்புச்செய்து சீரமைப்புச் செய்ய வேண்டும் என்பதை ஜெயசீலனின் ‘கைகளுக்குள் சிக்காத காற்று’ அவசரமாக உணர்த்தி நிற்கிறது. உண்மையில் இத்தொகுப்பில் இடம்பெறும் இக்கவிதை 40, 50 வருடங்களுக்கு மேல் அறியாமையோடு அல்லது அறிந்தும்

தீர்வு தெரியாமையோடு இருந்த எமது சமூகத்துக்குள் புரையோடிப்போயிருந்த நோய் ஒன்றின் தெளிவான அறிகுறிதான். இக்கவிதையே இத்தொகுப்பின் Theme Poem ஆகவும் இருப்பது இதன் முக்கியத்தவத்தை இன்னமும் வலியுறுத்துகிறது. சமதர்ம அரசியல் பார்ம்பரியத்துக்குள் காலபதித்து நின்றுகொண்டு தமிழ்த் தேசியச் சட்டகத்துன் சமூகநீதிக்கும் சுய நின்றைத் துக்கும் சிந்திக்கும் வலுவுள்ள எங்களின் கொள்கை வகுப்புக்கவிஞர்களாக இருக்கும் Philosophical capacity உள்ள கவிஞர் இ. முருகையன், சோ.ப. போன்றவர்களிடம் மேலும் முரணிகளும் தனியன்களும் உருவாகிவிடாத படிக்கான தத்துவார்த்தரித்யான சிந்தனைப்பரப்புக்கள் எப்படி விரியக்கூடும் என்பதற்கான ஆலோசனைகள் இருக்கக்கூடும்.

இன்று உயிரியல் விஞ்ஞான தத்துவார்த்த அம்சங்களின் அடிப்படையிலோ, சமூகபொருளாதார தத்துவார்த்த அம்சங்களின் அடிப்படையிலோ, அரசியல்

இடாணுவக்கொள்கைசார் தத்துவார்த்தங்களின் அடிப்படையிலோ - மிகவும் அதிநவீன தொழில்நுட்பவியல் சார்ந்த தகவல்யுக்கதை தளமாகக்கொண்ட முகாமைத்துவ நிர்வாக உலகமாக எமது பூகோளம் கூழல்கிறது. முதலில் மனிதன் சமூக விலங்கு என இனங்காணப்பட்டான். அரசியல் கோட்டாகுகள் சமூகங்களை வழிகாட்டவும் நிர்வகிக்கவும் தேவையென தத்துவங்களும் அரசுகளும் தோற்றங் கொண்ட போது மனிதன் ஒரு சமூக விலங்குமட்டுமல்ல சமூக அரசியல் விலங்கு எனவும் விபரிக்கப்பட்டான். அதைத்துமே நிறுவனமய்ப்புத்தப்பட்ட அமைப்புக்கள், இயக்கங்கள், சங்கங்கள், சபைகள் என்று ஒரு நிர்வாகச் சீர்கொண்ட முகாமைத்துவப் பண்புக்குள் வந்து சேர்ந்தவுடெகின்றன. இதற்கும் அப்பால் மிகப்பாரிய அளவில் வளர்ந்தபடி இருக்கும் உற்பத்தி முறைமகளும், நூக்குவுக் கலாசார போக்குகளும் எங்கெங்கோ எல்லாம் வளர்ந்து சிக்கலாகி எம்முன்னே பூதாகாரமான பிரச்சனைகளாக மாறியுள்ள நிலையில் நாம் எம்மை எப்படி மீஸ்பரிசீலிப்பது? எமது தேசிய சமூகங்களின் உயிரியல், அரசியல் இருப்புக்காக எம்மை நாம் எப்படி முகாமைத்துவால் சீராக்கத்துக்கு உட்படுத்தப்போகிறோம்? எம்மை வல்லாதிக்க சக்திகளின் சுரண்டலுக்கும், ஒடுக்கலுக்கும் உட்படுத்தப்படுவதிலிருந்தும், எமது மக்களின் உழைப்பின் பயன்கள் அவர்களிடமிருந்து அன்னியப்படுவதைத் தவிர்ப்பதற்கும், வல்லது தப்பிப்பிடிநைக்கும் அதுவே மேலும் சிறந்து சிறந்து பரினாமம் பெறும் ‘என்பதில் எமது சீராக்கங்கள் எப்படி அமையப்போகிறது? இவ்வாறெல்லாம் கனமான கேள்விகள் எழுகின்ற போது இவற்றுக்கொல்லாம் தீர்க்கமான தத்துவார்த்தங்களின் அடிப்படையில் விடைகள் காணவேண்டிய காலகட்டத்தில் இலங்கையின் சமூகங்கள் இருக்கின்ற வேள்ளில் சமூகப்பொறுப்புள்ள ஆக்ககர்த்தாக்கள் “தாமரை இலையின் மேல் தண்ணீராக சமூகத்தோடு ஒட்டிக்கொள்ளாமல்” இருப்பதாக கூறிக்கொள்வதும், முரணி, தனியன் எனச் சொல்லிக் கொள்வதும் வேதனயும் வியப்பும் தரும் விடயங்களாக விருக்கின்றன. ஏனெனில் எந்த ஒரு மனிதனும் இவ்வாறு சமூகத்திலிருந்து தனித்திருக்கமுடியாது.

அதிலும் எழுத்துவகம் என்பது உலக சமூகங்களுள் தோன்றி அதற்குள் வளர்ந்து அதற்காக பல்துறை அறிவியல் வளர்ச்சியில் நின்றுகொண்டு சீர்திருத்தங்களுக்கும் மனித மேம்பாட்டுக்கும் உழைக்கவேண்டிய துறையாகும். எழுத் தாளர்களும் கலைஞர்களும் கற்கக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டியவர்கள். தொடர்ந்து கற்றுக்கொண்டே இருக்க வேண்டியவர்கள். சாவிள் இறுதிவரை சமூக மாற்றத்துக்காக உழைக்கவேண்டியவர்கள்.

ஒரு விஞ்ஞானப் பட்டதாரி ஆகவும், கவிதைப் படைப்பாளியாகவும் விளங்கும் கவிஞர் ஜெயசீலன் சமூகத் தோடு ஒட்டிவாழ்ந்து நோயற்று சிகிச்சை செய்யும் ஒரு சமூகப்படைப்பாளியாக தன்னை மேலும் நிலை நிறுத்திக்கொள்ள கொள்கை ‘கைகளுக்குள் சிக்காத காற்று’ கவிதைத் தொகுதி அடிப்படையாக அமையவேண்டும்.

தண்ணீர் படும்பாடு

மிதுனி

‘முற்பகல் செய்யின் பிற்பகல் விளையும்’ என விளையாட்டாகச் சொல்வார்கள். இல்லை, அது உண்மையே என்பதற்கு கீழ்வரும் ஆக்கம் பதில் கூறும். எந்தவொரு பொருளும் இலகுவாகவும் அதிகமாகவும் மலிவாகவும் கிடைக்கும்போது மனிதனுக்கு அதன் அருடம் விளங்குவதே இல்லை. நீர் எமக்கு கிடைத்த அரும்பெரும் செல்வமாகும். ஆனால் நாங்கள் அதை காலங்காலமாய் வீணாக்கியுள்ளோம். இப்போது நீர் பற்றாக்குறை ஏற்படவே அதைப் பற்றிச் சிந்திக்க தொடங்கியுள்ளோம்.

புவிக்கோளத்தில் $\frac{3}{4}$ பகுதி நினொலேயே குழப்பட்டது. ஆனால் மனிதன் யென்படுத்த முடியாத கடல்ந் 97.3 வீதமும், மனிதயென்பாட்டிற்கு உதவக்கூடிய நீர் 2.7 வீதமுமே காணப்படுகின்றது. இவ்வாறு மனிதனுக்கு பயனைத் தரக்கூடிய 2.7 வீதமானது பனிக்கட்டிகள், நிலத்தடி நீர் என்பவற்றையும் உள்ளடக்கியுள்ளது. எனவே மனிதன் புவியின் மேற்பற்றியில் காணப்படுகின்ற ஆறுகள், குளங்கள், ஏரிகள், அணைக்கட்டுகள், குட்டைகள் என்பவற்றினுடோக பெறும் நீர் 0.28 வீதம் மட்டுமே. இவ்வளவு சொற்பமாக காணப்படுகின்ற நீரை நாம் வீண்விரயம் செய்வதோடு மட்டுமென்றி மாசுபடுத்திய வண்ணமும் இருக்கின்றோம்.

மழை நீரானது மாசற்றது, தூய்மையானது, கலப்பமற்றது, தீங்கிழறக்காதது போன்ற கோட்டாக்களை அமில மழை இன்று போய்யாக்கிவிட்டது. தொழிற்சாலை புகைகள், நிலக்கரி, ஏரிபொருட்கள் கக்கும் புகைகள், வாகனங்களில் இருந்து வெளியேறும் நூட்ரஜன், கந்தகம் கூட்டுப் பொருட்கள் போன்றவை காற்றோடு கலந்து மேகங்களுடன் சேர்ந்து அமிலமழையகப் பெய்கின்றன. அமிலத்தன்மை மழையாகவும், பனியாகவும், மூடு பனியாகவும் பூமியை வந்தடைகின்றன. சில நாடுகள் சல்பா காணப்படும் நிலக்கரியின் புகையே அமில மழைக்கு காரணம் என கண்டு இந்நிலக்கரியினை யென்படுத்துவதை நிறுத்தியுள்ளன. நோர்வேயில் இரண்டாயிரத்திற்கு மேற்பட்ட ஏரிகளிலும், ஸ்வீடனில் ஆறாயிரத்திற்கு மேற்பட்ட ஏரிகளிலும் அமிலத்தன்மை கலந்துள்ளன. இதனால் நீர்வாழ் உயிரினங்கள் இறக்கின்றன. அத்துடன் அந்நினைகிரகித்து வாழும் தாவரங்களும் நச்சுக்கு தன்மை பெற்று விடுகின்றன. இத்தகைய கொடிய அமில மழையினைப்

புராதன சின்னங்களும் சிறிது சிறிதாக சிடைத்து விடுகின்றன. ஏதென்னின் அக்ரா போலீஸ், பாரத்தினான், தாஜ்மகால், ரோமின்கலோசம், லிங்கன் மெமோரியல், வோவிங்டன் நினைவுச் சின்னம் போன்றவை இத்தகைய தாக்கத்திற்கு உள்ளாகியுள்ளன. அது மட்டுமென்றி இலங்கையிற்கூட நவுவரெலியா குன்றுகள், பண்டாரவளை, அனுரா தபுரம், மகா இலுப்பாஸம் ஆகிய பிரதேசங்களிலும் அமில மழை போழிந்திருப்பதாக ஆய்வுகள் தெரிவித் துள்ளன.

தூய்மையான மழை நீரின் ஒரு பகுதி நிலத்தினால் உறுஞ்சப்படுகின்றது. இதுவே நிலத்தடி நீராகும். நிலத்தடி நீரானது சில பிரதேசங்களில் குறைந்த ஆழத்திலும், சில பிரதேசங்களில் அதிக ஆழத்திலும் காணப்படுகின்றன. நிலத்தடி நீரினை ஆழ்குழாய்க் கிணறுகளின் மூலம் அதிக அளவில் உறிஞ்சி எடுக்கப்பட்டு விடுவதனால் நிலத்தின் சமநிலை பாதிக்கப்பட்டு கடல்ந் நிலத்தடி நீரோட்டத்துடன் கலந்துவிடுகின்றது. அதுமட்டுமென்றி நீரை அதிகம் எடுப்தனால் நிலம் திட்டிரென உள்வாங்கிக் கொள்வதுடன் பூமியில் விரிவகுறை பிளவுகளும் ஏற்பட்டுவிடுகின்றன. எனவே ஆழ்குழாய்க் கிணறுகள் கிண்டப்படுகின்ற போது நிலத்தடி நீர் வல்லுனிடம் கலந்து ஆலோசிக்கப்படுதல் வேண்டும். மேலும் மழைநீரை சேமித்து உருவாக்குகின்ற குளங்களிலே மக்களும், விலங்குகளும் நீராடுவதுடன் அவற்றை தம் கழிப்பிடங்களாகவும் யென்படுத்துகின்றனர். இத்தகைய அசுத்த நினொல் கல்லீரல் பாதிக்கப்படுவதுடன் நச்சுக் காய்ச்சல், வாந்தி பேதி, வயிற்றுப்போக்கு போன்ற நோய்கள் ஏற்படுகின்றன. மேலும் அசுத்த நிலில் வசிக்கும் நிலம்புகள் கடிப்பதனால் மலேரியா, யானைக்கால் போன்ற நோய்களும் ஏற்படுகின்றன. கவலைக்குரிய விடயம் யாதெனில் உலகளாவிய ரதியில் மேற்கொள்ளப்பட்ட கணிப்பீட்டின்படி உலக மக்களில் 2 கோடி பேர்கள் ஆண்டு தோறும் மாசுபட்ட நீரைப் பயன்படுத்துவதானால் இறந்து போகின்றனர் என்பதாகும்.

புவியின் மேற்பற்பில் காணப்படுகின்ற இயற்கை அன்னையின் கொடையாகிய நதி நீரினை மனிதன் தன் குயநலத்தாலும், அறியாமையினாலும் நானுக்கு நாள் மாசாக்கிய வண்ணமே இருக்கின்றான். ஆற்றங்கரை களை குழ வாழ்கின்ற நகர மக்கள் அந்த, நீரினையே தம் தேவை களுக்கு யென்படுத்துகின்றனர். ஆற்றிலே நீர் வற்றிய காலத்திலே அப்பிரதேசத்தை தம் கழிப்பிடங்

களாக்குகின்றனர். அது சாக்கடையாகி பின்னர் ஆற்றுநீருடன் கலந்து நீரினை மாசுபடுத்துகின்றது. இவ்வாறு மக்கள் தம் அறியாமையினால் நீரினை தாமே மாசுபடுத்தி தாமே பயன்படுத்துகின்றனர். நாட்டின் அபிவிருத்திக்காய் உருவாக்கப்பட்ட தொழிற்சாலைகளின் கழிவுகள் வாய்க் காலினுடாக ஆறுகளிலே கலக்கப்படுகின்றன. இவ்வாறு சுத்தம் செய்யாது விடப்படும் கழிவுகளினால் எத்தனையோ மனித உயிர்கள் பலியாகின்றன. இத்தகைய கழிவு நீரினில் யூரியா, அமோனியா, பாதரசம், குளோரின், சுயம் போன்ற ஏராளமான நச்க்கள் மனித சுயநலத்தினால் நதிகளில் காக்கப்படுகின்றன. மேலும் பூச்சி கொல்லிகளான பி. எச். சி, டி.டி.டி போன்ற நச்சுத் தன்மை பொருந்தியவற்றை பயன்படுத்தும்போது செடியில் விழுகின்ற 30 வீதமும், காற்றில் செல்லும் 20 வீதமும் நிலத்தில் விழும் 50 வீதமும் நீரினால் கழுவப்பட்டு ஆற்றுடன் கலக்கப்பட்டு நீரினை மாசுபடுத்துகின்றது.

இத்தகைய நதி நீர் இறுதியில் சங்கமிக்கும் இடம் கடலே. புவிக் கோளத்தை பெரிதும் குழந்திருக்கும் உலகின் தாய் என வாணிக்கப்படும் கடல்நீரிலே சோடியம், குளோரின், மக்னீசீயம், கந்தகம், கல்சியம், பொட்டாசீயம் போன்றவை அதிக அளவிலும் கரி, சிலிக்கன், அலுமினியம், ஃபுஞ்சின், அயோடின் போன்றவை மிகச் சிறிய அளவில் காணப்படுகின்றது. கடல் நீர் இல்லையேல் மழை இல்லை, மழை இல்லாவிடல் நதி இல்லை. நதி இல்லை யென்றாலோ ஏனைய உயிரினங்களும் தாவரங்களும் இல்லை. இத்தகைய கடலும் தற்போது மாசாகிய வண்ணமே காணப்படுகின்றது.

நதிகள் காவிச் செல்லும் கழிவுகள் கடல்களிலே கலப்பதானாலும், என்னைய் கழிவுகளினாலும் கடல்நீர் மாசடைகின்றது. இவை கடலின் அடியில் படிந்து கடல் வாழ் உயிரினங்களுக்கு மாசினை ஏற்படுத்துகின்றது. இதனால் அதை உண்டு வளரும் மனிதனும் நோய் வாய்ப்படுகின்றான். கடலிலே 800மீ ஆழத்திற்கு மேல் எப்போதும் இருட்டாகவே இருக்கும். குரிய ஒளியின் சிவப்பு நிறம் முதலில் வடிகட்டப்படுகின்றது. அடுத்து பச்சை, கடைசியில் மிஞ்சுவது கருநீல வண்ணமே. கடலில் 700மீ ஆழத்தில் வாழும் வெள்ளியைப்போன்று மின்னக்கூடிய ஹாச்செட் என்ற மீன் தற்போது என்னையைக் கழிவுகளினால் நிறம் மாறி பழுப்பேறுகிறது. இதனை விட சிமோரா மீன், துடுப்பு மீன், டிரகன் மீன், விளக்கு மீன், அவோசெட் ஈல் போன்ற மீன்களும் கடலில் ஆழத்தில் படியக்கூடிய என்னையைக் கழிவுகளால் பெரும் பாதிப்புக்குள்ளாகின்றன. உலகை முதன்முதலில் சுற்றிவந்த மெகல்லன் பசுபிக் கடலினுள் புகுந்த போது அக்கடலின் அமைதியை கண்டு ‘அமைதி’ என்னும் பொருளில் ‘பசுபிக்’ என அழைத்தார். ஆனால் இன்றோ அமெரிக்காவினாலும், பிரிட்டனினாலும், பிரான்ஸினாலும் மேற்கொள்ளப்படுகின்ற அனுகுண்டுப் பரிசோதனைகளினால் கடலின் அமைதி பற்றுபோய் கொந்தளிக்கும் கடலாய் காட்சி அளிக்கின்றது. அனுக் கழிவுகளை பல நாடுகள் இரகசியமாக கடலுக்

மனத்தை பக்தி செய்வீர்

ஓவ்வொரு புலர்தல் முதல்
அதன் தொலைதல் வரை
உன்னை இறைஞ்சும்
எனதின் சுயநலம்
வெள்ளையடித்திடும் பக்தியென்று
தவறுகளுக்கு விடுவிப்பு
உறவுகளுக்கு நல்வாழ்வு
பணக் செழிப்பு
இந்த என் கெஞ்சுதலை
கீறுவிழுந்த இசைத்தட்டாய் நீ
கேட்டுப்புள்ளித்திருப்பாய்
அதனால், இன்று
என் ஆத்ம விரோதியை
அழித்தொழிக்க,
அயுதமாக்கினேன் உன்னை...
அவனை கொன்று விடு
இன்றேல்...
கைகால்கள் முடமாக்கு
நீ உண்மை எனில்
என் வேண்டுதல் நீறைவேற்று..

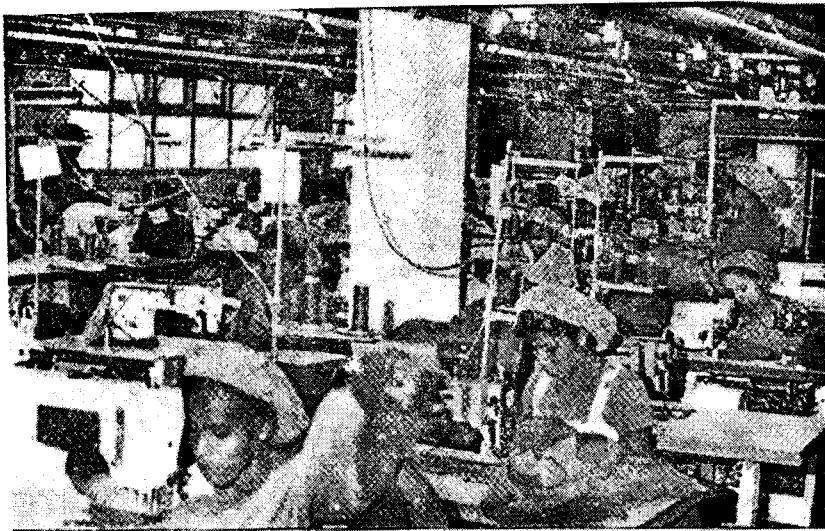
உருகி வழியும் பக்தனை பார்த்து
இருக்கிப் போன கடவுள் சொன்னார்
என்னை...
மதங்களால் கூறு செய்தவர்களே!
மனக்களை தானும் வளருக்கள்
சுயம் செழிக்க
மனதும் தொலைக்கும்,
நிலை கலைத்து
மரனுடம்
செழிக்க
மனிதத்தை பக்தி செய்வீர்..
உயிர்த்திருப்பேன் உழுமிடைதான்...

காவுத்தையூர் மகேந்தீரன்

கடியில் போட்டுவருகின்றன. இதனால் ஏராளமான கடல்வாழ் உயிரினங்களும் பவளப் பாறைகளும் மட்டுமல்ல நீவுகளில் உள்ள மக்களும் பாதிப்புக்குள்ளாகின்றனர். இன்று தண்ணீர் படும்பாடோ பெரும்பாடாய் இருக்கின்றது. எனவே தண்ணீர் தொடர்பில் மிகவும் அவதானம் இருக்கத் தவறும் இடத்து தண்ணீர் இன்றி அவதிப்பட வேண்டிய நிலை மனித குலத்திற்கு ஏற்படும் என்பதில் ஜயமில்லை. எனவே முழு மனித குலத்திற்காக மட்டுமன்றி உங்கள் ஓவ்வொருவருக்கும் நன்மை பயக்கும் என்பதால் நாங்கள் நீரை மிகவும் கவனமாக யன்படுத்துவோமாக!

*

உலகப் பொருளாதாரமாக முதலாளித்துவம்

ஹரி மக்டோவ் (Harry Magdoff)வழங்கிய நேர்முகம்
தேர்முகம் கண்டவர் -ஹக் கட்மன்(Huck Gutman)

தமிழில்: க. தனஞ்சயன்

ஹரி மகடோவ் அவர்களை நேர்முகம் கண்ட ஹக் கட்மன் வேவ்மோன்ற (The University of Vermont) பல்கலைக்கழகத்தில் ஆங்கிலம் கற்பிக்கிறார். அவர் அமெரிக்காவின் மக்கள் பிரதிநிதிகள் சபையின் அங்கத்தவரான பேர்ஸாட் சன்டீஸ் என்பவின் சீரேஷ்ட் உதவி உத்தியோகத்தராக கடமைபுரிந்திருந்தார். இந்தியாவின் கல்கத்தாவிலிருந்து வெளிவரும் ஸ்டேரேஸ்மன் (The Statesman) இதற்கு அரசியல் பத்தி எழுத்தாளராகவுமிருந்தவரும் ஹக் கட்மன் பாகிஸ்தானின் கராச்சியிலிருந்து வெளிவரும் 'வைகறை' (Dawn) எனும் அரசியல் செய்தி இதற்கு ஆசிரிய பகுதி ஆக்கங்களுக்கும் ஒழுங்காகப் பங்களிப்பு செய்கிறார். செயலுக்கம் மிகக் கிணறையும் கட்டுரைகளை இவர் வெளியிட்டுவருகிறார். ஹக் கட்மன் "Sanders of Outsider in the House" (Verso, 1977) எனும் நூற்பதியின் இணைநூலாசிரியரும் ஆவர்: "Technologies of the Self: A Seminar with Michel Foucault (University o f M assachusetts Press, 1988)" எனும் வெளியிட்டுள்ள இணை ஆசிரியராகவும் இவர் அனுபவத்தை வளர்த்தவர்.

ஹரி மகடோவ் ஏப்பிரல் 2003 இல் தனது தொண்ணுறாவது பிறந்த 'நாளை எட்டினார். அவரது தொண்ணுறாவது பிறந்தநாளை கெளரவிக்குமுகமாக 'Monthly Review' எனும் ஏட்டின் அனுசரணையுடன் 'இன்று ஏகாதிபத்தியவாதம்' (Imperialism Today) எனும் விடயத்தில் ஆய்வாங்கு ஒழுங்கமைக்கப்பட்டிருந்தது. அந்த ஆய்வாங்குக்கு மூன்று வாரங்கள் முன்பதாக ஹரி மகடோவ் நேர்முகம் வழங்குவதற்காக வீட்டியோ கமராவின்

முன் உட்கார்ந்தார். ஆய்வாங்கின் நேர்முகம் ஒரு பெயிதிரையில் காண்பிக்கப்படவும் ஏற்பாடாகியிருந்தது. அந்நேர்முகத்தின் ஒருபகுதி, எப்படி அவர் ஒரு சோசலிஸ்ட் ஆணார் என்பதை விளக்குவதாக அமைந்தது. முதலாளித்துவம், ஏகாதிபத்தியவாதம், ஐக்கிய அமெரிக்கநாடு - அத்துடன் ஈராக் போன்ற விடயங்களில் தனது எண்ணங்களை நேர்முகத்தின் ஏனைய பகுதிகளில் வெளியிட்டுள்ளார் ஹரி. (குரிப்பு - அவரது அந்நேர்முகத்தின் எழுத்துவடிவப் பிரதி கீழே தரப்படுகிறது. மக்டோவ் அவர்களின் நேர்முகத்தின் எழுத்துவடிவப் பிரதியை, வீட்டியோ நேர்முகத்திலிருந்து - நீக்கவேண்டியது நீக்கி சேர்க்கவேண்டியது சேர்த்து - [எழுத்துவடிவத்திற்கு ஏற்றதாக] அவரே தயாரித்துள்ளார்)

“வீட்டியோவுக்கான நேர்முகத்தின் போது ஹரி மகடோவ் கமராவையும் கமராக்காரரையும் முற்றாக மறந்து இயல்பாகவே பேசினார். தளர்வான சேட்டும் கருநீல நிறமான பருத்தித்துணியிலான நீளக்கார்ச்சட்டையும் அணிந்திருந்த அவர் மிக ஆற்றோட்டமாக இலகுமொழி நடையில் கருத்துக்களை முன்வைத்தார். தொண்ணுறுவதுகளை அடைந்துவிட்ட அந்த சோசலிஷலாதி, நீண்ட நித்தியரையற்ற இரவுகளின் சொந்தக்காரராக இருப்பினும் அவரது மனம் தெளிந்த நீரோடையாகவும், அவரது வார்த்தைகள் புத்துக்கமும் உறுதியும் நிறைந்தவையாகவும் அவரது பார்வை பலமானதாகவும் இருந்தது” - ஹக் கட்மன் (நேர்முகம் கண்டவர்).

ஹக் கட்மன்: ஹரி! ஒரு உலகப்பொருளாதாரமாக முதலாளித்துவம் செயற்படத் தொடங்கியது என்ற

தங்களது கருத்தின் விளக்கப்படுத்துகையுடன் நாங்கள் எமது கலந்துரையாடலை ஆரம்பிக்கலாம் என நினைக்கிறேன்.

ஹரிமக்டோவ்: ஆம், முதலாளித்துவம் உலகப் பொருளா தாரத்துக்குள்தான் தோன்றியது. எவ்வாறாயினும் வணிக முதலாளித்துவத்துக்கும் (merchant capitalism) கைத்தொழில் முதலாளித்துவத்துக்கும் (industrial capitalism) இடையில் நாங்கள் தெளிவான வித்தியாச முள்ளதை புரிந்து கொள்ளவேண்டும். புதினைந்தாம் நூற்றாண்டளவில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களுடன், சமுத்திரங்களுக்கு மத்தியிலான தொலைதுரங்களுக்கிடையில் பெருமளவான கப்பற் பணியாட் தொகுதியினரையும் சர்க்குகளையும் காவிச் செல்லக்கூடிய தகைமையுள்ள நன்கு ஆயுதம் தரித்த கப்பல்கள் சர்வதேச வர்த்தக நடவடிக்கைகளுக்காகவும், கடற்படை சார் போரியல் நடவடிக்கைகளுக்காகவும் மிகவும் ஊக்கமாகவும் உர்சாகமாகவும் யய்ந்படத் தொடங்கின. ஐரோப்பாவின் புதிய கப்பல்கள் இலாபங்களையும் குறையாடலையும் (profits and plunder) தேடி உலகின் ஏழு மகா சமுத்திரங்களைங்கணும் பரவியலைந்தன. ‘புதிய கண்டுபிடிப்புக்களின்’ சகாப்தமாகவும் (age of discovery) அதேவேளை ‘கைப்பற்றி வெற்றி கொள்ளும் சகாப்தமாகவும் (age of conquest)-அந்தக்காலம் பதினைந்தாம் நூற்றாண்டில் ஆரம்பித்தது. உலகளாவிய பொருளாதார அடிப்படையில் வணிக முதலாளித்துவத்தின் எழுச்சியை குறிக்கும் காலமும் அதுதான். மேற்கு ஐரோப்பாவின் செல்வாக்குகளும் செல்வச்செழிப்பும் ‘அள்ளு கொள்ளலையே’ கடுகுதி வேகத்தில் வளர்ந்தது. தங்குமும் வளர்ந்து தென் அமெரிக்காவிலிருந்து அள்ளி யெடுக்கப்பட்டு வங்கிகளில் நிறைக்கப்பட்டன.

அடிமைத்தொழிலாளிகள் பெறப்பட்டனர். மேற்கு ஐரோப்பாவின் வேலைத் தளங்களுக்கான மூலப் பொந்தகளையும் (raw materials) மற்றும் நூக்குவும் பொருட்களையும் (consumer goods) உற்பத்தி செய்வதற்காக அடிமைகள் கொண்டுவரப்பட்டனர். பழைய காலனித்துவ பிரதேசங்களை விஸ்தரிப்பதற்குமல்லும் புதிய காலனித்துவப் பிரதேசங்களை அமைப்பதற்குமல்லும், மிகப் பரவலாக அடிமைத்தொழிலாளிகளின் யய்ந்படுத்துகைமூலம் அதே வேளை அப்பட்டமான கொள்ளலையிடப்புக்கள் வாயிலாகவும் சர்வதேச வியாபாரம் தூரித் துவர்க்கிணிமைக்கை கண்டிட்டு வருகிறது. முதலாளித்துவத்தின் தீவைகளை வெற்றிகொள்ளுதலுக்கான அழைப்பு விடுக்கப்படுகிறது. அனைத்து மனித சமூகங்களது அடிப்படைத் தேவைகளையும் நிறைவு செய்வதில் அடிப்படையாக அர்ப்பணிக்கத்தக்க அதிகாரமாற்றும் ஒன்றின் அடிப்படையில், கூர்மையான, வித்தி யாசமான சமூகத்தை உருவாக்குவதற்கான அழைப்பே அதுவாகும். இலாபத்தை உச்சநிலையில் கொண்டுவரும் நோக்கம் கொண்ட சந்தைகளின் சர்வாதிகாரங்களை அகற்றுவது என்பதே இதன் அர்த்தமாகிறது.

அதனுடைய இயல்புகளைப் பொறுத்தவரை ஒரு நாட்டின் இயல்பும் அனுபவமும் மற்றொரு நாட்டின் இயல்புக்கும் அனுபவத்துக்கும் ஒத்ததாக ஒரேமாதிரியானதாக இருக்கவில்லை. ஆனால் எல்லாநாடுகளுக்கும் பொதுவான குணாம்சம் ஒன்று இருந்தது. கைத்தொழில் முதலாளித்துவத்தின் அசைவோட்டத்தின் கீழான விதிகள் பொதுவானவையாகவே இருந்தன. முதலீடு, நூக்குவு என்பவற்றுக்கும் நிதிக்கும் இடையிலான சமநிலை ஒரு குறிப்பிட்ட அளவு தேவைப்பட்டது. முக்கியமான இயல்புகள் இச்சமனிலைக்கு அப்பால் வெளியேறிச் செல்லுமெனில் நிங்கள் பொருளாதார நெருக்கடி (an economic crisis) ஒன்றை எதிர்கொள்வீர்கள். இந்த நெருக்கடிகள் எதிர்காலத்தின் மீது செல்வாக்குச் செலுத்தி எதிர்காலத்தை வடிவமைக்கும். ஆனால் அதை வோட்டத்தின் அடிப்படை விதிகளிலிருந்த மிகத் தொலைவுக்கு இந்த நெருக்கடிகள் அவைவற்றுக்கு செல்லமுடியாதவையாகும். இவ்வாறான சமநிலையற்ற தன்மைகளைத் தாண்டி அப்பால் செல்வதற்கான பாதைகள் ஏகாதிபத்திய நடவடிக்கைகள் ஜடாகவே தேடப் படுகின்றன. புதுப் புது சந்தைகளை கண்டுபிடித்தல், புதிய முதலீட்டு வாய்ப்புக்களை கண்டுபிடித்தல் ஆகியன அந்நடவடிக்கைகளாகும். நாடுகளிடையே நிலவும் மிகத்தீவிரமான போட்டி காரணமாக இந்நடவடிக்கைகள் அவசரமான தூண்டுகைக்குரியதாக இருக்கின்றன. இந்த அமைப்பு முறைமையின் உள்ளக நியாயப்படிடலிருந்து தபிப்பிழைத்தலுக்கான சந்தர்ப்பம் கிடையாது. முதலாளித்துவத்தின் தீவைகளை வெற்றிகொள்ளுதலுக்கான அழைப்பு விடுக்கப்படுகிறது. அனைத்து மனித சமூகங்களது அடிப்படைத் தேவைகளையும் நிறைவு செய்வதில் அடிப்படையாக அர்ப்பணிக்கத்தக்க அதிகாரமாற்றும் ஒன்றின் அடிப்படையில், கூர்மையான, வித்தி யாசமான சமூகத்தை உருவாக்குவதற்கான அழைப்பே அதுவாகும். இலாபத்தை உச்சநிலையில் கொண்டுவரும் நோக்கம் கொண்ட சந்தைகளின் சர்வாதிகாரங்களை அகற்றுவது என்பதே இதன் அர்த்தமாகிறது.

முதலாளித்துவத்தின் தீவையிலேயே எடுத்து வைக்கப்படும் ஒரடி எப்படி இன்னொன்றுக்கு வழி சமைக்கிறது என்பதற்கு சீனா ஒரு உதாரணமாக உள்ளது.

இருபத்தைந்து வருடங்களுக்கு முன்பு சீன கொம்யூனிஸ்ட் கட்சியினால் நிர்வாகிக்கப்படும் மத்திய தீட்டுமிடலின்கீழ், பொருளாதாரத்தின் கட்டுளைச் சிகரங்களும் உயர்துறை நடவடிக்கைகளும் நேரடியாகக் கட்டுப்படுத்தப்படுவதும் அதேவேளை சமூகத்தின் ஏனைய துறைகள் தனியார் முதலீட்டுத்துறைக்கும் தனியார் முயற்சியான்மைக்கும் தீற்றுதலுவிடப்படுவதும் ஆகிய இரண்டு முறைமைகளை உருவாக்குவதற்கே தீர்மானிக்கப்பட்டது. அரசினாலும் வெளிநாட்டு முதலீட்டுநாலும் ஊக்குவிக்கப்பட்ட உதவி செய்யப்பட்ட தனியார் துறை துரிதக்குறியில் விரிவாக்கப்பட்டது. என்ன பொருள் உற்பத்தி செய்யவேண்டும் என்பன போன்றவற்றை உச்ச

இலாம் தேடும் சந்தைகளே (profit-seeking markets) தீர்மானிக்கின்ற நிலைமையேற்பட்டது. பொருளாதாரம் இந்த பாணியில் வளர்ந்ததனால் ஒரு மூலதனச் சந்தை தேவைப்பட்டது. அதற்காக பங்குச்சந்தையும் வணிக வங்கித் துறையும் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. சர்வதேச வர்த்தகத்தில் போட்டியிடுவதற்கான தமக்குச் சாதகமான பல்வேறுள் பலாபலன்களை அந்நிய முதலீட்டாளர்கள் பெற்றுக்கொண்டனர். அந்நியமுதலீட்டாளர்கள் தொழிலாளர்களுக்கு வழங்கிய மிகவும் தாழ்ந்த கூலி மூலமான சாதகமான பலாபலன்களை (advantage of the very low wages) அடைந்தமை முதலீல் கவனிக்க வேண்டியது ஆகும்.

பொருளாதார நிலைமாறுகை, ஏற்றுமதிகள் மீதில் சார்ந்திருக்கும் போக்குடையதாகியமை சர்வதேச வர்த்தக ஸ்தாபனத்துடன் (World Trade Organization) இணைந்து கொள்வதற்கும் அந்த ஸ்தாபனத்தின் விதிமுறைகளையும் சட்டிந்தடங்களையும் பின்பற்றுவதற்கும் வழிவகுத்தது. முதலாளித்துவ வர்த்தகத்தின் விதிமுறைகளுக்கு பணிந்து செல்லும் வகையில் அந்நிய முதலீட்டாளர்கள், அந்நிய முதலீடுகள் மீதான சீனாவின் கட்டுப்பாடுகள் பலவீனப்பட்டன.

உலகமயமாதலின் அழுத்தங்களுக்கு கடு கொடுக்கும் வகையில் அரசாங்க தொழிற்துறைக்கும் அதன் முயற்சியாண்மைத்துறைகளும் சீனாவில் தனியார்மயப்பட்வண்ணமிருக்கின்றன. வங்க அடையாளங்களும் (Class distinctions) வர்க்கவேறுபாடுகளும் (Class differences) மக்கள் மத்தியில் மேலும் மேலும் விரிவடைந்து சென்றன. தனியார் உற்பத்தி தொழிற்றுறைகளையும் தனியார் முயற்சியாண்மைகளையும் ஊக்குவிக்கின்ற இவ்வாறான பாதையை பின்பற்றுவதனால், ஒட்டுமொத்தமாக முழுச்சனத்தொகைக்குமான கல்வி, மருத்துவ உதவிகள் போன்ற சமூக நலன்புரிந்தவடிக்கைகள் தேயெந்து செல்லத்தொடங்கின.

வேலைவாய்ப்பின்மையும் பட்டினியும் வளர்ந்தது. ஜக்கிய அமெரிக்க நாட்டிலுள்ளதைப்போன்ற தவறான வருமானப் பங்கீடுகளை (maldistribution of income) கொண்ட ஒரு சமூக அமைப்பு முறையினை நோக்கி சீனாவினுடைய சமதர்மக் கோட்பாட்டு சமூக அமைப்பு முறை (egalitarian society) செல்லத் தொடங்கியது.

ஹக் கட்மன்: ஒரு பொருளாதாரத்தினுடைய வளர்ச்சி யைத்துண்டுவதற்கு மிகத்திற்கன் வாய்ந்த வழிவகையாக முதலாளித்துவம் இருக்கிறது என நாங்கள் அடிக்கடி கேள்விப்படுகிறோமே!

ஹரி மக்டோவ்: முதலாளித்துவம் வளர்ச்சியைத் தருவதற்குரியதாக இருக்கிறது என்பதை ஒரு ஆளும் சிந்தனை வலியுறுத்துகிறது. உற்பத்தி, வர்த்தகத் துறைகளைச் சேர்ந்த தனிநபர்கள் ஒரு புதிய சிந்தனையை ஆதரிக்கிறார்கள். ஒரு புதிய கண்டுபிடிப்பை ஆதரிக்கிறார்கள். தொழிற்சாலைகளைக் கட்டி எழுப்புகிறார்கள். அதிகரித்துச் செல்லும் நிரம்பல் (supply) மற்றும் கேள்விகளினுடைய (demand) ஒன்றன்மீது ஒன்றான

முதலாளித்துவத்தின் தீமைகளை வெற்றி கொள்ளுதலுக்கான அழைப்பு விடுக்கப்படுகிறது. அனைத்து மனித சமூகங்களு அடிப்படைத் தேவைகளையும் நிறைவு செய்வதில் அடிப்படையாக அப்பணிக்கத்தக்க அதிகார மாற்றம் ஒன்றின் அடிப்படையில், கூர்மையான, வித்தியாசமான சமூகத்தை உருவாக்குவதற்கான அழைப்பே அதுவாரும். இலாபத்தை உச்சநிலைக்கு கொண்டுவரும் நோக்கம் கொண்ட சந்தைகளின் சர்வாநிகாருங்களை அகற்றுவது என்பதே இதன் அந்தமாகிறது.

சிக்கலுக்குள் வேலைக்கு அமர்த்தப்படும் தொழிலாளர்கள் சிதைவடைந்துவிடுகிறார்கள். உண்மையில் இந்த அமைப்பின் கீழ்உள் உணர்க்கூடிய விடயமான்று உள்ளது. ஆனால், இது ஒரு மாதிரி மட்டுமே! யதார்த்தமல்ல; முதலாளித்துவ வளர்ச்சியினுடைய அசைவாக்கமென்பது முதல்தாரும்.

ஆனால், முதலீட்டின் வீதம், சாதாரண சகஜி நிலையிலிருந்து மிகவும் தொலைதூரத்திலேயே இருக்கிறது. விலை அமைப்புக்களைத் தாங்கிக் கொண்டு உற்பத்திகளை விலைகொடுத்து வாங்கக்கூடிய போதிய அளவு வாடிக்கையாளர்கள் இல்லாதபோது, முதலீட்டின் வேகம் குறைந்துவிடுகிறது. அதன் காரணமாகவே உற்பத்தி செய்யப்பட்ட பொருட்களுடைய உள்ளுர் விற்பனைகள், அனைவருக்கும் அறிமுகமான மாதிரி களைப் பொதுவாகப் பின்பற்றுகிறது.

ஒரு உற்பத்தி மாதிரி அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட பின்னர் ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்திற்கு விற்பனைகளும் வெளியீடுகளும் அதிகரித்தபடி செல்லும். பின்னர் இறுதியாக அந்த விற்பனைகளும் வெளியீடுகளும் சிறிது சிறிதாக வீற்கச் சி காண்பதுபோன்ற தோற்றப்பாட்டைக் காட்டும். இவ்வாறான நிலை அதுதொடர்பான கணித வகையியிலும் புலப்படும்வகையில் இருக்கும்.

இது உயர்ந்துசென்றுபின் தாழ்ந்துவிடும் வகையியாகும். (ஹரியினுடைய கரம் ஓரளவு நிலைக்குத்தாக உயர்ந்து பின்னர் மட்டப்படுகிறது) உதாரணமாக குளிருட்டிகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டமையை எடுத்துக் கொள்ளுகின்கள். ஜக்கிய அமெரிக்க நாட்டினுடைய சில பிரதேசங்களை அபிவிருத்தி செய்வதில்குளிருட்டிகள் மிக முக்கியமான பங்கை வக்கித்தன. அதனால் அங்கு தேசிய சந்தைகள் தோற்றும் கொண்டன. எமது இத்தகைய கருத்தாடலுக்காக, நான் வீட்டுப் பாவனைக்குரிய குளிருட்டிகளை உதாரணமாக எடுக்க விரும்புகிறேன். குளிருட்டி ஒரு புதிய கண்டுபிடிப்பாக இருந்தபோது ஜக்கிய அமெரிக்க நாட்டினுடைய முதலாளித்துவத்தின் ஒட்டுமொத்த அபிவிருத்தி என்ற வகையில் பார்த்தால், அதுமிகவும் முக்கியமானதாக

இருந்தது. ஆனால் எத்தனை குளிருட்டிகளை மக்கள் வைத்திருக்கிறார்கள்? எத்தனை குளிருட்டிகள் குடும்பப் யண்பாட்டுக்கு உதவமுடியும்? நீங்கள் பணக்காரராக இருந்தால் வீட்டினுடைய கீழ்த்தளத்தில் ஒரு குளிருட்டியும் வைத்திருக்கலாம். அல்லது சிலவேளை இரண்டு சமையலறைகள் இருந்தால் இரண்டு குளிருட்டிகளை வைத்திருக்கலாம். ஆனால் இன்றும் அவ்வாறு பல குளிருட்டிகளையோ ஒன்றையோ உங்கள் வீட்டிற்காக வாங்கிப் பேணமுடியவில்லைத்தானே! குளிருட்டிகளை வாங்கக்கூடிய வகையில், அதன் விலைகளைத் தாங்கக்கூடிய மக்கள் அவற்றை வாங்கிக் கொண்ட பிறகு அவற்றை மாற்றிடு செய்து எங்கே எங்கே வைப்பது என்ற பிரச்சினை எழும். ஏனெனில் வளர்ந்து செல்லும் சனத்தொகையோடு புதிய புதிய குடும்பங்களின் தோற்றும் நிகழ்கிறது. ஒரு இளம் கணவனும், ஒரு இளம் மனைவியும் தங்களுக்கான வசிப்பிடத்தின் பகுதியொன்றைப் பெற்றுக் கொள்கிறார்கள் என வைத்துக்கொள்வோம். அவர்களால் ஒரு குளிருட்டியின் விலையைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியும் எனவும் வைத்துக்கொள்வோம். அவர்கள் ஒரு புதிய குளிருட்டியை விலைகளாடுத்து வாங்குவார்கள். இதேபோல ஒவ்வொரு புதிய குடும்பங்களும் உருவாக, உருவாக அப்புதிய புதிய கணவன் - மனைவியர் ஒவ்வொரு குளிருட்டிகளை எப்போதும் வாங்குவார்கள் என்றில்லை. இதனால் அப்பொருளுக்கான கேள்வி குறைவடைந்து செல்கிறது. ஆகவே இதன்வழி வினாக்கள் எழுகின்றன.. அதாவது எப்படி நீங்கள் உங்கள் வாங்கத்தை தொடர்ந்தும் பேணிக் கொள்ளப்போகிறீர்கள்? எப்படி உங்கள் வியாபாரத்தை விரிவுபடுத்தப்போகிறீர்கள். இங்குதான் வெளிநாட்டிலிருந்து ஒரு நிலையிப் புதிய பேர்கிறது...

ஹக் கட்மன்: ஆகவே ஏகாதிபத்தியத்தினுடைய ஊக்குசுக்கியும் அதன் உள்ளக அசைவியக்கமும் எப்பொழுதும் ஸ்தம்பித்தலை நோக்கிய ஒரு நிலையையே கொண்டிருக்கிறதா?

ஹரி மக்டொவ்: ஆம், நீங்கள் கூறுவது மட்டுந்தான் விடயமல்ல. அந்த ஸ்தம்பிப்பை நோக்கிய நிலையே மேலும் மேலும் ஏகாதிபத்தியத்தை நோக்கி விடயங்களை நகரச்செய்யும் மிகப்பிரதான காரணியாக இருக்கிறது. நான் முன்னாரே சொன்னதுபோல, முதலாளித்துவ முதலீடுதான் ஒரு முதலாளியை பொருளாதாரத்தின் வளர்ச்சியின் அசைவியக்கமாக இருக்கிறது. ஆகையினால் புதிய முதலீட்டுக்கான தேவை குறிப்பிட்ட எல்லைகளை அடைகின்ற போது முதலாளிய வளர்ச்சியினுடைய மேலதிக முன்னோக்கிய பாய்ஸ்கல் புதிய உற்பத்திகளிலும், புதிய கண்டுபிடிப்புக்களிலும் நிச்சயமாகத் தங்கியிருக்கிறது. கைப்பற்றி வைத்திருப்பதற்கான பெரும் சனத்தொகையும் தேவைப்படுகிறது. மிகவும் வளமுள்ள முதலாளிய பொருளாதார நாடுகள், வெளிநாட்டுச் சந்தைகளுக்குள் ஊடுருவுவதன் மூலமாக தங்களது வளர்ச்சி வீதங்களை பேணிக்கொள்கின்றன. இதனை ஜோன் ரெபின்சன் விளக்கியுள்ளார். “கடந்த இருநூறு

ஆண்டுகளினுடைய ‘பெண்ணம்பெரிய பொருளியல் சேழியன் சகாப்தம்’ என புலமைசார் பொருளியல் அறிஞர்கள் என்று அழைக்கின்றார்களோ அதன் பிரதான ஊற்றுக்கள் என்பது, முதலாளியத்தினுடைய விஸ்தரிப்பு புதிய பரி. ஆள்புல எல்லைகளுக்குள் சென்றமைதான் என்பது நிராகரிப்போர் எவருமில்லை.”

என்று ஒரு போடுபோடுகிறார் ஜோன் ரெபாட்சன். அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டின் புறநகரங்களினுடைய வளர்ச்சி, இரண்டாவது உலக மகா யுத்தத்தின் பின்னர் ஏற்பட்டது. இதுவும் இவ்வாறு கூறுவதற்கான பிரதான துண்டலாக உள்ளது. ஆனால் புதிய உற்பத்திகளோ அன்றேல் புதிய தொழில்நுட்பமோ நின்று நிலைக்குப் பளர்ச்சி சரியான ஒழுங்கில் வந்து சேர்வதற்கு போதியதாக இல்லை. ஆகையால் ‘ஒட்டுமாட்டு வழிகளில்’ (by hook or by crook) மிகப்பிழவாதத்தன்த்துடன் கூடிய நடவடிக்கைகளுக்காக்டாக புதிய புதிய சந்தைகளையும் புதிய புதிய முதலீட்டு வாய்ப்புக்களையும் அந்நிய நாடுகளில் உருவாக்குவதற்கு முயற்சிக்கப்படுகின்றது. அதாவது, கைத்தொழில் ரீதியாக முன்னேற்றம் கண்ட முதலாளித் துவ நாடுகள் ‘புதிய உலகங்களை’ கைப்பற்றி வெற்றி கொள்வதற்கான தாகத்தைக் கொண்டுள்ளன. இந்த விடயமே அடிப்படையானதாக இருக்கின்றது. தாங்கள் தங்கள் முதலாளிய இயந்திரங்களை முன்னகர்த்துவதற்கு வெற்றிகரமான ஒவ்வொரு முதலாளித்துவ நாடும் புதிய புதிய சந்தைகளைப் பெறுகின்றன. போட்டிச் சந்தை அமைப்புகள் உடைகின்றன. நிராவி இயந்திரத்தினுடைய கண்டுபிடிப்பும் விருத்தியும் கைத்தொழில் புரட்சியில் இங்கிலாந்தினுடைய மிகப்பெரிய வெற்றியாகும். புதுவை உற்பத்தி அங்கு இயந்திரமயப்படுத்தப்பட்டது. நெசவுக் கைத்தொழிலும் இயந்திரமயப்படுத்தப்பட்டது. இவ்வாறு ஒவ்வொன்றும் இயந்திரமயப்படுத்தப்பட்டது. ஆங்கி லேயர்கள் தாங்கள் உற்பத்தி செய்த புடவைகளைச் சந்தைப்படுத்துவதற்கு புதிய புதிய சந்தைகளைத் தேடினர்.

விற்பனை செய்வதற்குப் பொருத்தமான இடங்களைப் பெற்றுக்கொள்ளவிட்டால் எல்லாக் காலங்களிலும் நீங்கள் ஒரே பொருளை உற்பத்தி செய்வதை தொடர்ந்து கொண்டிருக்க முடியாது. அல்லாவிட்டால் வர்த்தக நடவடிக்கைகளை விட்டு வெளியேறிவிட வேண்டியதாகிறது. அதே விடயமே இங்கிலாந்திலும் அவதாளிக்கப்பட்டது. இங்கிலாந்தில் தயாரிக்கப்பட்ட புடவைகளுக்கான சந்தையை உருவாக்கிக்கொள்வதற்காக, இந்திய புடவைக் கைத்தொழில் துறை அழிக்கப்பட்டது.

உண்மையில் இந்தியா மிகத் தரமான புடவை உற்பத்தித்துறையைக் கொண்டிருந்தது. இங்கிலாந்தில் உற்பத்தி செய்யப்பட்ட புடவைகளைக் காட்டிலும் இந்தியா தயாரித்த புடவைகள் மிகவும் அழகானவையாக இருந்தன.

இதேபோலத்தான் பிரித்தானியர்களுக்கும் ஏனைய ஜோப்பியர்களுக்கும், ஜப்பானியர்களுக்கும், அமெரிக்கர்களுக்கும் தந்தமது வர்த்தக நடவடிக்கைகளை விவிலு

படுத்துவதற்காக புதிய புதிய சந்தைகளையும் புதிய புதிய முதலீட்டுவாய்ப்புக்களையும் பெற்றுக்கொள்ளுகின்ற நோக்கத்துடன் மிகப்பல நாடுகளினுடைய பொருளாதார வாழ்க்கைப் பாங்குகள் மாற்றப்பட்டுள்ளன. முதலாளித் துவம் வளர்ந்தோங்க வேண்டியிருக்கிறது என்பதற்காகவே இவை செய்யப்பட்டன.

அல்லாவிட்டால், வர்த்தகத் தொழில்துறைகள் அமிழ்ந்து போயிருக்கும். அவர்களினுடைய உற்பத்தியும் இலாபங்களும் வீச்சிக்கண்டிருக்கும். வங்கிகளும் கூட கடும் நெருக்கடிக்குள்ளாகியிருக்கும்.

பெரும் தாழமுக்கம் (Great Depression) என்பது நிகழ்வதுபோல் முதலாளித்துவ பொருளா தாரத்தில் நிகழ்த்தக்கதும் அதுதான். வூக்! நங்கள் இப்பொழுது அவதானிக்கவேண்டியவை உள்ளன. உண்மையில் மேலும் பல சிக்கல்களும் சில்லைகுடுபுக்களும் உள்ளன. ஏகாதிபத்தியத்தின் சிக்கல் தன்மைபற்றி ஒரு விரிவுரையை வழங்குவதற்கு நான் தொடங்கவில்லை. காலனித்துவ பிராந்தியங்களையும் நாடுகளையும் கைப்பற்றித் தமிழகத்தே வைத்துக் கொள்வதைப் பீரிதும் தூண்டும் விடயமொன்றுள்ளது. மூலப்பொருள் நிரம்பல், வழங்கலை நிச்சயயப்படுத் திக்கொள்வதில் தத்தமது கை ஒங்கவேண்டும் என்பதே அதுவாகும். ஒரு காலத்தின் பின்னர், வாசனைச் சரக்குகள், தேயிலை, புகையிலை போன்றவற்றை வெளிநாடுகளிலிருந்து தொடர்ந்தும் பெற்றுக் கொள்ளக் கூடியதாக இருக்கவில்லை.

கைத்தொழில் புரட்சியினால் உருவான தொழிற் சாலைகளுக்கு பருத்தி, செம்பு, நாகம் போன்ற மூலப்பொருட்களே தேவைப்பட்டன. முதலில் அத்தொழிற்சாலைகளுக்கு நிலக்கரி தேவையப்பட்டது. அது பிரிட்டனிடம் போதிய அளவு நிரம்பவற்றிருந்தது. பிரிது அவைகளுக்கு இரும்பு, செம்பு, நாகம் (zing), நிக்கல் போன்ற உலோகங்கள் தேவைப்பட்டன. எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு உங்கள் உற்புத்திப் பொருட்கள் தொழினுட்ப ரீதியாக முன்னேற்கரமானவையாக இருக்கிறதோ அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு உங்களுக்கு போதியளவு மூலகங்கள் புதிய கலப்புலோகங்களை (alloys) உருவாக்குவதற்கு தேவையாகிறது. போதியளவு மூலகங்களை பெறுவதென்பது மிகக் கடினமான விடயமாகும். ஒரு குறிப்பிட்ட கலப்புலோகத்தை உருவாக்குவதற்கு ஒரு சிறிய அளவு நிக்கல் தேவைப்படலாம். அன்றேல் பெருமளவு நிக்கல் தேவைய்தலாம். முதலாளித்துவ உற்பத்திகளுக்கு இதேபோல மூலப் பொருட்கள் தேவையாகிறது. அதனால் முதலாளித்துவம் மேலும் மேலும் இவற்றைப் பெறுவதற்கு வெளி நாடுகளையே நாடுகிறது. இவ்வாறான அத்தி யாவிசிய வழங்களை பெற்றுக்கொள்ளக்கூடிய வேறுவேறான வழிவகைகளை பெற்றுக்கொள்ளக் கூடிய வேறுவேறான வழிகள் இருப்பினும் தேவைப்படுகின்ற போதெல்லாம் தடையின்றி தளம்பின்றி மூலப் பொருட்களின் வழங்கலை நிச்சயப்படுத்தி உறுதிப் படுத்தக்கூடிய கட்டுப்பாடு ஒன்றையே முதலாளித்துவ வாழிகள் வேண்டிந்திருக்கன.

மிகமிக்குறைந்தளவான கூலிகளிடமிருந்து சாதகமான நிலைமைகளை எங்கெல்லாம் பெறுமிடியிலோ அங்கெல்லாம் காஸ்பதித்து விடுகிறது முதலாளித்துவம். வெளிநாடுகளில் முதலிடப்படும் மூலதனம், முழுக் காலனித்துவ நாடுகளினதும் அரைக்காலனித்துவ நாடுகளினதும் உள்ளட்டு அபிவிருத்தியை நிலைத் துறிந்தும் தகுதியாடுகளை சிதைத்துக் குறிப்பிட விரும்புகின்றது.

ஹுக் கட்டன்: முதலாளித்துவப் பொருளாதாரம் ஸதம்பித மடைந்துபோவதை சமாளித்துமேவும் புதில் யுக்தியாக (as a counter to stagnation) புதிய புதிய சந்தை களுக்கான தேவை இருப்பது என்பதும் உற்பத்தியில் சடபடுத்தப்படும் மூலப்பொருட்களுக்கான தேவை உள்ளது என்பதும் முதலாளித்துவத்தை வெளிநாடுகளை நோக்கி தூண்டிச் செய்யபடுத்துகிறதா?

ஹுரி மக்டோவ்: ஆம், புதிய புதிய சந்தைகளும் தேவைய்கும் மூலப்பொருட்களின் தொடர்வரிசைத் தன்மையும் கையியிடயங்களாகவிருக்கின்றன. ஆனால் மூன்றாவது விடயமூலமொன்றும் உள்ளது. ஒருநாட்டில் முதலாளித்துவம் விருத்தி காணகின்ற வேதனையில் தொழிலாளி வர்க்கம், உயர் கூலி (higher wages) குறைந்த மனித்தியாலங்களுக்கான வேலை மற்றும் நிவாரணிகளை சர்வாதிகார உயர் பீடத்திலிருந்து எதிர்பார்த்து போராடுகின்றன. இப்போராட்டம் வெற்றியிக்கும்போது உயர்வான கூலி, மற்றும் ஏனைய நன்மைகளை சமூக நலனோம்புகையின் ஒரு வடிவமாக பெறுகிறார்கள். அந்நிலையில் தமது இலாபங்களை அதிகரித்துக்கொள்வதற்காக அபிவிருத்தி குன்றிய நாடுகளின் (undeveloped countries) மீதில் மேலும் தீவிர செறிவுமிகுக் கருண்டலை (more intense exploitation) மேற்கொள்வதற்கான சந்தர்ப்பங்களையும் மிகமிக்குறைந்தளவான கூலிகளிடமிருந்து சாதகமான நிலைமைகளையும் எங்கெல்லாம் பெறுமிடியிலோ அங்கெல்லாம் கால்பதித்து விடுகிறது முதலாளித்துவம். வெளிநாடுகளில் முதலிடப்படும் மூலதனம், முழுக் காலனித்துவ நாடுகளினதும் அரைக்காலனித்துவ நாடுகளினதும் உள்ளாட்டு அபிவிருத்தியை நிலைத் துறிந்தும் தகுதிப்பாடுகளை சிதைத்துக் குறிப்பிட விரும்புகின்றது. பல்வேறு காரணங்களால் மனித இனத்தின் வரலாற்றில் அபிவிருத்தியின் பாங்குகளும் வீதங்களும் வேறுபட்ட வருகின்றன. ஆனால் நேரடியாகவோ மறைமுகமாகவோ முதலாளித்துவம் நுழைகின்றபோது அது பலவிடயங்களை கையேற்றுவிடுகிறது. அது ஒவ்வொன்றையும் நேரடியாகக் கையேற்காமலும் விடலாம். ஆனால் அது காலுன்றும் நாடுகளின் பொருளாதாரச் செல்நெறியில் மிக அச்சொட்டாகத் தாக்கத்தை ஏற்படுத்துவதுடன் குறிப்பிட்ட அந்த முதலாளித்துவ

நாட்டில் தங்கியிருக்கும் நிலைமையை உருவாக்குவதுடன் பொதுமக்கள் மத்தியில் பெரும் வறுமையை (greater poverty of the masses) வழுமையாக விளைவிக்கிறது. அதேவேளையில் அபிவிருத்தியடைந்த முதலாளித்துவ நாடுகளில் வேலைவாய்ப்பின்மை நிலவுகிறது.

ஹக் கட்மன் : ஆகவே ஏகாதிபத்தியவாதம், முதலாளித்துவ நாடுகளிலுள்ள உயர் பறைமதியான கூலியை ஈடுசெய்து நிவாரணமிலிப்பதற்காக மலவான கூலியை தேடிவருகிறது. ஆனால் ஏகாதிபத்தியவாதம் விருத்தியடைந்த வேளையில் அதன் வடிவம் தன்பாட்டில் மாற்றம் காணவில்லையா?

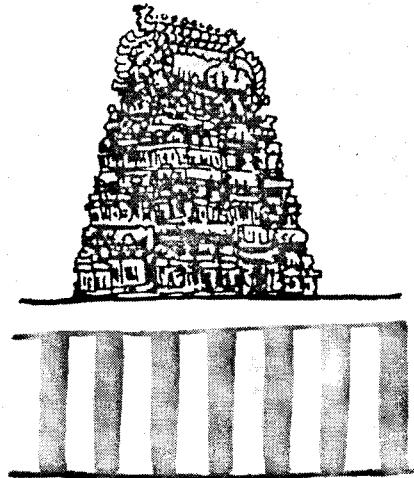
ஹரி மக்டோவ் : ஆம், ஜோரோபாவின் மேற்குப் பகுதியிலும் மேற்கு ஜோரோபாவிலிருந்து சென்ற மக்கள் குடியேறிய அமெரிக்க ஜக்ஷியநாடு, அவஸ்திரேலியா போன்ற நாடுகளிலும் ஜப்பானிலும் கைத்தொழில் முதலாளித் துவத்திற்குடைய பரப்புக்கூடும் எழுச்சியிலே முதலாவது பெரிய மாற்றமாக நிகழ்ந்தது. ஆனால் இந்தக்கட்டத்தில் இந்த உலகம் ஏவாவதுதனித்த ஒரு சாராரால் கைப்பற்றி கட்டுப்படுத்தத்கக் கையில் 'free' ஆக இல்லை (free for conquest).. எந்த எந்த நாடெல்லாம் எங்கே எங்கே போய்க்காலுன்ற விரும்புகிறதோ அந்த அந்த நாடெல்லாம் அங்கு அங்கெல்லாம் போய்க் காலுன் றத்தக்கதாக முற்றாக திறந்த நிலையில் இந்த புகோளும் இருக்கப் போவதில்லை. ஏனெனில் இங்கிலாந்து போன்ற நாடுகள் அவ்வாறு காலுன்றி தம்மை விஸ்தரிக்க முனைந்தால் பிரான்ஸ், ஜேர்மனி போன்ற ஏனைய வல்லரசுகளும் தந்தமக்காள பதில் நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளக் கூடிய நிலையில் உள்ளன. ஆகவே செல்வம் நிறைந்த வல்லரசுகள் போட்டியிடுகின்றன. உதாரணமாக 1850 களிலும் 1860 களிலும் நீராவிக்கப்பல் விருத்தி செய்யப்பட்டதுடன்பிரிட்டனைப்போல ஏனைய ஒவ்வொரு நாடும் தங்கள் பழைய கப்பல்கள் காலாவதி யாகிவிட்டன என்று திடீரென்று கண்டுகொண்டன. இரும்பினாலான நீராவிக்கப்பல்களை அந்த நாடுகள் அவசரக்தியில் உற்பத்தி செய்யவேண்டியிருந்தன. முதலாவது உலகமகாயுத்தம் தொடங்கும்வரை பிரிட்டன் கப்பல் கட்டும் துறையில் தனியினமையை வகித்துவந்தது.

உலகளாவிய கப்பல் கட்டும் துறையில் பிரிட்டனின் பங்கு 1840களில் 25%ஆக இருந்தது; அந்த அளவிலிருந்து பிரிட்டனின் பங்கு 1850களில் தொடங்கி முதலாவது உலக மகாயுத்தம் வரைக்கும் 40%-50% ஆக உயர்ந்தது. எனினும் கப்பல் கட்டும் துறையிலும் கட்டப்படும் கப்பல்களின் பரிமாணத்திலும் முதன்மை வகித்துவந்த பிரிட்டன் புதிய நூற்றாண்டில் அத்துறையில் வீழ்ச்சி கண்டது. ஜேர்மனி, ஜக்ஷிய அமெரிக்கநாடு, பிரான்ஸ், ஜப்பான் போன்ற ஏனைய நாடுகள் பிரிட்டன் முந்திய நூற்றாண்டில் வகித்துவந்த அத்துறை சார்ந்த விடயங்களை தங்கள் வசம் பெற்றுக் கொண்டு வளர்ச்சியடையத் தொடங்கின. ஒரு புதிய நிலைமைட்டம் கொண்ட போட்டிச்சுழல் உருவாகியது. நீராவிக்

கப்பல்களை உற்பத்தி செய்வதில் மட்டுமல்ல அந்த நீராவிக்கப்பல்கள் எங்கேல்லாம் சுற்றித்திரிந்து வியாபார நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளமுடியுமோ அவ்வாறான இடங்களை தத்தமக்கு உரியதாக கைப்பற்றிக் கொள்வதிலும் பெரும்போட்டிச்சுழல் உருவாகியது. இத்தறுவாயில் புதிய கேள்வி எழுந்தது. "உலகின் எந்தப் பகுதியை நீ கைப்பற்றிக் கையேற்கப் போகிறா?" என்பதே அக்கேள்வி. உதாரணமாக ஆபிரிக்காக் கண்டம் எந்த வகை உள் நுழைவுக்கும் கைப்பற்றுக்கூடும் தயாராக இலகுவான வகையில் நிறந்தே கிடந்தது. அடிமைகளைப் பிடிப்பதற்கு இலகுவான வகையில் நிறந்து கிடந்தது ஆபிரிக்கா, இயற்கை வளர்களைச் சுரண்டுவதற்கு இங்குவான வகையில் நிறந்து கிடந்தது. ஆபிரிக்கா முதலாளித்துவம் நிலைகொண்டிருந்த உலகின் வெவ்வேறு மையங்களில் நிலவிய சமமற்ற வளர்ச்சி போட்டாபோட்டிசியின் புதுப்புது சிகரங்களை நோக்கிச் சென்றது. 19ம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் ஆபிரிக்காக் கண்டத்தையும் உலகின் ஏனைய பிராந்தியங்களையும் காலனித்துவ ஆட்சிப் பகுதிகளாக பிரித்துப் பங்குபோட்டுக்கொள்ளும் போட்டாபோட்டிச் சுழலை மேற்படி நாடுகள் தமக்கிடையே ஏற்படுத்திக்கொண்டன. வெளிநாடுகளின் ஆள்புலப் பிரதேசங்களை காலனித்துவ ஆட்சிப்பகுதிகளாக கைப்பற்றுதல் என்பதே வணிக முதலாளித்துவத்தின் மத்திய உபாயமாக இருந்தது. அதுவே கைத்தொழில் முதலாளித்துவத்தின் ஆரம்பக் கட்டமாகவும் இருந்தது. அந்த ஆரம்பக்கட்டத்தில் இன்னமும் கைப்பற்றப்பட்டு காலனித்துவப் பிரதேச மாக்கப்பாத, உலகின் பெரும்பகுதி எஞ்சியிருந்தது. 15ம் நூற்றாண்டிலிருந்து காலனித்துவப் பிரதேசங்களாக மாற்றுவதற்காக ஆக்கிரமித்துக் கைப்பற்றுதல் நிகழ்ந்து கொண்டுதான் இருந்தது. எனினும் முதலாளித்துவ வல்லரசுகள் நிட்டமிட்டு காலனித்துவப் பிரதேசங்களை அமைக்கத் தொடங்கிய வேளையில் கைப்பற்றப்படும் சதுரமைல்களின் அளவில் பாரிய உயர்ச்சி ஏற்பட்டது. இராட்சத வர்த்தக கம்பனிகள், கூட்டுத்தாபனங்கள், தனியிழமைக் கட்டுப்பாடுகள் என்பன ஸ்தாபிக்கப் பட்டதுடன் 19ம் நூற்றாண்டின் இறுதி இருபத்தைந்து ஆண்டுகளுக்குள் இந்தப் பெரும் பாய்ச்சல் நிகழ்ந்தது. முதலாளித்துவ வல்லரசுகள் காலனித்துவப் பிரதேசங்களைக் கைப்பற்றி தம் வசப்படுத்தும் நடவடிக்கைகள், 19ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும் 20ம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பப் பகுதியிலும் 300% (முந்நாறு வீதம்) ஆக அதிகரித்திருந்தது. 19ம் நூற்றாண்டின் முதல் எழுபத் தைந்து வருடங்களில் ஒரு வருடத்துக்கு சராசரியாக 83000 சதுர மைல்களே முதலாளித்துவ வல்லரசுகளால் கைப்பற்றப்பட்டது. 19ம் நூற்றாண்டின் இறுதிப்பகுதியும் 20ம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பப்பகுதியும் உள்ளடங்கும். 1870ம் ஆண்டையடுத்த நாற்பத்தைந்து வருடங்களில் ஒரு வருடத்துக்கு சராசரியாக 240000 சதுரமைல்கள் முதலாளித்துவத்தால் காலனித்துவ ஆட்சிப் பிரதேசங்களாகக் கைப்பற்றப்பட்டன.

(அடுத்த இதழில்)

ஊருக்குப் பொதுவாய்

கூடி வாழ்ந்த காலம்
 தேடி நண்பர் உற்றாருடன் பேசி மகிழ்ந்திருந்த காலம்
 நேற்றுப் போலிருக்கிறது
 ஆற்றல் எமக்குள் கூட்டி உதவி ஒத்தாகை யரித்து
 உறவுடன் மகிழ்ந்த காலம்
 பணம் தில்லை பல வசதி தில்லை
 குணம் ஒன்றே எம் சொத்தாய்
 கூடி வாழ்ந்திருந்தோம்
 குடிசையில் மரநிழலில் குளிர்மையில் குதூகலித்தோம்
 ஒரு நேரச் சோறெனிலும் வயிறார சூழ்ந்திருந்துண்டோம்
 எம் உறவுகள் பற்றி எம் பிரச்சினை பற்றி
 எம் ஏழ்மை பற்றி எம் அடிமை நிலை பற்றி
 எம் உரிமை பற்றி நிலவொளியில் பேசியிருந்தோம்
 தின்றோ
 தேசவிடுதலை யுத்தம் ஒய்ந்த காலம்
 வெளிநாட்டு வேலைவாய்ப்பில் சிலர் உயர்ந்தார்
 குடிசைகள் வீடுகள் யூயின
 எல்லைகள் காட்ட மதில்கள் எழுந்தன
 உள்வீட்டில் நலம் விசாரிக்காது வானினாலியில் நலம் கேட்கும் கோலம்
 சக்தி வாந்தி எடுக்கும்
 தென்னிந்திய மேட்டுக் குடிகளின் சின்னவீட்டு பிரச்சினைகள்
 எங்கள் வீட்டு சின்னத்திரைக்குள் எங்கள் பேச்சாயின
 உறவுகள் கூடுதல் தில்லை
 உரிமைகள் பற்றிப் பேச்சில்லை
 உறவுகள் ஏழ்மை நிலையில்
 அக்கறை ஏதும் தின்றி சொத்து சேர்க்கும் மும்மரம்
 ஏழைகள் பாடு அவர்பாடு
 ஊருக்குப் பொதுவாய் கோயில் வான்முட்ட எழுந்தால் போதும்
 ஏற்றம் எமக்கெனும் என்னை!!

அம். பக்ரதன்

கிடங்

50

தாயகம்

தேசிய கலை திலக்கியப் பேரவை